

กระวาน หอย แรก

小豆蔻

2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ปูจื่อซือเคอไซ 不止是蕮菜 เจียน
เดินซี เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เป็นอย่างไวกันบ้างคะ เจอความซุกซนแสนบริสุทธิ์ของ 'หมิงถาน' ในเล่มหนึ่งเข้าไป หุบยืมไม่ได้เลยใช่ไหมคะ เรียกว่าเป็นตัวขวานที่คอยสร้างสีสันในชีวิตของเจียงชวีได้เลย แค่ออพรักลากยาวเป็นชั่วยามได้แล้ว มั่นใจว่ายังไม่มีนางเอกของมากกว่ารักคนไหนเหมือนหมิงถานเลยละ

มาถึงเล่มสอง ในที่สุดคำเค้นการแต่งงานที่หมิงถานเร่งอยากให้มาถึงเร็ววันก็มาถึงเสียทีค่ะ สาวน้อยจะเติบโตใหญ่เป็นพระชายา ผ่านเรื่องประโลมโลกที่เคยอ่านผ่านตามาในเล่มหนึ่ง แน่نونว่าเจียงชวีที่เห็นว่าเหมือนก้อนน้ำแข็งเดินได้ผู้นี้ พออยู่ในห้องหอก็เพิ่มอุณหภูมิในห้องให้ร้อนฉ่ำมากขึ้นเลยละค่ะ ไม่รู้ว่าหมิงถานจะทนรับการเรียนรู้จริงครั้งนี้ได้ไหวหรือเปล่านะ

นอกจากนี้หมิงถานยังต้องพบเจอบรรดาพระญาติในวัง ซึ่งมีใครสักคนในนั้นเหมือนจะคิดไม่ซื่อกับเจียงชวีอยู่ด้วย หมิงถานจะจัดการสตรีนางอื่นที่หวังมาใกล้ชิดสามีนางเช่นไร แล้วความสัมพันธ์ของคู่สามีภรรยา จะแน่นแฟ้นขึ้นบ้างหรือไม่ ไปร่วมติดตามเรื่องราวต่อกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

พูดคุยกันอยู่ด้านนอกได้สักพัก เจียงชวีก็นั่งเสียบไปครู่หนึ่ง ในที่สุด
เจียงชวีก็เสาะหาถ้อยคำหว่านหาอาหารออกมาจากในสมองได้ จึงเป็นฝ่าย
เอ่ยถามขึ้นว่า "หนาวหรือไม"

"สามีกอดเอาไว้ก็ไม่หนาวแล้วเจ้าคะ" หมิงถานเอียงศีรษะ มองเขา
ด้วยดวงตาเป็นประกายวาววับ

เจียงชวีเองก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง รีบซ่อนกายนางขึ้นมาอุ้มทันที จากนั้น
ก็เดินเข้าไปในห้อง ก่อนจะปล่อยตัวนางลงบนเตียง

ไม่ใช่ 'กอด' เช่นนี้เสียหน่อย!

ไฉนถึงคิดแต่จะทำเรื่องพรศน์นี้กันหนอ! คนหยาบกระด้าง!

•

แนะนำตัวละคร

* หมิงถาน

บุตรสาวของจิ้งอันโหว พระชายาของดิงเป่ย์อ๋อง เป็นคนรักสวयरักงาม ร่าเริงสดใส มีความคิดเใสซื่อ บริสุทธิ์

* เจียงชวี่

ดิงเป่ย์อ๋องผู้โด่งดังในเมืองหลวง เป็นแม่ทัพหนุ่ม ผู้มากความสามารถ เป็นคนโปรดของฮ่องเต้ นิสัยเย็นชาพูดน้อย

* ชูจิ้งหฺวาน

คุณชายรองสกุลชู เป็นบุตรชายของอัศวรเสนาบดี ฝ่ายขวา สหายรักของเจียงชวี่ มีความสามารถ ด้านงานบุ๋น

* ไป่หมินหมิ่น

ญาติผู้พี่ของหมิงถาน ทั้งยังเป็นสหายรักของ หมิงถาน ชอบบ่เที่ยวเล่นไปทั่ว ต่อปากต่อคำเก่ง

* โจ้วจิ้งหฺวาน

บุตรสาวราชบัณฑิตสำนักฮั่นหลิน เป็นสหายรัก ของหมิงถาน เก่งเรียนกาพย์กลอนบทกวี นิสัย เรียบร้อย

* ลู่เถิง

รองผู้บัญชาการลู่แห่งกองทหารองครักษ์หลวง สหายรักของเจียงชวี่ อ่านความรู้สึกของหญิงสาว ไม่เก่ง แสดงออกตรงๆ ชอบโจ้วจิ้งหฺวาน

6

การรับเจ้าสาวขององค์ชายและ친อ่องของราชวงศ์ต้าเสี้ยนมักจะให้เชื้อพระวงศ์ที่ยังมิได้แต่งงานเป็นผู้นำขบวนรับเจ้าสาวแทน ในการแต่งงานของจวนดิงเปยอ่องก็ได้กำหนดเอาไว้เรียบร้อยแล้วว่าจะให้ รุ่ยจวินอ่องซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ที่เพิ่งจะพ้นพิธีสวมหมวก* มาเป็นผู้รับเจ้าสาวแทน

แต่ผู้ใดจะคิดว่าในขณะที่หมิงถานถูกลากขึ้นมาแต่งหน้าทำผมและกำลังถูกคุณหนูกับฮูหยินคนนั้นคนนี้อ้อมแอ้มหลั่งอมพุดแสดงความยินดีกับนางอยู่ในเรือนจำวสุย หญิงรับใช้สูงวัยผู้หนึ่งที่อยู่ข้างนอกก็เดินเข้ามาในห้องพลางเอ่ยรายงานด้วยสีหน้าซึ่งเต็มไปด้วยความปีติยินดี "เรื่องใหญ่แล้วเจ้าค่ะ! ท่านเขยมารับเจ้าสาวที่จวนด้วยตนเองเลยเจ้าค่ะ!"

* พิธีสวมหมวก คือพิธีแสดงความเป็นผู้ใหญ่ของชายที่อายุครบยี่สิบปีในจีนสมัยโบราณ

เมื่อคืนหมิงถานพักผ่อนได้ไม่เต็มอิ่มสักเท่าไร กอปรกับฟ้ายังไม่ทันสว่าง ก็ถูกชุดออกมาจากผ้าห่มเพื่อมาแต่งตัวประทีนโฉม นางจึงวิ่งงุนสละสลืออยู่ตลอดเวลา เมื่อได้ยินวากันนี้นางก็ราวกับได้กลิ่นหอมของไม้จันทน์อันคุ้นเคย ทันใดนั้นก็พลันได้สติตื่นขึ้นมาไม่น้อย

เป็นความจริง...จริงๆ ด้วย เมื่อคืนเขามาที่นี่จริงๆ

เมื่อคืนเจียงซวีไพล่มาอย่างปุบปับกะทันหันยิ่ง หลังอธิบายเสร็จ เขาก็หายตัวไปท่ามกลางแสงราตรีในเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ทำให้หมิงถานที่พบบอบอวยุริมหน้าต่า่งนี่สงสัยไปว่าเมื่อครู่นี้ตนเอง อึดอัดเก็บกดอยู่ในใจมากเกินไป จึงสร้างภาพลวงตาขึ้นมาปลอบใจตนเองใช่หรือไม่

ตั้งเปย์ต้องจะลักลอบเข้ามาในเรือนของหญิงสาวตอนกลางค่ำ กลางคืนได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นเขาเคยพูดมากเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน

พอตกกลางดึก นางอดรนทนไม่ไหวสวมชุดออกไปตรวจสอบดูข้างนอกอย่างละเอียด หมายถึงจะเสาะหาหลักฐานพิสูจน์ว่าที่สามี ในอนาคตของนางได้แวะมาในยามวิกาล

แน่นอนว่านางหาอันใดไม่เจอทั้งสิ้น มิฉะนั้นนางคงจะไม่ถูกความหวาดระแวงสงสัยในหัวใจรบกวนจนนอนไม่ค่อยหลับตลอดราตรีทั้งๆ ที่รู้แก่ว่าวันพรุ่งนี้จะต้องออกเรือนหรอก

ยามนี้ที่ห้องชั้นในของเรือนเจ้าวสุยก็ยิ่งครื้นเครงคึกคักขึ้นมาเพราะคำบอกแจ้งของหญิงรับใช้สูงวัยที่อยู่ด้านนอก

"ข้าบอกมาตั้งแต่นางเด็กๆ แล้วว่าคุณหนูสี่ของพวกเราเป็นคนมีบุญวาสนา คุณสิ ท่านเขยมารับเจ้าสาวด้วยตนเองถึงจวนชื่อนี้!"

"นอกจากเขียนจวินอ่องที่มารับเจ้าสาวด้วยตนเองเมื่อหลายปีก่อน

แล้ว ตอนเชื้อพระวงศ์คนอื่นๆ แต่งงานก็ไม่เคยเห็นบ้านใดจะได้รับเกียรติถึงเพียงนี้"

"อย่างไรเสียความผูกพันของเชียนจวินต้องกับชายาจวินต้องก็ไม่เหมือนกับคนอื่นๆ พวกเขาเป็นสหายวัยเยาว์ที่เติบโตขึ้นมาด้วยกันทั่วทั้งเมืองหลวงมีใครไม่รู้บ้างว่าเชียนจวินต้องรักมันคงลึกซึ้งต่อชายาจวินต้องยิ่ง"

"ก็ถึงได้บอกว่าคุณหนูสี่ของพวกเรา มีบุญวาสนาอย่างไรเล่า ดูสินสอดทองหมั้นสิ จวนตั้งเปย์ต้องสมกับเป็นจวนตั้งเปย์ต้อง แตกต่างจากผู้สูงศักดิ์คนอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง!"

ขณะที่หมิงถานฟังอยู่ ความยินดีปรีดาและความหวานล้ำในหัวใจก็ค่อยๆ แผ่ขยายออกไปอย่างเงียบงัน สามีของนางมารับนางด้วยตนเองจริงๆ ด้วย

ที่แรกนางยังเอาแต่พะวงใจว่าตอนสูหยินพร้อมสุข* เปิดโบหน้า** ให้นางจะต้องเจ็บมากกว่ากับกำลังทำลายดวงหน้าอันงามดของนางให้เสียโฉมเป็นแน่ แต่ตอนนี้ยามเส้นด้ายครูดผ่านใบหน้าของนางไปจริงอยู่ที่แม้จะเจ็บ แต่ก็มิได้เจ็บปวดจนมีอาเจียนทรมานเหมือนอย่างที่จินตนาการไว้

ชุดกระโปรงพิธีการของชายาชินอ่องนั้นงามวิจิตรหรูหราเป็นอย่างยิ่ง

* สูหยินพร้อมสุข หมายถึงหญิงสมรสแล้วที่มีโชคครบด้าน กล่าวคือบิดามารดา พ่อแม่สามี และสามียังอยู่ครบถ้วน ทั้งยังมีลูกชายหญิงที่มีความกตัญญู คนจีนเชื่อว่าต้องให้ผู้ที่สมกับบิตุระบดนี้เป็นผู้ทำพิธีเปิดหน้าให้ บ้างก็บูชาก่อนให้ ชีวิตสมรสจึงจะมีความสุขสมบูรณ์ เป็นการเอาฤกษ์เอาชัย

** เปิดโบหน้า คือการใช้เส้นด้ายกำจัดขนอ่อนบนใบหน้าและตัดเล็มบริเวณขอบผมของหญิงสาว เป็นธรรมเนียมของชาวจีนโบราณที่จะทำการเปิดหน้าให้หญิงสาวก่อนพิธีแต่งงาน เพื่อเป็นการแสดงให้รู้ว่าหญิงสาวได้แต่งงานแล้ว

ลายดอกโบตั๋นพันกิ่ง ลายบัวคู่ร่วมก้าน รวมถึงลายหงส์คู่และนกยวนยาง* ที่ปักเลื่อมทองบนผ้าสีแดงสดล้วนเย็บปักได้อย่างงดงามเสมือนจริง ชุดกระโปรงซ้อนทับกันหลายชั้น ตรงข้างเอวห้อยหยกประดับกับกระดิ่งเอาไว้ รองเท้าปักลายดอกก็สวยงามประณีตทุกรายละเอียด เกี้ยวหงส์ ยิ่งหนักยิ่งราวกับทองพันซัง** อัญมณีและไข่มุกเม็ดงามที่ประดับอยู่บน กิ๊วเปล่งประกายเจิดจรัสสะดุดสายตาดังมาตระการตาจนชวนให้คน มีอาการละลายตาไปได้

หลังจากแต่งตัวเสร็จแล้ว หมิงถานจะหยัดกายลุกขึ้นก็ต้องออกแรง ไม่น้อย จำเป็นต้องมีคนคอยช่วยพยุงถึงจะสามารถค่อยๆ ก้าวเดินอย่าง ระมัดระวังได้

ยามหญิงสาวจะออกเรือนต้องกราบไหว้บุพการีร่ำให้อาลัยกันก่อน แต่ว่าบุพการีทั้งสองของจวนจิ้งอันโหวต่างก็ลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้น อย่างน้อยเผยชื่อก็ยังใช้น้ำแซ่พริมาป้ายดวงตานิดๆ หน่อยๆ แต่หมิงถึงหยวน นั้นกลับหน้าขึ้นตาบานยิ่ง ปีนน้ำตาออกมาได้แม้แต่ครึ่งหยด

หมิงถานเองก็ร้องไห้ไม่ออกเช่นกัน เครื่องประทีปโคมบนใบหน้า ของนางต้องใช้เวลาตลอดทั้งเช้ากว่าจะแต่งเสร็จ ถ้าหากร้องไห้ร้องให้ออกมาจริงๆ สุดท้ายร้องให้จนเครื่องประทีปโคมเลอะเทอะ คงต้องใช้เวลา เติมน้ำอีกพักใหญ่

ดังนั้นภายในห้องโถงใหญ่จึงได้ยินเพียงเสียงสะอื้นให้อย่างแผ่วๆ ของหมิงถานกับเผยชื่อเพียงเท่านั้น ส่วนหมิงถึงหยวนก็คอยกำชับกล่าวว่า เรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่ข้างๆ สุดท้ายก็เอื่อยอย่างอดใจรอไม่ค่อยไหวว่า

* นกยวนยาง คือนกเปิดน้ำแมนดาริน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรัก มั่นคง

** ซัง (จิน) เป็นหน่วยชั่งของจีน เทียบกับน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

"อย่างไรก็ตาม จวนตั้งเปย์อ่องกับจวนจิ้งอันโหวกไม่ได้อยู่ห่างกันมาก
อยากรากลับก็กลับมาได้"

ภายในจวนจิ้งอันโหวตูกษานครั้นเคร่งมากเท่าไร ด้านนอกกลับ
ตูกษานครั้นเคร่งยิ่งกว่า

ขบวนรับเจ้าสาวซึ่งเคลื่อนตัวมาถึงหน้าประตูจวนจิ้งอันโหวนั้น
ยิ่งใหญ่เกรียงไกรมากกว่าขบวนที่อาซาแห่รอบเมืองหลังประกาศผลสอบ
ขุนนางรอบอุไปไม่ผลเสียอีก

คุณชายรองสกุลผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วทั้งเมืองหลวง จางซือจื่อ
แห่งจวนผิงกั๋วซึ่งมีศักดิ์เป็นถึงพระอนุชาของฮ่องเฮาองค์ปัจจุบัน รวมถึง
ลู่อิงรองผู้บัญชาการแห่งกองทหารองครักษ์หลวง บุคคลที่ปกติยากจะ
พบเจอได้สักครั้งต่างก็มารวมตัวกันในงานครบทุกคน ยิ่งมีต้องพูดถึงว่า
ข้างหลังยังมีเชื้อพระวงศ์และแม่ทัพนายกองอีกมากมายตามมาอีก
เป็นขบวน

แน่นอนว่าผู้ที่ดึงดูดสายตาผู้คนมากที่สุดก็คงไม่พ้นตั้งเปย์อ่อง
เทพสงครามแห่งแคว้นต้าเสียนผู้สวมชุดมงคลสีแดงสดนั่งตัวตรงสง่า
อยู่บนหลังอาซา

ชื่อเสียงของเทพสงครามเป็นที่ระบือลือลั่นไปทั่วแคว้นต้าเสียน
แต่ว่าคนที่เคยเห็นรูปโฉมที่แท้จริงของเขาเรียกได้ว่ามีเพียงหยิบมือเท่านั้น
พอได้มาเห็นในวันนี้ ทุกคนต่างก็รู้สึกตื่นตะลึงในรูปโฉมอันหล่อเหลา
งดงามของเขากันทั้งสิ้น

คิวพาดเฉียงดุจกระบี่ ดวงตาสุกสกาขาวดวงดารา เส้นผมดำลับ
อารมณ์สีแดงสด มือจับสายบังเหียนม้า ท่าทางเฉยเมยไม่อินังขังขอบ
ทั้งยังปรายตามองผู้อื่นอย่างหยิ่งยโส

ถ้าหากบอกว่าคุณชายรองสกุลชูเป็น 'บุรุษผู้งามสง่าเปี่ยมวิชาความรู้ ดุจหยกงามถูกขัดเกลาเจียรไน' เช่นนั้นตั้งเปย์อ่องก็คงจะเป็น 'ยอดบุรุษงามล้ำในไต้หล่า ทั่วโลกายากหาใครเทียบเทียม'

เพราะว่าตั้งเปย์อ่องมีชื่อเสียงในความโหดเหี้ยมดุตัน ยามเขาลงจากหลังอาซาเดินเข้าจวน ผู้คนต่างก็ถอยหลีกไปครึ่งจั้งโดยทันที บางคนถึงกับอดทนข่มกลั้นไม่ไหวคิดจะคุกเขาให้ด้วยซ้ำ

ที่แรกทุกคนต่างก็ถูกสยบจนนิ่งงันไป รอบด้านเงียบสนิทยิ่ง แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดกล้าตะโกนพุดล้อขอเงินขวัญถุง สุดท้ายเป็นไปหมิ่นหมิ่นที่ใจกล้าไม่กลัวตาย นางริบวิ่งออกมาจากห้องของหมิงถาน ตะเบ็งเสียงขอให้ท่านอ่องแต่งกลอนเร่งออกเรือน* ขอเงินขวัญถุง พี่สะใภ้ของนางริบ จู๊ดจ๊าดนางไว้แต่ก็เอาไม่อยู่ ตกใจเสียขวัญจนวิญญาณแทบหลุดหายออกไปครึ่งร่าง

ทว่าตั้งเปย์อ่องกลับคุยง่ายมากกว่าที่คาดคิดไว้ เขาพยักหน้าทันที ครั้นแล้วก็แต่งกลอนเร่งออกเรือนขึ้นมาหนึ่งบทราวกับได้เตรียมการเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ทั้งในขบวนรับเจ้าสาวก็ยังมีคนยัดถั่วลิสงทองคำให้ไปหมิ่นหมิ่นเป็นเงินขวัญถุงอีกด้วย

พอได้ไปหมิ่นหมิ่นเป็นตัวเปิดฉาก เด็กๆ ทางฝั่งจวนจึงอันโหวกเริ่มคึกคักอยากจะทำอย่างบ้าง บรรยายากศก็ค่อยๆ ครึกครื้นรื่นเริงขึ้นมาเช่นกัน คนที่อายุมากหน่อยไม่กล้ารบกวนตั้งเปย์อ่อง จึงหันมาหยอกล้อเล่นสนุกใส่คุณชายรองสกุลชูกับจางไหวอวีแทน

ยามหมิงถานเดินวนนวดขัดข้อปรากฏกายขึ้นโดยมีหมิงถึงหยวนคอยประคอง กลอนเร่งออกเรือนของเจียงชวีก็แต่งไปได้สี่บทแล้ว

* การแต่งกลอนเร่งออกเรือน เป็นหนึ่งในประเพณีดั้งเดิมในพิธีแต่งงานของจีนสมัยโบราณ ก่อนฝ่ายหญิงจะออกเรือน ฝ่ายชายจะต้องเร่งเจ้าหลายครั้ง พิธีการนี้จะดำเนินต่อไป

ตอนแรกทุกคนต่างก็คิดว่ากลอนเร่อกออกเรือนเหล่านี้ได้มีการเตรียมเอาไว้ก่อนแล้ว ในเมื่อเขาสามารถเชิญคุณชายรองสกุลสูงซึ่งมีความชำนาญในด้านการแต่งกลอนมาร่วมงานได้ ดังนั้นจะให้ผู้อื่นช่วยแต่งเตรียมเอาไว้สักบทสองบทก็มิใช่เรื่องแปลก ทว่ามีคนเล่นสนุกจนเลยเถิด ถึงกับกำหนดคำที่จะแต่งใส่เข้าไปในกลอนเร่อกออกเรือนขึ้นมา

วาทะนี้ฟังจะหลุดออกจากปาก ช่างๆ ก็มีคนคิดในใจว่าแย่แล้ว! ขณะที่กำลังจะเปียงเบนหัวข้อสนทนานั้น คาดไม่ถึงว่าตั้งเปียงอ่องกลับพ่ายหน้าด้วยความยินดี เขาเพียงแค่ขบคิดอยู่ครู่เดียว จากนั้นก็แต่งกลอนขึ้นมาอีกหนึ่งบทตามคำที่กำหนดไว้ ทั้งยังแต่งได้ไม่เลวอีกด้วย

ทุกคนต่างก็แตกตื่นตะลึงงัน ตั้งเปียงอ่องผู้นี้เป็นขุนนางฝ่ายบู๊ แต่กลับมีความสามารถทางอักษรถึงเพียงนี้เสียจริง! กลอนเร่อกออกเรือนบทนี้เขาเป็นคนแต่งเองจริงๆ หรือ?

ปราดเป่รื่องทั้งขุนบู๊ รูปโฉมหล่อเหลางดงาม ฐานะสูงส่งอำนาจมากล้น ได้สามีเช่นนี้คุณหนูสี่แห่งจวนจิ้งอันโหวผู้นี้มีบุญวาสนาเหลือเกิน! ขณะมองดูหญิงงามเดินขึ้นเกี้ยว ไม่มีผู้ใดที่ในใจมิได้คิดเช่นนี้

หลังจากเสียงตะโกนแหลมสูงว่า "ยกเกี้ยว!" ดังก้องกังวานไปทั่วถนนหนานเซวี่ย ขบวนรับเจ้าสาวของตั้งเปียงอ่องก็ออกเดินทางพร้อมเสียงดนตรีบรรเลงดังกึกก้อง

บุปผาไปรยตามขึ้นไปตลอดเส้นทาง บรรยายาคาตรื่นเริงใจ เสียงจุดดอกไม้ไฟดังสะเพื่อนเลื้อยลั่นไปถึงท้องนภา ด้านหน้าคือเจ้าบ่าวและญาติมิตรที่ช่อาชาตัวโตต้อนรับเกี้ยวหลังใหญ่ขนาดแปดคนหามของเจ้าสาวเดินหน้าไปด้วยฝีเท้าวามั่นคง ด้านหลังตามมาด้วยสินเจ้าสาวหนึ่งร้อยหกสิบแปดเกี้ยวของจวนจิ้งอันโหว เดินจากถนนหนานเซวี่ยอ้อมถนนหลวง

ไปจนถึงถนนชาวอริซึ่งเป็นที่ตั้งของจวนตั้งเปย์อ่อง สีแดงสดใสเจิดจ้า
ละลานตา ทอดยาวไกลลิบไม่สิ้นสุด

คนรุ่นหลังได้เล่าต่อๆ กันมาว่าในตลอดช่วงปรีชาศกเชิงคัง ไม่มี
พิธีการแต่งงานใดที่ยิ่งใหญ่อลังการมากไปกว่าครั้งนี้อีกแล้ว

หากเทียบกับความรื่นเริงสนุกสนานที่จวนจิ้งอันไหวแล้ว แม้จวน
ตั้งเปย์อ่องจะประดับประดาด้วยสีแดงสดเช่นกัน แต่กลับแลดูเจียบเหงา
กว่ามากอย่างน่าประหลาด ประการแรกเพราะจวนตั้งเปย์อ่องมีกฎระเบียบ
เคร่งครัดมากกว่าจวนจิ้งอันไหว อาณาบริเวณในจวนก็ค่อนข้างกว้างใหญ่
ประการที่สองเพราะเจียงชวี่มีญาติพี่น้องไม่มาก ญาติสายตรงแทบจะ
ไม่เหลืออยู่เลยสักคน

หมิงถานแต่งเข้ามาเป็นชายาซินอ่องตำแหน่งเหนือกว่าชั้นสูงสุด
อันดับแรกจะต้องทำพิธีแต่งงานเสียก่อน หลังจากเสร็จพิธีแต่งงานก็ต้อง
ไปทำพิธีแต่งงานที่โรงพิธีการ เพราะหัตถ์ที่เหนือขึ้นไปไม่มีพ่อแม่สามีแล้ว
นางจึงสบายขึ้นมาก

หมิงถานถูกกดทับอยู่ใต้เงี้ยวหงส์ ว่าจะผ่านพิธีการยับย้อยต่างๆ
มาได้ ศีรษะกับสันหลังของนางก็ชาหนึบจนปวดไปหมด เมื่อสิ้นสุดพิธี
กราบไหว้ฟ้าดิน นางก็ชาอ่อนจนลุกขึ้นยืนไม่ค่อยไหว ยังดีที่สามีของนาง
ช่วยประคองนางเอาไว้ นางถึงมิได้เสียอาภักดิ์กับพิธีการต่อหน้าผู้คน

หลังเสร็จสิ้นพิธีกราบไหว้ฟ้าดินก็ถึงเวลาส่งตัวเข้าห้องหอ

บ่าวสาวถือผ้าแดง หมิงถานมองเห็นเพียงเลยปลายเท้าตนเอง
ไปแค่หนึ่งซุนเท่านั้น การมองเห็นส่วนมากยังถูกชุดกระโปรงพิธีการอัน
สลบซับซ้อนบดบังเอาไว้ นางจับปลายอีกด้านของผ้าไหมสีแดงเอาไว้

อย่างสงบเสถียรเรียบร้อย ปล่อยให้เสียงขลุ่ยเดินนำอยู่ด้านหน้าด้วยฝีเท้า
เชื่องช้า เดินเข้าห้องหอไปอย่างระมัดระวัง

ห้องหอของคนธรรมดาทั่วไปจะมีคนมาหยอกล้อสร้างความวุ่นวาย
แก่บ่าวสาว แต่ว่าจวนตั้งเปย์อ่องนั้นไม่มีญาติพี่น้องและไม่มีใครกล้า
เข้ามาเล่นสนุกเช่นนั้น ดังนั้นจึงเงียบสงบเป็นอย่างมาก มีเพียงฮูหยิน
พร้อมสุขที่กำลังกล่าวอวยพรคำมงคลอยู่ในห้องเท่านั้น

เสียงขลุ่ยขับไม้คันซังมงคล* อันหนักอึ้งมา แล้วเลิกผ้าคลุมศีรษะออก
อย่างแผ่วเบา...

ตึกตัก...หัวใจดวงน้อยๆ ของหมิงถานเต้นระรัวอย่างรุนแรงมาก
เหลือเกิน ขณะที่นางกำลังลังเลอยู่ว่าควรจะเงยหน้าขึ้นสบตาภิเษก
ของนางดีหรือไม่ ก็ได้ยินสามีของนางเอ่ยสั่งการด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
"เรียกบ่าวรับใช้ของพระชายาเข้ามา"

หมิงถานเงยหน้าขึ้นด้วยความฉงนสงสัย

เสียงขลุ่ยเองก็กำลังจ้องมองนางอย่างนิ่งๆ เช่นเดียวกัน "เกี้ยวหงส์
หนักเกินไป ถอดออกก่อนจะดีกว่า ให้พวกนางมาช่วยปรนนิบัติเจ้าก็แล้วกัน
ข้าตั้งเปย์อ่องจะออกไปต้อนรับแขกเหรื่อก่อน"

เขารู้ด้วยหรือว่าเกี้ยวหงส์นั้นหนักยิ่ง

หมิงถานสบตาเขา ในจิตใจเริ่มสุขเปรมปรีดิ์ขึ้นมาอีกครั้ง

เมื่อเสียงขลุ่ยเดินออกไปแล้ว ฮูซิ่นกับลิเอ้อก็เดินเข้ามา หมิงถาน
รีบเรียกให้ทั้งสองเข้ามาช่วยถอดเกี้ยวหงส์อันหนักอึ้งให้นาง ช่วยนวด
ลำคอที่ปวดเมื่อย จากนั้นก็ล้างหน้าหวีผมใหม่อีกครั้ง แล้วเปลี่ยนมา
สวมใส่ชุดนอนสีแดงสดอีกตัวหนึ่ง

* ในพิธีแต่งงานแบบจีน เจ้าบ่าวต้องใช้ไม้คันซังหรือกระสวยทอดผ้าเปิดผ้าคลุมหน้าของเจ้าสาวเพื่อความเป็น
สิริมงคล

หลังจากทางฝั่งหมิงถานยุ่งวุ่นอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็ได้พักผ่อน สักเล็กน้อยเสียที ทว่าการต้อนรับแขกเหรื่อข้างนอกของเจียงชวี่กลับเพิ่งจะ เริ่มต้นขึ้น

บรรดาแม่ทัพนายกองสหายรักผู้ได้บังคับบัญชาทั้งหลายในกองทัพ ยามปกติล้วนไม่กล้าล้ำเส้น แต่ในที่สุดวันนี้ก็สบโอกาสได้กรอกสุราเขา อย่างมีเหตุผลชอบธรรมเสียที

พิธีแต่งงานถือเป็นวันมงคล เจียงชวี่เองก็ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ดื่ม ด้วยเหตุนี้จึงไม่ปฏิเสธผู้ใดทั้งสิ้น ยกจากดื่มจนเกลี้ยงในรวดเดียวทั้งหมด

งานเลี้ยงฉลองนี้ดำเนินเรื่อยไปจนล่วงเข้ายามราตรี แม่ทัพหลายคน ที่แต่งงานมีครอบครัวแล้วก็ถือโอกาสตอนเมาจุ่มๆ ถ่ายทอดเคล็ดลับ การอยู่ร่วมกันระหว่างสามีภรรยาให้แก่ตั้งเปย์อ่องของพวกเขา

ถึงแม้ซู่จิ้งหฺรานกับจางไหวอวี่ยังไม่ได้แต่งงาน แต่ว่าพวกเขาก็ ดื่มสุราไปไม่น้อย พูดพล่ำมียืดยาวยกแล้วยกเล่า พูดมากจนน่ารำคาญ กว่าในยามปกติไม่น้อย

ซู่จิ้งหฺรานเอ่ย "ในเมื่อแต่งงานกันแล้ว ในคืนเข้าห้องหอคืนนี้จะทำ เย็นชาใส่พระชามากเกินไปมิได้เด็ดขาด ท่านคิดดูดีๆ ลี พวกท่าน สองสามีภรรยาอนร่วมนเรียงเคียงหมอนกัน ทั้งพวกหญิงสาวก็มักจะ หน้าบางเหนียวมอย ท่านจะเอาแต่นั่งเงียบไม่พูดไม่จาเหมือนทุกทีไม่ได้!"

"ใช่แล้ว พูดให้เยอะหน่อยไม่ตายหรอก!" จางไหวอวี่เอ่ยล่ำทับ

"นี่ๆ ปากเสีย! วันมงคลเช่นนี้พูดคำนั้นออกมาด้วยเหตุใดกัน จี้จื่อ ท่านฟังข้า ฟังข้าไม่มีผิดพลาดแน่นอน" ซู่จิ้งหฺรานปิดปากสะอึก น้ำเสียง ระคนด้วยความเมามายอย่างเห็นได้ชัด "ท่านก็หาเรื่องที่พระชายาชอบ มาพูดคุย แต่ห้ามพูดเรื่องการรบทัพจับศึกอันใดนั้นเด็ดขาด ยกตัวอย่าง

เช่นท่านพูดเรื่อง...ภาพก็กลอนก็ได้ นี่ ไม่ใช่ว่าท่านไม่รู้เรื่องพวกนี้ เสียหน่อย"

"ถูกต้อง ท่านต้องชวนคุยอะไรบ้าง มาถึงจะฟังประเด็นเข้าเรื่องหลัก เลยไม่ได้ ต้องมีอารัมภบทก่อน อารัมภบทท่านรู้จักหรือไม่" ยามพูดถึง คำว่า 'เข้าเรื่องหลัก' จางไหวอวี่ก็มองเขาอย่างล้อเลียน มีเจตนาตั้งใจจะ หยอกกระเช้าเล็กน้อย

เจียงชวี่กวาดตามองพวกเขาทั้งสองคนแบบหนึ่งอย่างเฉยเมย ไร้ความรู้สึก ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาได้ฟังเข้าหูบ้างหรือไม่ เขาหันไปชนจอก กับลู่อิง จากนั้นก็ดื่มเข้าไปอีกหนึ่งจอก

ยามสอง* ราตรีมืดมิดผู้คนเงียบสงัด

ในที่สุดหมิงถานที่เข้ามาอยู่ในห้องหอตั้งแต่แรกก็รอสามีของตนเอง ซึ่งมีกลิ่นสุราคละคลุ้งไปทั่วร่างกายกลับมาถึงห้องเสียที ยามนี้นางตื่น เต็มตายเป็น เพราะก่อนหน้านี้นางได้พักผ่อนไปแล้วรอบหนึ่ง ทั้งยังกินขนม ไปอีกเล็กน้อย ตอนนี้ความรู้สึกนึกคิดตื่นตัวเต็มที่ นางอยู่เฉยๆ ในห้อง อย่างเบื่อหน่ายจนนึกอยากจะทำเปิดดูหนังสือรวมภาพประโลมโลกที่เผยแพร่ แอบยัดใส่ใ้ให้นางก่อนจะออกจากจวน

โชคดีที่นางไม่ได้เปิด

ครั้นเห็นเจียงชวี่เดินเข้ามา นางก็รีบลุกนั่งตัวตรงเรียบร้อยอยู่ ตรงขอบเตียง

แม้ว่าเจียงชวี่จะมีกลิ่นสุราหนึ่งไปทั่วตัว แต่ว่าสติสัมปชัญญะยังคง แจ่มชัด เขาเดินไปหยุดยืนอยู่ข้างโต๊ะ มือโพล่หลังพลงจ้องมองไปทาง

* ยามสอง คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

หมิงถาน เอ่ยเรียกเสียงต่ำเบา "มานี่"

"...?"

หมิงถานลุกขึ้นเดินไปตีข้างโต๊ะอย่างเชื่องพริ้วว่องไว

นางตัวเตี้ยกว่าเจียงชวีกว่าครึ่งช่วงศัวรรษ หลังจากปล่อยมวยผมอันยุ่งยากซับซ้อนลง ยอดศีรษะของนางก็เกือบๆ จะถึงแค่ปลายคางของเจียงชวีเท่านั้น

ทั้งสองยืนอยู่ใกล้ชิดกัน กลิ่นสุราคละคลุ้งผสมปนเปกับกลิ่นไม้จันทน์หอมอ่อนๆ ลอยอบอวลจนหมิงถานหน้าแดงกำหวัไฉ่ตื่นรัวแรง ข้ายังลนลานตื่นเต้นทำอันใดไม่ถูกเล็กน้อย

นางรับสุราเหอจิ้น* ที่เจียงชวีรินเสร็จแล้วยื่นส่งมาให้เอาไว้ มือสั่นเทาเล็กน้อยอย่างไม่รู้ตัว ทั้งสองคล้องแขนกันเพื่อจะดื่มสุรา แต่เนื่องจากรูปร่างที่แตกต่างกัน ทำให้แม้นางจะเขย่งเท้าขึ้นแล้วก็ตาม แต่จอกสุรานั้นก็ยังอยู่ไกลจากนางยิ่ง เอื้อมไปไม่ถึงเลยแม้แต่น้อย!

เจียงชวีหุบตาลงมองนาง ทันใดนั้นเขาก็พลันโน้มกายลงให้สอดคล้องกับรูปร่างของนางแล้วก้มหน้าดื่มสุราจอกนั้น

พอเจียงชวีดื่มเสร็จ หมิงถานเองก็ดื่มหมดแล้วเช่นกัน

นางรู้สึกวิงเวียนมึนเมาจริงๆ ทั้งที่ไม่ใช่สุราฤทธิ์รุนแรงอันใดแท้ๆ แต่พอกลิ้งลงไปแล้วกลับทำให้นางรู้สึกราวกับว่าตนเองกำลังเมาแล้วบนดวงหน้าของนางก็มีสีแดงระเรื่อขึ้นมาจริงๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะดื่มสุราเหอจิ้นเข้าไปหรือเพราะเหตุผลอื่นกันแน่

แสงจากเทียนสีแดงภายในห้องสว่างโชติช่วง ทั้งสองคนนั่งเงียบกันอยู่ครู่หนึ่ง หมิงถานคิดอย่างตื่นกังวลว่าจากหนังสือรวมภาพประโลมโลก

* การดื่มสุราเหอจิ้นคือการคล้องแขนแล้วดื่มสุรามงคลพร้อมกัน เป็นหนึ่งในธรรมเนียมประเพณีการแต่งงานของจีนในสมัยโบราณ โดยสุราเหอจิ้นจะใช้ผ่านเต้าฝั่วออกเป็นสองซีกแทนจอกสุรา

ที่ได้ดูตอนอยู่ในหอเปื่อยก็ก่อนหน้านี้ ในเมื่อสุราก็ดื่มไปแล้ว เช่นนั้นก็ควรจะปลดเปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์เตรียมร่วมหอแล้วใช่หรือไม่

นางหลุบหนัยตาลง มือน้อยๆ ยื่นออกไปอย่างเงิบเงียบ

ชุดมงคลสีแดงสดของเจียงชวี่ตัวนี้ก็สลับซับซ้อนมากเช่นเดียวกัน ชั้นนอกชั้นในไม่รู้ว่ารวมกันแล้วมีทั้งหมดกี่ชั้น หมิงถานถอดอยู่พักใหญ่ๆ จนเหงื่อบางๆ ผุดพรายขึ้นมาบนหน้าผาก ถอดจนมือสั่นงันงกไปหมดกว่าจะถอดกระดุมของชุดตัวนอกออกได้อย่างยากลำบาก

ครั้นเห็นนางตั้งต้นจะถอดต่อไป ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ เจียงชวี่จึงนึกถึงคำพูดของชูจิ้งหฺวานกับจางไหวอวี่ขึ้นมา...ห้ามเงิบ ห้ามทำให้หญิงสาวประดักประเดิด จำไว้ว่าต้องหาเรื่องชวนคุย ดังนั้นหลังจากความนิ่งเงิบอันแสนยาวนานผ่านพ้นไป เขาก็พลันเอ่ยถามขึ้นมาอย่างไม่เป็นธรรมชาติ "เจ้าเชี่ยวชาญเพลงฉิน?"

หมิงถานชะงักนิ่งไป ก่อนจะพยักหน้าอย่างละล้าละลัง

เขาเอ่ยต่อไปว่า "ได้ยินว่าในงานเลี้ยงดอกเบญจมาศทองคำเมื่อสองปีก่อนเจ้าบรรเลงบทเพลงที่แต่งเองด้วย"

นางพยักหน้าอีกครั้ง "สามือยากฟังหรือ"

เจียงชวี่ยังไม่ทันคิดว่าจะเอ่ยตอบอย่างไร หมิงถานก็คิดไปแล้วว่าเขาอุตส่าห์สืบรู้มาว่านางเคยบรรเลงบทเพลงแต่งเองในงานเลี้ยงดอกเบญจมาศทองคำ หรือว่าสามือของนางหลงใหลในเสียงฉินของนางตั้งแต่ตอนอยู่ที่อารามหลวงต้าเซียงกั้วแล้ว

เมื่อคิดได้เช่นนี้ แม้ว่าหมิงถานจะปลาบปลื้มยินดี แต่ว่าความตื่นเต้นกังวลกลับมีมากกว่า นางเขยิบถอยออกไปครึ่งก้าว แสร้งยกบอกลาอย่างสุภาพสง่างาม เอ่ยถามหยิ่งเชิงว่า "เช่นนั้น...ข้ามิได้เก่งกล้าสามารถ

จะ... จำต้องแสดงความไม่น่าดูชมให้เห็นแล้ว?"

แยละสิ

เพิ่งจะพูดจบ นางก็นึกขึ้นมาได้ว่าตอนงานเลี้ยงที่วังหลวงในวันเทศกาลซึ่งหยวนกู่จิวโหรวก็พูดว่า 'จำต้องแสดงความไม่น่าดูชมให้เห็น' เช่นกัน แต่สามีของนางกลับบอกผู้อื่นว่าไม่ต้องแสดงให้ดู แค่ว่าพูดเพียงประโยคเดียวของเขาแทบจะทำลายงานเลี้ยงทั้งงาน ค็นเข้าห้องหอของนางคงจะไม่ถูกทำลายลงเพราะวาจาประโยคเดียวกันนี้กระมัง

เดิมทีเจียงชวีมีได้คิดอันใดมาก แต่ครั้นเห็นหมิงถานพูดจบแล้วก็หันเปลี่ยนสีอย่างไม่มีสาเหตุ เขาถึงหยวนย่อนนึกขึ้นมาได้ว่าในงานเลี้ยงเทศกาลซึ่งหยวนเมื่อปีที่แล้ว ตนเองเหมือนจะเคยพูดอันใดบางอย่างกับคุณหนูจวนเจิงเินโหวที่จะทำการแสดงให้เขาดู และเพราะ 'เขาเคยพูดอันใดบางอย่าง' นี่ละ สุหยินของเขาผู้นี้ถึงได้เกิดอคติกับเขาอย่างลึกซึ้งในครั้งแรก ช้ายังแอบซุบซิบนินทากับสหายรักที่หอถึงอวีว่าเขาเป็นพวกดีแต่ใช้กำลังโหดเหี้ยมกระด้าง ไร้ขนบไร้มารยาท

หมิงถานแอบซ่อนสายตาเหลือบมองเขาอย่างระมัดระวัง บังเอิญปะทะเข้ากับนัยน์ตาของเจียงชวีที่นานๆ จะอาบยิ้มด้วยความรู้สึกพอดิบพอดี เขาเงยเงยไปสั๊กพัก ทนได้นั้นก็เอ่ยว่า "ไม่ได้ไม่น่าดูเสียหน่อย ข้าคิดว่าภรรยาของข้างดงามยิ่ง"

...นี่ก็คือสิ่งที่ซู่จิ้งหฺรานกับจางไหวอวีสอนเขามา คือให้กล่าวชื่นชมนางหมิงถานตะลึงงันไป

เมื่อครู่สามีชมว่านางงดงามหรือ

นางยังไม่ทันมีอาการตอบสนอง จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามันถูกซ่อนตัวลุ่มขึ้นมา กระทั่งนางได้สติกลับคืนมา ร่างกายก็นอนราบอยู่บนเตียงแล้ว

ชุดสีแดงอันยุ่งยากซับซ้อนที่ไม่ว่านางจะถอดอย่างไรก็ถอดไม่ออกนั้น
ได้ร่วงหล่นลงพื้นทีละชิ้นๆ ก่อนที่เทียนสีแดงจะดับมอดลง

หัวใจดวงน้อยๆ ของหมีถ่านเดินตึกตักขึ้นมาอย่างหำไม่อยู่อีกครั้ง
มือทั้งสองข้างของนางวางประสานอยู่ตรงท้องน้อยอย่างสงบเสงี่ยม
เรียบร้อย นางสามารถรับรู้ได้ว่ามีคนรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งล้มกายลงนอน
ข้างๆ ตัว มีกลิ่นสุราและกลิ่นหอมไม้จันทน์อ่อนลอวยวนเวียนอบอวลอยู่
แต่เขาหาได้กระทำการขั้นตอนต่อไปเหมือนอย่างในหนังสือรวมภาพ
ประโลมโลกไม่

หมีถ่านสงบความตื่นเกร็งลง ศีรษะน้อยๆ หันตะแคงไปอย่าง
อดไม่อยู่ มองไปทางบุรุษที่นอนอยู่ข้างกายนาง เอย่ยู่สุมเสียงแผ่วเบา
"สามี่?"

"อืม"

ยังไม่หลับ

เช่นนั้นเขาไม่คิดจะทำอันใดเลยหรือ

แน่นอนว่าหมีถ่านเองก็กระดากใจจะเอ่ยถามออกไปเช่นกัน
จึงทำได้เพียงคิดอยู่ในใจเท่านั้น หลังจากลืมหืมตาอยู่เจี๊ยบๆ มาพักใหญ่
มือของนางก็ขยับไปหาเจียงชวี่ได้ผ้าห่มทีละซุนๆ อย่างอยู่ไม่สุข คิดในใจ
ว่า หากไม่ทำอันใดเลย เช่นนั้นแค่จับมือคงจะได้กระมัง

ตอนแรกสุดที่นางแตะโดนมือใหญ่นั้นยังไม่มีกระชับเขี่ยอันใด
ยังคงเย็นเฉียบอยู่เช่นเดิม กระทั่งนางกุมมือเขาเอาไว้ บีบเบาๆ เล็กน้อย
มือใหญ่ข้างนั้นถึงค่อยเปลี่ยนเป็นฝ่ายกอบกวมกรงเล็บน้อยๆ ของนาง
เอาไว้อย่างเชื่องช้า จากนั้นก็วางลงไว้ข้างกาย

หมีถ่านกระดกมูมปากขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

นอกเรือนแสงจันทร์สุกใสราวกับสายธาร สามารถเห็นสีแดงนวลตา ที่ส่องสะท้อนออกมาจากโคมไฟได้อย่างรำไร หมิงถานนอนไม่หลับ ทันใดนั้นก็พลันเอ่ยถามขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงแผ่วเบาว่า "สามี สมรสพระราชทาน ของฮ่องเต้ นี่ ท่านเต็มใจแต่งหรือไม่"

เจียงชวีหลับตาพลาบอย่างว่า "อืม"

"ถ้าอย่างนั้นตอนงานเลี้ยงเทศกาลชงหยวนเมื่อปีที่แล้ว ฝ่าบาทกับสองเสามีพระประสงค์จะเลือกชายาให้ท่าน ตอนนั้นท่านคิดจะรับหญิงสาวบ้านอื่นเป็นภรรยาหรือไม่"

"ไม่เคย" เขาไม่คิดจะแต่งภรรยาด้วยซ้ำ

หมิงถานเห็นเขามีการตอบสนอง นางก็เหมือนจะมีกำลังใจขึ้นมา จึงคิดอยากจะขยับเข้าไปอีกชั้น พร่ำพูดเจื้อยแจ้วทีละนิดๆ อธิบายเรื่องเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นเบื้องหน้าเขาให้กระจ่างชัดเจนทั้งหมด

ปากน้อยๆ ของหมิงถานเอ่ยจ้อๆ เสียงเบา ดูท่าทางคิดจะเปลี่ยนคืนแต่งงานใหม่เป็นคืนพร่ำพรรณนาความในใจ แต่เจียงชวีกลับฟังจนความอดทนจะหมดสิ้นลงแล้ว

พักใหญ่ๆ ผ่านไป พอหมิงถานอธิบายจบ นางก็สบายใจขึ้น แต่ก็ยังคงไม่รู้สึกง่วงงุนสักเท่าไร

ดังนั้นนางจึงเอ่ยถามต่อด้วยความสนใจใคร่รู้ "จริงสิ ในเมืองหลวงต่างก็รู้ว่าคุณชายรองสกุลซู่ รองผู้บัญชาการลู่ แล้วก็จางซือซือแห่งจวนผิงกั๋ววงสนทสนมคุ้นเคยกัน แล้วสามีสนิทกับพวกเขาได้อย่างไรหรือ ข้าไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อนเลย แล้วท่านกับคุณชายรองสกุลซู่...อ้อๆ!"

ในที่สุดคนข้างกายก็ถูกนางเข้าชี้จนหมดความอดทน เขาพลิกกลับมาทาบทับอยู่ด้านบนอย่างไม่ทันให้นางตั้งตัว สกัดกันคำพูดที่นางยังอยากจะ

เอ่ยถามต่อไปเอาไว้

ชุดนอนสีแดงสองชิ้นบางๆ ของนางถูกดึงออกแค่เพียงเบาๆ ก็เริ่มคลายออกจากตรงเอว มือใหญ่ข้างนั้นที่เมื่อครู่นี้กุมมือนางเอาไว้ก็ทาบทับลงบนผิวเนียนนุ่มของนางเช่นเดียวกัน

เสียงซู่แววตามืดทะมึน ความปรารถนาเริ่มพลุ่งพล่าน

อาจเป็นเพราะภายนอกเขาขึ้นชื่อในความโหดเหี้ยมอำมหิต คนอื่นๆ ต่างก็บอกว่าเขาไร้อารมณ์ไร้ความรู้สึก แต่กลับลืมไปว่าเขาเองก็เพิ่งจะอายุยี่สิบกว่าๆ เท่านั้น กำลังอยู่ในวัยหนุ่มแน่นเปี่ยมกำลังวังชา

ในเมื่อเขาแต่งภรรยาแล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เขาก็ไม่เคยคิดว่าจะไม่แตะต้องนาง เขาเพียงแค่คิดว่าวันเวลายังอีกยาวไกล ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนก็ได้ คิดไม่ถึงว่าเขาไม่รีบร้อน แต่สัญชาตญาณของเขากลับใจร้อนยิ่ง

กลางดึกแล้วซู่ชินกับลวี่เอ้อที่เฝ้าเวรกลางคืนอยู่นอกห้องก็ยังไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ เดิมทีในใจพวกนางก็พะวักพะวนอยู่แล้ว ได้ยินว่าหากสามีไม่ขึ้นขอบ ในคืนวันแต่งงานก็อาจจะไม่ร่วมหอด้วย

แต่ว่าในขณะที่กำลังง่วงงุนสะลึมสะลืออยู่นั้น จู่ๆ ก็มีเสียงหอบหายใจหนักหน่วงซึ่งไม่คิดอำพรางเสียงให้ต่ำเบาลงดังลอยออกมาจากภายในห้อง ยังมีเสียงสะอึกสะอื้นของคุณหนูของพวกนางอีกด้วย แต่ว่าเสียงสะอื้นนั้นทั้งขาดห้วงทั้งแว่วหวาน ซู่ชินกับลวี่เอ้อต่างก็เป็นหญิงสาวที่ยังมิได้ออกเรือนพอได้ยินเข้าก็หน้าแดงก่ำใจเต้นระรัว

ครั้นเกิดความเคลื่อนไหวนี้ขึ้นมา แม้จะผ่านไปครึ่งคืนแล้วก็ยังไม่หยุดลง

พอถึงยามสาม ด้านในก็เรียกให้ยกน้ำเข้าไป

ซูชินเดินนำสาวใช้ยกน้ำเข้าไปส่ง ลำพังแค่กลิ่นอายสิน่หาบหวม
ภายในห้องก็พาให้คนขวยเขินจนไม่กล้ามองไปทางเตียงแล้ว

ซูชินเอาแต่ก้มหน้างูต ทว่าหางตาเหลือบไปเห็นท่านเขยของ
พวกนางกำลังดึงผ้าห่มขึ้นมาห่อหุ้มร่างคุณหนูของพวกนางเอาไว้ จากนั้น
ก็ซ่อนตัวคุณหนูของพวกนางอุ้มเข้าไปในห้องอาบน้ำ

ผ่านไปเพียงแค่ครึ่งชั่วยาม ด้านในก็สั่งให้ยกน้ำเข้าไปอีกครั้ง ยาม
ซูชินพาสาวใช้เดินยกน้ำเข้าไปส่งอีกหนถึงได้รู้ว่าน้ำในห้องอาบน้ำ
ก่อนหน้านี้ได้สาตกระฉอกออกมาจากถังอาบน้ำจนเต็มพื้นไปหมด

ไม่ต้องคิดให้มากพวกนางก็รู้ว่าเกิดอันใดขึ้น พวกนางคิดในใจว่า
ท่านเขยดูสีหน้าท่าทางเย็นชา แต่ว่าเรื่องพรรคนักกลับไม่ระงับควบคุม
ตนเองเลยจริงๆ จนกระทั่งถึงยามสี่* ความเคลื่อนไหวภายในห้องหอ
ถึงได้ถือว่าสงบลงโดยสมบูรณ์

หลังจากเสร็จกิจ หมิงถานก็อับอายจนเอาแต่ขดตัวอยู่ในผ้าห่ม
ไม่มีหน้าจะไปเผชิญกับเจียงซวี ไม่กล้าจะจับมืออันใดอีกแม้แต่บ่อย
อยากจะแยกผ้าห่มใจแทบขาด ให้ไม่ต้องแตะโดนตัวกันเลยยิ่งดี! อีกอย่าง
หนังสือรวมภาพประโลมโลกนั้นล้วนโกหกทั้งเพ! เวลาทำเรื่องพรรคนั้น
จริงๆ นางคิดอันใดไม่ออกเลยสักอย่าง สามี่ของนางเป็นคนทำเองทั้งหมด!

เงียบสงัดจนกระทั่งถึงยามห้า เจียงซวีก็หยัดกายลุกขึ้น

เขามองหมิงถานที่ยังนอนขดตัวเป็นก้อนกลมหลับสนิทแวบหนึ่ง
สายตาแว่นิ่ง เคลื่อนมือไปจับปลายผ้าห่มคลุมให้มิดชิด

* ยามสี่ คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

ตามธรรมเนียมแล้ว วันนี้พวกเขาจะต้องเข้าวังไปขอพบพระทัยใน
พระมหากษัตริย์คุณ เป็นพิธีการที่หยาบคายมากอีกแล้ว

ยามหมิงถานตื่นจากนิทรา ครั้นนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ความปวดเมื่อย
ทั่วสรรพางค์กายก็ยิ่งชัดเจนแจ่มแจ้ง นางขวยเอนจนหน้าแดงก่ำ มอง
หญิงรับใช้สูงวัยเก็บผ้าซับเลือดพรหมจารีไปพลางดึงขอบผ้าห่มเอาไว้
แล้วเอ่ยถามเสียงชะเผ่วอ่อนเบา "ท่านอ๋องเล่า วันนี้ไม่ต้องเข้าวังไป
เข้าเฝ้าขอพบพระทัยหรือ"

"ท่านอ๋องคำนึงถึงคุณหนู เลยนำความไปแจ้งในวังแล้วเจ้าคะ
บอกว่าพุ่มนี้ค่อยไปก็ยังไม่สาย" ลวีเอ้อตอบอย่างรวดเร็วจับใจ สีหน้า
แววตาเข้มขึ้นสดใส ยินดีปรีดายิ่งที่คุณหนูของตนเองได้รับความรักใคร่
จากสามี

ซูชินเองก็ปลื้มดีใจเช่นกัน พูดต่อจากลวีเอ้อว่า "ท่านอ๋อง
ออกไปฝึกวรยุทธ์ตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่างแล้วเจ้าคะ ข้ายังได้กำชับ
เป็นพิเศษว่าไม่ต้องปลุกคุณหนู รอให้คุณหนูตื่นแล้วค่อยกินอาหารเช้า
ด้วยกัน"

หญิงรับใช้สูงวัยเอ่ยหยอกล้ออยู่อีกด้าน "ไยแม่นางทั้งสองถึงยัง
เรียกว่าคุณหนูอีกเล่า ควรจะเปลี่ยนมาเรียกว่าพระชายาได้แล้ว!"

ซูชินกับลวีเอ้อสบตากันแวบหนึ่ง จากนั้นก็เฝ้าปากพร้อมกัน
ยอบกายยิ้มๆ แล้วกล่าวว่า "เจ้าคะ ป่าวถวายพระชายา"

หมิงถานหน้าแดงก่ำขึ้นมาอีกครา รีบดึงผ้าห่มขึ้นมา ก่อนจะเอ่ย
ออกคำสั่งอย่างกึ่งสำรวมกึ่งเริงร่าว่า "เช่นนั้นก็รีบล้างหน้าหิวผมให้เข้า
เตรียมยกอาหารเข้ามาได้ ท่านอ๋องฝึกวรยุทธ์คงจะหิวแล้วเป็นแน่"

ซูชินกับลวีเอ้อขานรับอย่างพร้อมเพรียงกัน

หนึ่งวันก่อนพิธีแต่งงาน ชูชินกับลวีเอ้อและเหล่าหญิงรับใช้สูงวัย จากจวนจิ้งอันโหวได้แวะมาปูเตียงที่จวนอ๋องด้วยกัน แล้วก็ถือโอกาส ทำความคุ้นเคยกับห้องครัวที่จวนอ๋องไปด้วย

ลูกผู้ซึ่งเป็นพ่อบ้านจวนอ๋องดูเหมือนจะยินดีต่อการมาเยือน ของเจ้านายคนใหม่ของจวนอ๋องเป็นอย่างมาก ไม่มีที่ท่าจะรวบรวมอำนาจ ไว้กับตัวเลยแม้แต่เศษเสี้ยว รีบบอกกล่าวไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ว่าหากทาง ผังพระชายาต้องการสิ่งใดก็ให้รีบตระเตรียมสิ่งนั้น แน่نونว่าห้องครัว ก็ย่อมต้องเชื่อฟังตามที่พวกนางบอกด้วยเช่นกัน

ผ่านไปชั่วประเดี๋ยวหนึ่งลวีเอ้อก็ได้เกล้ามวยผมให้หมิงถานอย่าง สวยงาม และยังเลือกเสื้อผ้าอาภรณ์ชุดที่จิตรบรรจงตัวหนึ่งมาด้วย เช่นกัน เพราะเนื่องจากเพิ่งจะแต่งงานหมาดๆ ไม่ควรที่จะแต่งตัวราบเรียบ เกินไป มีเพียงความที่วาดเบาๆ แค่ง้างละเส้น ดูแล้วออกจะบางเบา เกินไปเสียหน่อย

เมื่อเจียงซีเดินเข้ามาในเรือน อาหารเช้าที่ทางชูชินได้สั่งให้เตรียมการ เอาไว้ตั้งแต่เช้านี้ก็ถูกทยอยยกขึ้นโต๊ะราวกับสายน้ำไหล

เขายืนอยู่หน้าประตูห้องโถง พอเห็นบ่าวรับใช้ที่เดินเรียงเข้าเรือน เป็นแถว เขาก็หยุดชะงักไปชั่วขณะ

ใจก็หยกอ่อน ขนมแป้งกรอบ ซาลาเปาไข่มุกมันปู ลูกชิ้นหยกขาว ขนมแป้งนุ่ม สาลี่ราดนมน้ำตาล...อาหารเช้ามีมากมายถึงสิบอย่าง

ครั้นหมิงถานเห็นเขา ไบหน้ำนวลลออกก็แดงเรื่อด้วยความเขินอาย ขนตาไหวระริก นางลูกชิ้นแล้วยอบกายคารวะอย่างสุภาพเรียบร้อย ก่อนจะเอ่ยด้วยสຸ້มเสียงแผ่วอ่อนว่า "สามีผีภรรยาฤทธิ์มาคงจะเหนื่อยแล้ว รีบกินอาหารเช้าเถิด"

เห็นได้ชัดว่าเจียงชวี่ยังคงไม่คืนดินที่อยู๋ ในจวนก็มีชายาตัวน้อย ผู้ซัดซ้อยงามสะคราญเพิ่มขึ้นมาอีกคน เขาจึงเจียบไปครู่หนึ่งแล้วถึงค่อย พักหน้าพร้อมนั่งลง

พอเขานั่งลง สาวใช้สี่ห้าคนก็ยกอาหารมากมายขึ้นโต๊ะอย่างต่อเนื่อง ไม่หยุดหย่อน ทั้งเชิญเขาล้างมือทั้งเชิญเขาเช็ดหน้า

ถึงแม้เขาจะถือกำเนิดในราชวงศ์รู้จักขนบธรรมเนียม เกิดมาพร้อมกับ ข้อปฏิบัติในฐานะพระนัดดาผู้สูงศักดิ์หาใดเปรียบ ทว่านับตั้งแต่บิดา ลื่นชีวิตไป เขาก็ไม่ได้สนใจกฎธรรมเนียมยับยั้งเหล่านั่นอีก ซ้ำยัง ต้องใช้ชีวิตอยู่ในสนามรบสุดแสนอันตราย จึงไม่อาจมาฉ้อฉลพิถีพิถันได้ เช่นกัน

เจียงชวี่ไม่ชอบความหรูหรา แต่ก็เห็นแก่ที่ชายาตัวน้อยของเขา เพิ่งจะแต่งเข้าจวน ปกตินางใช้ชีวิตอยู่สุขสบายจนเคยชินแล้ว เขาเองก็ มิได้พูดอันใดมาก ล้างมือล้างหน้าอย่างมีน้ำอดน้ำทน แล้วเริ่มกินอาหาร

ในระหว่างที่เจียงชวี่กำลังกินอาหารอยู่นั้น หมิงถานก็ตักอาหาร คำเล็กๆ ให้อย่างเรียบร้อยสรวม ทั้งยังคอยแอบลอบมองเขาเป็นระยะๆ

เมื่อเห็นว่าจึกในถ้วยของเจียงชวี่หมดแล้ว นางก็รีบส่งสาวยาดอก ให้สาวใช้เอามาเติมเพิ่ม พอเห็นว่าเจียงชวี่ดูเหมือนอยากกินขนมแป้งนุ่ม นางก็รีบคืบให้เขาหนึ่งชิ้น

เจียงชวี่กินไปได้ครู่หนึ่งก็จะนึกได้ว่าควรจะปฏิบัติแบบเดียวกัน กลับไป ดังนั้นเขาเองจึงคืบขนมให้หมิงถานหนึ่งชิ้นเช่นเดียวกัน

หมิงถานตืออกดีใจอย่างสุดแสน เมื่อเห็นว่าเจียงชวี่กินใกล้จะหมด แล้ว นางก็วางช้อนกระเบื้องลง ครั้นแล้วก็เอ่ยถามด้วยท่าทีสรวมว่า "สามี ท่านดูที่ข้าประทีนโคมวันนี้สี งามหรือไม่"

เจียงซวีเงยหน้าขึ้น

"..."

ถ่านางไม่บอก เขาก็ดูไม่ออกว่านางประทีนโฉมมา

พอเห็นว่าสุณยีนของเขายังคงรอคอยให้เขาพูดอันใดบ้างสักเล็กน้อย เขาก็ครุ่นคิดอยู่สักพัก สุดท้ายก็ทำตามกฎเหล็กที่เมื่อคืนซู่จิ้งหรงกับ จางไหวอืบอกเอาไว้คือ 'ชมนาง' เขาจึงตอบกลับไปว่า "งามยิ่ง"

แต่หมิงถานยังไม่ค่อยพอใจกับคำตอบนั้นมากนัก "สามี ท่านดูให้ดีๆ สิเจ้าคะ"

เจียงซวี "..."

หมิงถานขยับเข้าไปใกล้ๆ อีกนิด เธอบอกไปว่า "คิ้ว?"

เจียงซวีตอบด้วยไหวพริบเฉียบไว "อ่อนไปเสียหน่อย"

เขาเพิ่งจะสิ้นคำ ลวีไ้อัก็ยิ้มตาหยีถือกล่องเครื่องประทีนโฉมที่มี สีเขียนคิ้วเดินมาตรงหน้า "ท่านอ่องช่วยวาดคิ้วให้พระชายาดีหรือไม่เจ้าคะ"

หมิงถานเองก็เอยด้วยความเกรงอกเกรงใจเช่นกัน "ไม่รู้ว่สามีจะ สะดวกหรือไม่ วันนี้อ่านวาดเองแต่ก็ยักรู้สึกว่ไม่ค่อยเหมาะ สามี คิดว่เสื่อผ้าการแต่งหน้าในวันนี้เหมาะกัคิ้วธรราคั้ง* หรือคิ้วฎาไกล** มากกว่ากันหรือ"

เจียงซวีหยบสีเขียนคิ้วมาจากกล่องเครื่องประทีนโฉมแล้วพินิจ พิศมองอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นเอยถามขึ้นมาในทันใด "สิ่งนี้ ใช้อย่างไร อันใดคือคิ้วธรราคั้ง อันใดคือคิ้วฎาไกล แล้วมันแตกต่างกัน อย่อย่างไร"

* คิ้วธรราคั้ง หรือคิ้วสุยวาน เป็นการเขียนคิ้วที่มีลักษณะหัวคิ้วหนาปลายคิ้วบาง ปลายคิ้วตกลงเล็กน้อย ดูเหมือนสีหน้าเศร้าสร้อย

** คิ้วฎาไกล หรือคิ้วหยวนซาน เป็นการเขียนคิ้วที่มีลักษณะบาง ยาว ใช้สีอ่อนในการเขียน

ยามเจียงซีเอย่ยาม สีหน้าแววตาของเขาดูเคร่งขรึมจริงจังยิ่ง ท่าทางไม่เหมือนกับกำลังกลบเกลื่อนอย่างขอไปทีเลยสักนิด

หมิงถานอับจนถ้อยคำไปชั่วขณะ ก่อนจะเอย่ตามขึ้นมาทันที "เอ่อ สีเขียนคิ้วเจ้าคะ...เอาไปจุ่มน้ำก็เป็นอันใช้ได้แล้ว ส่วนคิ้วธรรมาโคงกับคิ้วภูผาไกล ที่อารามหลวงต้าเซียงกั๋วเมื่อวันนั้นอาถรรพณ์คิ้วธรรมาโคงส่วนคืบก่อนตอนอยู่ที่จวนโหว อาถรรพณ์คิ้วภูผาไกล"

นางมองสีหน้าท่าทางของเจียงซีเล็กน้อย

ดียิ่ง จากใบหน้าอันหล่อเหลาที่ไม่มีสีหน้าความรู้สึกอันใดทว่าแฝงด้วยความฉงนงุนงงนิดๆ ของสามีนั่น นางสามารถดูออกได้ว่าเขาไม่ได้สังเกตเลยว่าคิ้วที่นางวาดตอนอยู่ในจวนโหวเมื่อคืนก่อนกับวันที่อยู่อารามหลวงต้าเซียงกั๋วนั้นแตกต่างกันตรงไหน

ก่อนหน้านี้นางเคยคิดว่าสามีของนางมีอุปนิสัยเย็นชา อาจจะไม่วอมวาดคิ้วให้นาง แต่คาดไม่ถึงแม้แต่น้อยว่าสามีของนางกลับวาดคิ้วไม่เป็นจริงๆ

บรรดาขุนชายในเมืองหลวงสมัยนี้ต่างก็เจ้าสำราญชอบเที่ยวเตร่ตามหอศุภนิภา บทกวีกลอนเกี่ยวกับการเขียนคิ้วแต่งหน้าก็แพร่หลายมากมาย แม้แต่บิดาของนางก็ยังพอรู้เรื่องทางด้านนี้อยู่บ้าง

หมิงถานตีสีหน้าเคร่งขรึมลงนั่งคิดตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่ง นางไม่ยอมแพ้ยังคิดจะชี้แนะเขาสักเล็กน้อย แต่จู่ๆ เจียงซีก็ทำท่าทางเหมือนกับว่า 'กับแค่วาดคิ้ว ไม่ต้องสอนข้าก็ได้' ออกมา เขาหยิบสีเขียนคิ้วขึ้นมาอย่างสงบเยือกเย็น นำไปจุ่มน้ำ หลังจากนั้น...

ตวัดวาดเส้นขวางเส้นหนาๆ ลงบนคิ้วของนาง

เส้นหนาๆ เส้นนี้วาดได้อย่างคมกริบยิ่ง หมิงถานมองดูคิ้วน้อง ครั้นแล้ว

ก็ชะงักงันไป

ชะ...เขาคิดว่าตนเองกำลังวาดอันใดอยู่? นี่เขาวาดภาพต้นสน ต้นไผ่ยืนต้นตระหง่านหรือว่ากำลังวาดแผนภาพวางกำลังทหารป้องกัน เมืองหลวงอยู่กันแน่? แคว่วาดก็ไม่เห็นจำเป็นต้องจุดันแข็งกร้าวถึงเพียงนี้ก็ได้

ครั้นเห็นว่าชายหนุ่มยังคิดจะเล่นงานคิ้วอีกข้างของนาง หมิงถานก็ ตื่นขึ้นจากภวังค์ทันที ละล่ำละลักใช้มือปิดหน้าผากเอาไว้ แต่ก็ยัง ปลื้มมืออีกข้างออกมาขวาง "สะ...สามี อาถรรพณ์เองดีกว่า สามีเป็น ยอดแม่ทัพที่นำไพร่พลออกรบ จะรบกวนให้สามีเสียเวลากับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พรรคนี้ได้อย่างไร อะ...อาถรรพณ์เองก็ได้เจ้าค่ะ!"

"..."

เจียงชวีหยุดการเคลื่อนไหวลง

คนที่อยากให้วาดคือนาง คนที่ไม่อยากให้วาดก็คือนาง

แต่คุณหนูจากตระกูลสูงศักดิ์เป็นภรรยาช่างน่าวุ่นวายเสียจริง ๆ

เขาวางสี่เขียนคิ้วลง มิได้รับร่ำอันใดต่อ "ข้าจะไปค่ายทหาร"

เมื่อเห็นเจียงชวีลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก หมิงถานก็เอามือปิด ขนคิ้วข้างหนึ่งที่ถูกวาดจนเสียหายเอาไว้ แล้วก่นด่าในใจเบาๆ อย่าง ห้ามไม่อยู่ว่า คนหยาบกระด้าง!

นี่คือวันแรกที่หมิงถานแต่งเข้าจวนตั้งเปย์อ่อง เดิมทีนางจะต้อง เข้าวังเพื่อไปเข้าเฝ้าขอพระทัยในพระมหารัษฎาธิคุณ แต่เพราะเจียงชวี ได้นำความไปบอกขอผิดวัน ดังนั้นวันแรกที่นางแต่งเข้าจวนมาจึงอยู่ว่างๆ สงบเงียบอย่างน่าประหลาด

ต้องจากจวนจึงอันโหวที่อาศัยมาสิบกว่าปีอย่างกะทันหัน หมิงถาน

ย่อมรู้สึกไม่คุ้นชินอยู่บ้างเป็นธรรมดา สิ่งของตั้งวางตกแต่งภายในเรือน
ทุกขานุปพานานาพรรณภายในสวนต่างก็แต่งแต้มด้วยความชื่นมื่น
มงคลของพิธีแต่งงาน แต่ก็ยังไม่ค่อยคุ้นตาอยู่ดี

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จนางก็เดินเล่นอยู่ในสวนรอบหนึ่ง
อย่างไรนางก็ยังรู้สึกเหมือนนี่มิใช่ความจริง เหมือนกับว่าตนเองแค่มา
พักเป็นแขกอยู่ในจวนแห่งนี้ระยะเวลาสั้นๆ แต่มิใช่เป็นคนของที่นี่

ทว่านางยังมีทันได้เข้าใจถึงความอ้างว้างและกลัดกลุ้มในหัวใจที่
มีอาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดนี้ได้อย่างกระจ่างชัด ลุงผู้พ่อบ้านใหญ่
ของจวนเองก็พาผู้ดูแลฝ่ายต่างๆ ของจวนเองเข้ามาพบนางเสียก่อน

"บ่าวช่างโหล่ ขอคารวะพระชายาขอรับ"

หมิงถานเคยได้ยินชู้ชินกับลวีเอ้อพูดถึงพ่อบ้านใหญ่ซึ่งคนนี้
พ่อบ้านใหญ่ซึ่งเคยเป็นคนของตำหนักบุรพา หลังจากรัชทายาทหมิ่นฉง
สิ้นพระชนม์ เขาก็คอยดูแลเจ้านายตัวน้อยหรือก็คือท่านอ๋องของพวกเขา
อย่างไม่เคยทอดทิ้งหนึ่งห่างตลอดมา ทุกคนในจวนต่างก็เคารพนับถือเขา
ล้วนแต่เรียกเขาว่า 'ลุงผู้'

หมิงถานรีบรุดเข้าไปประคองเขาไว้ "ลุงผู้รีบลุกขึ้นมาเถิด ไม่จำเป็นต้อง
ต้องคารวะเป็นทางการถึงเพียงนี้หรอก"

ครั้นลุงผู้ถูกนางประคองเอาไว้ เขาก็มิได้ตั้งมั่นจะต้องคารวะ
โดยการคุกเข่ากราบไหว้อีก เพียงแต่ยิ้มแย้มจนตาหยีเป็นเส้นตรง อด
ทอดถอนใจมิได้ว่า "บ่าวได้แต่คาดหวังรอคอยอยู่ทุกชั่วยาม ในที่สุด
พระชายาก็ได้เข้าจวนเสียที! จวนตั้งเปย์อ่องแห่งนี้กินพื้นที่ถนนชาวอวี
ทั้งเส้น ใหญ่โตจนน่าตกใจก็จริง แต่ว่าท่านอ๋องกลับใช้ชีวิตธรรมดา
เรียบง่าย ซ้ำยังอยู่ในเมืองหลวงไม่บ่อยนัก ที่นี่จึงไม่ค่อยจะมีชีวิตชีวา

สักเท่าไร นี่บ่าวเฝ้ารอมาสิบกว่าปี ในที่สุดท่านองค์ของพวกเรา ก็แต่ง
พระชายา คราวนี้ถึงเฟิ่งจะได้มีนายหญิงจริงๆ เสียที!"

หมิงถานหลุนยัยน์ตาลง แม้มปากยิ้มบางๆ

นางรูปโฉมงามล้ำเลิศ ทว่าไม่ใช่งามหยาดเยิ้มเปี่ยมด้วยพลัง
ทำลายล้าง นางดวงตาสุกสกาวพันขาวสะอาด งามพริ้มเพราตราตรึง
ใจคน ชวนให้คนเห็นแล้วในใจบังเกิดความรู้สึกดีๆ ด้วยง่าย เดิมทีลุงผู้ก็
รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของลูกคำรายใหญ่ของหอซัวจินอย่างนางอยู่แล้ว
คราวนี้พอได้มาเจอตัวเป็นๆ ก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองมีสายตาดีเลิศกว่าใคร
แค่ดูก็รู้แล้วว่าพระชายาของพวกเขาผู้นี้เป็นคนจิตใจดีงาม! ดังนั้นเขาจึง
ยิ่งกระตือรือร้นมากขึ้นกว่าเดิม

เพียงชั่วประเดี๋ยวความคิดของลุงผู้ก็เปลี่ยนจากเรื่องเตรียมซ่อมแซม
ตักแต่งจวนเพื่อต้อนรับพระชายาคนใหม่วาดหวังไปจนถึงเจ้านายตัวน้อย
ที่ยังมิได้ถือกำเนิดออกมา อีกทั้งยังมอบกุญแจคลังเก็บของและกุญแจ
อื่นๆ ให้กับหมิงถานทั้งหมดในคราวเดียว...โดยกล่าวอย่างเห็นดีเห็นงามว่า
'ในเมื่อพระชายาเข้าจวนมาแล้ว ต่อไปพระชายาก็ควรจะกุมอำนาจการ
ดูแลจวน'

จริงๆ แล้วเมื่อสะใภ้คนใหม่เฟิ่งจะแต่งเข้าจวน ไม่ว่าจะมิดีก็มีศรี
เพียงใด แต่หากคิดจะเอาอำนาจการดูแลจวนจากผู้กุมอำนาจคนเดิม
มาเป็นของตนล้วนมีใช้เรื่องง่าย

สะใภ้ใหม่ที่เบื่องบนมีแม่สามีอยู่ คนที่อดทนทรमानถึงเจ็ดแปดปี
หรือหลายสิบปีแต่ก็ยังไม่ได้อำนาจควบคุมดูแลจวนโดยสมบูรณ์ก็มีให้เห็น
อยู่ถมเถ หากคิดอยากจะให้พ่อบ้านคนเดิมของจวนยอมพินอบพิเทา
ก็หาใช่เรื่องง่าย ๆ สบายๆ ไม่

ที่แรกหึงถานนึกว่าจะต้องประสบชะตากรรมนี้ แต่นึกไม่ถึงว่า
ผู้เฒ่ากลับนำมามอบให้ถึงที่ ทั้งยังแสดงออกว่าชื่นชอบพระชายาคนใหม่
อย่างนางจากใจจริง หากเป็นเช่นนี้หึงถานก็ไม่อยากจะควบคุมดูแลจน
ถึงเพียงนั้นแล้ว

"ลุงผู้เป็นคนเก่าคนแก่ในจวน ทั้งยังดูแลจวนอย่างมีระเบียบ
แบบแผน ข้าเพิ่งจะมาใหม่ ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับจวนองุ่นมากนัก ยังต้อง
อาศัยลุงผู้ถึงจะถูก"

ลุงผู้รีบร้อนกล่าวว่า "พระชายาย่ากล่าวเช่นนั้นดีขอรับ! หากมีเรื่องใด
ที่บ่าวมีประโยชน์ช่วยเหลือได้ เช่นนั้นก็ถือว่าเป็นเกียรติของบ่าว ต่อให้
ตายหมื่นครั้งบ่าวก็ไม่ปฏิเสธแน่นอนขอรับ แต่ว่าจวนองุ่นแห่งนี้เดิมก็ควร
มอบให้พระชายาเป็นผู้ดูแลอยู่แล้ว หากมีเรื่องใดที่ไม่เข้าใจ บ่าวค่อยๆ
ช่วยอธิบายให้ท่านเข้าใจก็ได้ขอรับ"

อุตสาห์พูดถึงเพียงนี้แล้ว หากหึงถานไม่รับมาก็ถือว่าอะไรอยู่

นางไม่เคยขาดเหลือเสื้อผ้าอาภรณ์จึงไม่ค่อยสนใจเรื่องการดูแลจวน
ตรวจสอบบัญชีสักเท่าไร แต่นางรู้ว่าการบัญชีของเรือนหลังจะต้องเชี่ยวชาญ
มีทักษะในด้านนี้ ดังนั้นตอนนางยังเป็นคุณหนูอยู่ก็เคยตั้งใจเรียนกับ
เผยชื่อมาก่อนแล้ว

หึงถานรับสมุดบัญชีมาเปิดพลิกดู ครั้นแล้วก็หยุดชะงักกันไป

นางดูออกตั้งแต่ตอนมอบสินสอดแล้วว่าจวนดั่งเปย์อ่องมั่งคั่งร่ำรวย
แต่ระดับความมั่งคั่งร่ำรวยนี้ดูเหมือนจะเกินกว่าที่นางคิดไว้หลายส่วน

"...ร้านเงินชีวิต หอชีวิตเงิน ล้วนแต่เป็นกิจการของจวนองุ่น?"

ลุงผู้ร่ำรวยกับกำลังร่ำรวยให้นางเอ่ยถาม เขารีบตอบว่า "ใช่ขอรับ"
ต่อจากนั้นก็ยังไม่เล่าเรื่องราวสนระหว่งนางกับร้านเงินชีวิตและหอชีวิตเงิน

ตั้งแต่กาลก่อนให้ฟังด้วยท่าทางเรีงร่ามีชีวิตชีวา

หมิงถานนึกอันใดบางอย่างขึ้นมาได้ "แสดงว่าเครื่องประดับศีรษะไข่มุกตะวันออกที่มอบให้ข้าชุดนั้น ลุงผู้ก็เป็นคนสั่งให้ลูกน้องทำขึ้นหรือ"

ลุงผู้ไม่กล้าน้อมรับความดีความชอบ จึงเอ่ยอย่างถ่อมตัวว่า "หลักๆ ก็ยังต้องผ่านการเห็นชอบจากท่านฮ่องอยู่ดีขอรับ"

หมิงถานนิ่งอึ้งไป จากนั้นก็พยักหน้า แล้วหลบตาลงดูบัญชีต่อไป ทว่ามุมปากกลับยกโค้งขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

แค่เวลาเพียงครึ่งวัน หมิงถานก็สนิทสนมคุ้นเคยกับลุงผู้แล้ว แต่ไหนแต่ไรมาเจียงชวีเป็นคนที่ไม่พิถีพิถันในการใช้ชีวิต สิ่งใดที่พอใช้ได้ก็จะใช้ไปเรื่อยๆ ลุงผู้ได้แต่เฝ้ารักษาเงินกองโตโดยไม่รู้จักเอาไปใช้ตรงที่ใดก็อดอดทรมานยิ่งเช่นกัน คราวนี้ได้คนใช้เงินเป็นมา ลุงผู้รู้สึกว่าในที่สุดตนเองก็ได้พบกับคนที่เข้าใจกันเสียที

"ต้นไม้สองต้นนี้สูงใหญ่ยิ่ง สามารถสร้างชิงช้าทรงนี้ได้ ต้นไม้ที่จวนโหวมิได้สูงใหญ่เช่นนี้ ชิงช้าที่ทำออกมาจึงต่ำไปเสียหน่อย

สวนดอกไม้ในจวนดูเหมือนจะเล็กลงไปสักนิด สามารถขยายออกไปทางตะวันตกได้อีกห้าจั้ง ข้ายังไม่ได้ไปดูพิธีพรรณนูปผาในสวน ประเดี๋ยวข้าค่อยแวะไปดู แล้วค่อยดูว่าต้องเชิญคนตกแต่งสวนมาเพิ่มหรือไม่"

นางเอ่ยต่อว่า...

"จะมีแค่พื้นที่เล็กๆ แค่นี้ให้ท่านฮ่องฝึกวรยุทธ์ได้อย่างไร สวนฝั่งตะวันออกสามารถสร้างลานฝึกซ้อมขนาดเล็กได้ อีกทั้งยังอยู่ใกล้กับคลังอาวุธในจวน ส่วนตรงนี้ก็สร้างสนามยิงธนู หากสหายสนิทของท่านฮ่องแวะมาเยือนที่จวนจะได้ประลองฝีมือกัน" หมิงถานวาดร่างลงบนแผนที่ของจวนฮ่อง "ยังมีตรงนี้มีหญ้าขึ้นรกร้างเต็มไปหมด มีผู้ปรับปรุงใหม่

ให้ดีๆ ทำเป็นสนามตะลูกหนั่ง จวนผิงกั๊วกงเล็กกว่าจวนอ่องของพวกเรา
ตั้งเยอะ แต่ในจวนผู้อื่นเขายังมีสนามตะลูกหนั่งกับสนามซี้ม๊าดี้ลูกหนั่งเลย...

จริงสิ ช่วงนี้ใกล้เข้าหน้าร้อนแล้ว หอสูงร้างว่างที่สระบัวฝั่งตะวันออก
เอามาทำเป็นห้องเย็นดีหรือไม่ วางรางไม้ไผ่ไว้รอบๆ ด้านเพื่อดึงน้ำลง
ชายคา...จวนไหนก็มีห้องเย็นเล็กๆ เช่นนี้เหมือนกัน แต่ว่าทัศนียภาพ
ไม่ค่อยสวยงาม ถ้าสร้างไว้ริมสระบัวได้สักห้อง ยามเช้าฤดูร้อนคงจะ
เพลิดเพลินสุขุรามากเป็นแน่!" หมิงถานคิดไปคิดมาก็รู้สึกสุขสบายยิ่ง
จึงหันไปมองลุงผู้ด้วยดวงตาเปล่งประกายวาววับ

ลุงผู้พยักหน้าติดๆ กัน "ดีขอรับ! ดีขอรับ!"

เขารับหยิบพู่กันจุ่มน้ำหมึกแล้วจดบันทึกลงบนสมุด

ทางด้านจวนอ่อง หมิงถานกับลุงผู้กำลังปรึกษาหารือกันว่า
จะให้เงินอย่างไร ส่วนอีกด้าน เจียงซวี่ซึ่งกลับไปฝึกซ้อมทหารที่ค่ายเสีจี้
ก็มีเวลาอยู่ว่างๆ ขึ้นมาอย่างหาได้ยากยิ่ง

จริงๆ แล้วตลอดหลายปีมานี้ภายใต้การนำทัพออกรบของเขา
พวกชนเผ่าป่าเถื่อนทางเหนือก็สงบเสงี่ยมไปมาก หากมิใช่ยามเหม็นด์
เสบียงอาหารร่อยหรอจึงเกิดคิดก่อความวุ่นวาย ก็บ่อยครั้งที่จะเกิดปัญหา
อันใดขึ้นอีก อีกทั้งช่วงก่อนพิธีแต่งงานเขาก็ได้เดินทางขึ้นเหนือไปสำรวจ
ลาดตระเวนถึงสองรอบ พร้อมถือโอกาสสะสางปัญหาที่หลงเหลืออยู่
หลังจากจบศึกที่ตึงใจ ดูท่าภายในปีนี้จะเข้าสู่ยุคสงบสุขได้

เขากำลังอ่านรายงานข่าวอยู่ ทันใดนั้นเส้นอวี่ก็เลิกลำเดินเข้ามา
ในกระโจมเพื่อรายงานภารกิจ

กระทั่งรายงานจบแล้ว เส้นอวี่ก็ชะงักลงอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะเอ่ยถาม

อย่างอดทนอดกลั้นไม่ไหว "เมื่อวานท่านอ๋องเพิ่งจะเข้าพิธีแต่งงาน วันนี้ในกองทัพก็มีได้มีพระสำคัญอันใด เหตุใดถึงไม่อยู่เป็นเพื่อนพระชายาที่จวนเล่าขอรับ"

เจียงซีเห่เหลือบตาขึ้นมอง "นี่เป็นเรื่องในบ้านของข้า"

เสิ่นอวี่เอ่ยอย่างไม่ยอมแพ้ "ตะ...ดีร้ายอย่างไรพระชายาก็ถือเป็นญาติผู้น้องของผู้น้อง ผู้น้องแค่เป็นห่วงนางนิตหน้อย คงไม่ถือว่ามีมากเกินไป"

เจียงซีวางรายงานขาวลง งอนิ้วเข้าหากันแล้วเคาะลงบนโต๊ะเขียนหนังสือเบาๆ จากนั้นก็พลันเอ่ยขึ้นว่า "พระชายาเหนื่อยล้า กำลังพักผ่อนอยู่ที่จวน เจ้ายังมีคำถามอันใดอีกหรือไม่"

เหนื่อยล้า? เหตุใดถึงเหนื่อยล้าได้เล่า

พิธีแต่งงานเมื่อวานเขาก็ได้ไปร่วมดื่มสุรามงคลเช่นกัน เจ้าสาวมีคนคอยประคองตลอดทั้งพิธีการ ได้เดินเพียงแค่มือก้าวด้วยข้า คงไม่ถึงขั้นเหนื่อยล้ากระมัง

เขานิ่งงันไปสักพักด้วยท่าทางทึมทื่อ แต่ต่อมาก็เดินออกจากกระโจมไปตามคำสั่ง

ทว่าแม้จะออกจากกระโจมมาพักใหญ่ๆ แล้ว แต่เขากียังคงงุนงงวย ไม่เข้าใจว่าที่ท่านอ๋องพูดบัดๆ ไปเช่นนั้นเป็นเพราะไม่ชอบญาติผู้น้องของเขาใช่หรือไม่

จนกระทั่งพลทหารได้บังคับบัญชาหลายคนจับกลุ่มกันพูดเรื่องที่ไปเที่ยวหอดฉินกาเมื่อหลายวันก่อน เขาก็คล้ายกับเพิ่งจะเข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมา

"เสียงหวานๆ ของแม่นางเหมยเอ๋อร์ผู้นั้นไม่เลวเลยจริงๆ เรียกพี่ชาย

อย่างนั้นพี่ชายอย่างนี้ เรียกเสียจนแทบจะเสียวชานไปหมดทั้งตัว! สูดยอดไปเลย!"

"ข้าว่าแม่นางเยียนจือลี้ดี เหว่น้อยๆ นั้น ฮีๆ เข้าวันที่สองมาบอกกับข้าเสียหยดย้อยว่านางเหนื่อยแหวแทบหลุดเลยละ!"

เส้นอวีร์นน้ำให้ตนเองหนึ่งถ้วยด้วยท่าทางไร้วิญญาณ ไม่กล้าจินตนาการถึงภาพยามญาติพี่น้องถนัดอยู่กับท่านอ๋อง เรียกพี่ชายอย่างนั้น พี่ชายอย่างนี้ ทั้งยังพูดเสียงหวานหยดย้อยว่าเหนื่อยจนแหวแทบหลุดอันใดนั้น

และไม่รู้ว่าเป็นเพราะเส้นอวีร์ตรงมาตำหนิว่าเขาไม่อยู่เป็นเพื่อนพระชายาที่จวนหลังแต่งงานวันแรกหรือไม่ ดังนั้นพอเพิ่งจะถึงเวลาอาหารเย็น เจียงชวี่ก็กลับจวนตั้งเปย์อ๋องไปเสียแล้ว

เมื่อเขากลับมาถึงจวน บ่าวรับใช้ทุกคนในจวนต่างก็เดินกันขวกไขว่ในมือหากมิได้กำลังย้ายกระถางออกไปก็กำลังถือกลองเขียนลายทองเอาไว้

เขามองดูด้วยสายตาเย็นชาแวบหนึ่ง แต่ก็ได้เอ่ยอันใดมาก เอาแต่เดินตรงไปยังเรือนฉื่ออันซึ่งชายาตัวน้อยเพิ่งจะย้ายเข้ามาพำนักอยู่

เมื่อเทียบกับข้างนอกแล้ว ภายในเรือนฉื่ออันยิ่งครึกครื้นคึกคักกว่ามาก เขาบังเอิญเจอกับลู่ฝูที่กำลังจะเดินไปตรงหน้าประตูเรือนฉื่ออันพอดี

ครันลู่ฝูเห็นเขา หน้าตาก็อึมเิบแหม่ขึ้น ข้ายังเล่าแผนการปรับปรุงต่อเติมจวนอ๋องที่ได้พูดคุยกับหมิงถานเอาไว้ในวันนี้ให้เขาฟังจนหมดเปลือกด้วยท่าทางสุขเปรมปรีดี ระหว่างที่เล่ายังพูดแทรกขึ้นชมเยินยอเป็นระยะๆ ว่า 'พระชายามีความคิดล้ำเลิศจริงๆ' 'พระชายาเป็นคนอัศจรรย์จริงๆ' 'พระชายากล่าวได้ถูกต้องทุกอย่าง' เป็นต้น

"..."

คุยโวโอ้อวดถึงเพียงนี้เชียว?

เจียงชวี่นั่งเสียบไปชั่วอึดใจ จากนั้นก็ก้าวเท้าเดินเข้าไปในเรือน

ภายในเรือน หมิงถานกำลังพลิกอ่านหนังสือไปพลางยื่นมือออกไป
ให้สาวใช้ย้อมสีเล็บให้นาง

ครั้นเห็นเจียงชวี่เข้ามาในห้อง ดวงตาของหมิงถานก็ลุกวาวในทันใด
นางรีบร้อนลุกขึ้น แล้วเดินเข้าไปใกล้เจียงชวี่ ทั้งยังยกมืออ่อนๆ ที่
อ่อนนุ่มนิ่มราวกับไฉ้กระดูกไปตรงหน้าเขา "สามี ท่านกลับมาแล้ว ดูลี
งามหรือไม่"

นางเข้ามาใกล้ชิดยิ่ง ช้าบนร่างยังมีกลิ่นหอมสดชื่นอ่อนๆ อยู่ๆ
เจียงชวี่ก็พลันนึกถึงเมื่อคืนนี้ขึ้นมา ทันใดนั้นเขาก็เผลอจิตใจเตลิด
เปิดเปิงไปเล็กน้อย

ลูกกระเดือกของเขาขยับขึ้นลงอยู่ครู่หนึ่งอย่างไม่เผยให้เห็นชัดเจนนัก
ถ้อยคำชมเชยเยินยอเกินจริงที่เดิมที่กำลังจะเปล่งออกจากปาก เมื่อมาถึง
ริมฝีปากแล้วกลับกลายเป็น...

"งาม"

เมื่อได้รับคำชมนี้ หมิงถานก็ยิ้มจนตาโค้งหยี จากนั้นก็ลากเจียงชวี่
เดินไปรอบๆ เรือนอย่างกระตือรือร้นคึกคักเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังแนะนำ
แต่ละจุดให้เขาฟังอย่างละเอียด

ยามนี้เจียงชวี่ถึงเพิ่งจะพบว่าแค่เวลาเพียงครึ่งวัน ภายในเรือนฉื่อน
ก็ปรับเปลี่ยนไปตามความชอบของชายาตัวน้อยของเขาผู้นี้จนแทบ
ไม่เหลือเค้าเดิม

พอแนะนำเสร็จแล้ว หมิงถานถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเดิมทีที่นี่เป็นสถานที่
ที่สามีของนางพำนักอาศัยอยู่คนเดียว นางจึงเอ่ยถามอย่างเกร็งๆ ว่า

"อาถรรพ์วิสาสะตกแต่งเรือนตามใจชอบ สามีไม่ชอบหรือรู้สึกไม่คุ้นชินตรงไหนหรือไม่"

ก็ถือว่าไม่คุ้นชินมากทีเดียว แต่ว่าหึงถนากำลังดึงแขนเขาแกว่งไกวออกอ่อน มือน้อยนุ่มนวล ช้ำยังเชยได้ฝ่ามือเขาไปมาอย่างอยู่ไม่สุข เขาไม่ถนัดและไม่เคยรับมือกับสตรีเช่นนี้ ดังนั้นคำพูดที่เอ่ยออกมาจากปากจึงตรงข้ามกับที่ใจคิด "ไม่เป็นไร เจ้าชอบก็ดีแล้ว"

หึงถนได้ยินดังนั้น รอยยิ้มก็ขยายกว้างขึ้นอีกหลายส่วน นางสบายใจลงได้ในที่สุด

แต่ว่าความสบายใจของนางมิได้แลงมาเปล่าๆ ยามราตรียังต้องชดเชยคืนกลับไปในอีกรูปแบบหนึ่ง

ตกตึกต้องทรมาทรมานถึงสองรอบ เหงื่อเปียกชุ่มร่างของหึงถนเห็นเอ่ยจนร่างกายนางแทบจะแยกออกเป็นชิ้นๆ นางซุกอยู่ในอ้อมกอดของเจียงฮวี ร่างอ่อนระทวย ทว่าสมองยังคงครุ่นคิดอย่างพรว้าเลือนว่า คนผีกวรยุทธ์เรี่ยวแรงมากมายผิดธรรมดา ถึงแม้สามีนางจะพูดน้อย แต่ตกตึกกลับร้อนแรงถึงเพียงนี้ คนเป็นสามีภรรยาจำเป็นต้องทำเช่นนั้นทุกวันเลยหรือ เช่นนั้นก็ออกจะลำบากยากเข็ญเกินไปแล้ว

ในความเป็นจริงแล้ว หึงถนเข้าใจคำว่า 'ลำบากยากเข็ญ' ผิดเพี้ยนไปสักหน่อย เนื่องจากก่อนหน้านี้ได้ผัดวันเข้าวังไปขอพระทัยในพระมหารุกุมณีคุณมาหนึ่งวันแล้ว มีอาจขอเลื่อนผัดได้อีก เจียงฮวีจึงสงบเสงี่ยมขึ้นไม่น้อย ถ้าหากเขาจะเสพสุขให้เต็มอุราจริงๆ เกรงว่านางคงไม่สามารถสวมใส่ชุดพิธีการสำหรับชายาชั้นอ่อนผืนทนผ่านวันรุ่งขึ้นไปได้

วันถัดมาเมื่อตื่นขึ้นจากอ้อมกอดของเจียงชวี ทั้งหึงสรรพางค์กายของหมิงถานก็ยังคงปวดเมื่อยรวดร้าว นางขี้ตาเล็กน้อย คิดจะเปลี่ยนท่ามานอนราบ แต่กลับพบว่ามือที่กำลังกอดรัดเอวนางอยู่นั้นพันหนาแน่นหนายิ่ง

นางมีอาจขยับตัวมากได้ แต่ยังดีที่สามารถเงยหน้าพิศชมรูปโฉมอันหล่อเหลาไร้ที่ติของสามีได้ในระยะประชิด

ต้องยอมรับว่าสามีของนางรูปโฉมหล่อเหลางามล้ำเป็นหนึ่งในเหนือผู้ใดจริง! แต่ก่อนหญิงสาวในเมืองหลวงต่างก็พูดกันว่าคุณชายรองสกุลซุรูงามโดดเด่น หน้าตาหล่อเหลาน่ามอง จริงอยู่ที่คุณชายรองสกุลซุรูงามหล่อเหลา แต่เมื่อเทียบกับสามีของนางแล้ว เขาดูเหมือนจะดุนุ่มละมุนไปสักนิด ขาดบุคลิกดูดันน่ายำเกรงอย่างชายชาติวีรในสนามรบไปเล็กน้อย

นางยื่นนิ้วมือออกไปแตะใบหน้าของเจียงชวีเบาๆ ครั้นเห็นว่าเขาไม่มีอาการตอบสนอง นางก็แอบเพิ่มนิ้วมือขึ้นอีกนิ้ว หีบนิ้วเข้าหากันแล้วขยับขึ้นไปเปิดเปลือกตาของเขาขึ้น

เจียงชวีเป็นคนทีหลับไม่ลึก เขาตื่นขึ้นมาตั้งนานแล้ว ขณะที่เขาเตรียมจะดึงมือที่กำลังเล่นสนุกของหมิงถานข้างนั้นลง อยู่ๆ หมิงถานก็ขยับยุกยิกขึ้นมาข้างบน ประทับจมพิตลงบนคางของเขาเบาๆ ต่อมาศีรษะน้อยๆ ก็ซุกลงที่ซอกคอ ทั้งยังกอดเอวของเขาเอาไว้อย่างอึงแอบแนบชิดยิ่ง

ริมฝีปากของนางอุ่นๆ เย็นๆ เนียนละเอียดย่นุ่มนวลคล้ายกับวุ้นนมหวานที่กรองกาหยาบๆ ออกแล้วเพิ่งนั่งเสร็จใหม่ๆ ช่วงขณะนั้นเขาจึงไม่รู้ว่าควรจะตื่นหรือไม่ตื่นขึ้นมาดี

ทั้งสองนอนอยู่บนเตียงจนกระทั่งถึงยามรุ่งสางก็ถูกบ่าวรับใช้ปลุก

ให้ตื่นขึ้นพร้อมกัน หลังจากล้างหน้าล้างตาแต่งเนื้อแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว พอถึงยามชื่อ* ทั้งสองก็นั่งรอม้าของจวนอ๋องซึ่งปกติไม่ค่อยจะได้ใช้งานนัก เข้าวังไปด้วยกัน

เมื่อเข้าประตูวังมาแล้ว ทั้งสองก็ต้องแยกไปคนละทาง เจียงชวี่ไปพบฮ่องเต้เจิ้งคังที่ห้องทรงพระอักษร ส่วนหมิงถานก็ถูกขันทีพาไปเข้าเฝ้าไทเฮาที่ตำหนักโชวคัง

พอนึกขึ้นมาว่าตอนแรกไทเฮาเองก็คิดจะพระราชทานสมรสให้นางเช่นกัน ในใจหมิงถานก็ย่อมมีความวิตกกังวลกลัวจะถูกกลืนแกเล้งรังแกเป็นธรรมดา ทว่านางก็มีได้แสดงความวิตกกังวลนี้ออกมาทางสีหน้า หลังจากแยกกับเจียงชวี่แล้ว นางก็ตั้งท่วงท่าภูมิฐานเยือกเย็นอย่างที่ชายาจีนฮ่องควรจะมีออกมา ดวงตามองตรงไม่ล่อกล่อก สุกุมสงบบน

ไทเฮาองค์ปัจจุบันกับฮ่องเต้องค์ปัจจุบันมิใช่แม่ลูกแท้ๆ ฮ่องเต้ถือกำเนิดจากฮองเฮาองค์แรกของฮ่องเต้องค์ก่อน ส่วนซูไทเฮาแห่งตำหนักโชวคังนั้นเป็นฮองเฮาที่ฮ่องเต้ก่อนอภิเษกสมรสใหม่ซูไทเฮาเองยังมีโอรสแท้ๆ อีกสองคน

ถึงแม้เรื่องราวในอดีตไม่อาจรู้ขึ้นสืบเสาะ แต่แค่ใช้สมองคิดเล็กน้อยก็รู้ได้ว่าในเมื่อมีโอรสสายตรงซึ่งเกิดจากฮองเฮาถึงสองพระองค์ การผลิตเปลี่ยนบัลลังก์ย่อมมิได้สืบทอดอย่างสงบสุขราบรื่นเหมือนดังที่เห็นในฉากหน้าแน่นอน กอปรกับฮองเฮาองค์แรกของฮ่องเต้องค์ก่อนสวรรคตก่อนวัยอันควร บ้านเดิมของฮองเฮาองค์แรกก็มิได้อำนาจแผ่ขยายกว้างขวางหยั่งรากลึกเหมือนกับตระกูลเดิมของฮองเฮาองค์ใหม่ คิดๆ ดูแล้ว หากมิใช่เพราะฮ่องเต้ได้แต่งตั้งเป็นรัชทายาทตั้งแต่ประสูติ

* ยามชื่อ คือช่วงเวลา 09.00 น. ถึง 11.00 น.

ออกมา สัมผัสอำนาจดำหนักบุรพาของโอรสองค์โตได้อย่างมั่นคง ตั้งแต่เนิ่นๆ เกรงว่าคงจะต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในการต่อกรกับ ชูไทเฮาเมื่อครั้งกระโน้นแน่นอน ส่วนชูไทเฮาถึงแม้จะพ่ายแพ้ในการแย่งชิงบัลลังก์ แต่ก็ยังสามารถอยู่ดีมีสุขในตำหนักโซวคังได้ ไม่มีผู้ใดกล้าเมินเฉยไม่ให้เกิดริษยาแน่นอนว่าก็คงไม่ใช่คนที่จะยอมเดินทางสายธรรมอันใด

เมื่อตรึงตรองถึงตรงนี้หมิงถานก็ถูกพามาถึงหน้าประตูตำหนักโซวคังแล้ว

มีหมัวหมัวอุรุโสออกมาจับช่วงต่อจากชั้นที่พาหมิงถานเดินเข้าไปด้านใน "ซาयाตั้งเปย์อ่อง เชิญเจ้าค่ะ"

หมิงถานพยักหน้า ลอบสอดสายตาเข้าลึกๆ

ได้ยินมาว่าหลายปีมานี้ชูไทเฮามีใจฝักใฝ่ในธรรม ภายใต้นักโซวคังเองก็มักลิ้นอวยความเรียบร้อยเก่าแก่ของผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาอยู่หลายส่วน ตลอดเส้นทางที่เดินเข้าไปด้านในไม่เห็นการตระเตรียมต้อนรับอย่างหรูหราฟุ้งเฟ้อและไม่เห็นเงินทองเครื่องหยกอันใด มีเพียงกลิ่นธูปอ่อนๆ ที่อบอวลอยู่เนิ่นนานไม่จางหาย ชวนให้คนได้กลิ่นแล้วจิตใจก็สงบนิ่งขึ้นมาอย่างมีอาจห้าม

"หม่อมฉันถวายพระพรไทเฮา ถวายพระพรสองเฮา ขอไทเฮาและสองเฮามีพระพลานามัยแข็งแรง สุขเกษมสำราญพะคะ"

ระหว่างทางที่มาหมัวหมัวไม่ได้แจ้งให้นางรู้เลยว่าจางฮองเฮาก็อยู่ที่นี้ด้วย

โชคดีที่หมิงถานตาไว เหลือบมองเห็นว่าในบรรดาสตรีหลายนางที่นั่งเรียบร้อยอยู่ตรงแถวตำแหน่งประธาน นอกจากสตรีวัยกลางคนที่จับ

ลูกประคำไว้ในมือซึ่งเห็นแล้วก็รู้ได้ว่าเป็นชูไทเฮา ยังมีสตรีอ่อนเยาว์
ที่สวมใส่ชุดกระโปรงผ้าดั้นสีแดงดอกโบตั๋นปักเลื่อมสีทองลายหงส์ ศีรษะ
ปักปิ่นเกล้าหงส์รับตะวันอยู่อีกคนหนึ่ง

ชุดแต่งกายเช่นนั้นนอกจากจางฮองเฮาแล้วยังคิดเป็นอื่นใดได้อีก
"ลุกขึ้นเถอะ นั่งลงได้"

น้ำเสียงของชูไทเฮานุ่มนวลอบอุ่นเป็นอย่างยิ่ง ฟังดูแล้วรู้สึกเป็นมิตร
สนิทสนมมากทีเดียว แต่ว่าตอนนี้หมีงถานไม่คิดว่าไทเฮาผู้นี้จะเป็นมิตร
สักเท่าไรนัก

นางไม่ใช่คนโง่ หากมิใช่เพราะชูไทเฮาสั่งเอาไว้ หม่อมมั่วที่นำทางมา
จะไม่เตือนนางได้อย่างไรว่าในตำหนักนอกจากชูไทเฮาแล้วยังมีผู้อื่น
อยู่ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจางฮองเฮา หากเมื่อครุ่นงาสาตายไม่เฉียบแหลม
แผลงลี้มถวายเป็นพระพรจางฮองเฮาเข้า ก็ยากจะรับรองว่าจางฮองเฮาจะไม่โกรธ
อยู่ในใจ

"ไทเฮาดูสิเพคะ ผิดจากที่หม่อมฉันเคยบอกไว้สักนิดหรือไม่ว่า" จางฮองเฮา
แย้มยิ้มกว้าง "ชายาตั้งเปย์ต้องเรียบร้อยมีมารยาท เป็นกุลสตรีเพียบพร้อม
อย่างที่สุด"

ชูไทเฮาพยักหน้าด้วยท่าทางโอบอ้อมอารี จากนั้นเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้า
ซึ่งเปี่ยมล้นด้วยความรักใคร่ชื่นชม "เป็นสตรีที่ดีคนหนึ่ง ข้าคิดว่าเหมาะสม
กับซีวี่เออร์ยิ่งนัก"

เสียงพูดของนางเพ็งจะสั่นลง ก็มีหม่อมมั่วที่ยืนอยู่ข้างกายนางเดิน
เข้ามา มอบของกำนัลพบหน้าซึ่งใส่เอาไว้ในกล่องไม้จันทร์ม้วนให้แก่
หมีงถาน

หมีงถานลุกขึ้นยืน จากนั้นก็ก้มหน้ารับของกำนัลเอาไว้ ต่อมาก็

ถวายคำนับอย่างเคารพนบขอบพระคุณในพระมหากรุณาธิคุณของ
จางฮองเฮา

ภายในตำหนักมีสตรีนั่งอยู่ทั้งหมดห้าคน นอกจากชูไทเฮากับ
จางฮองเฮาแล้ว หมิงถานยังคาดเดาเอาจากบทสนทนาได้ว่าสตรี
ในชุดกระโปรงผ้าห่มลายผีเสื้อเข้ามาavlผลมาก็คือองค์หญิงใหญ่เวินฮุย
ธิดาองค์เล็กของชูไทเฮา คนในชุดกระโปรงขาววังสีฟ้าอ่อนปักลาย
ดอกกล้วยไม้คือหลันเพย* ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นผู้ที่ได้รับความโปรดปราน
ที่สุดในตำหนักในหลังจากอวี๋ก๊วยเพยถูกเนรเทศเข้าตำหนักเย็น ส่วน
หญิงสาวเยาว์วัยงามเจิดจ้านอีกนางหนึ่งนั้น...

"หี น้าเป่"

หมิงถานยังเดาฐานะของคนผู้นี้ไม่ออก แต่ก็เห็นแม่นางผู้นี้เอาแต่
มองสำรวจนางตั้งแต่หวัจรดเท้า ก่อนจะแค้นเสียงขึ้นจุมอกออกมาทันใด

"เนียนจื่อ อย่าเสียมารยาท!" องค์หญิงใหญ่เวินฮุยกล่าวตำหนิ

ชูไทเฮากวาดตามองปราดหนึ่ง เพียงแค่เอ่ยให้ท้ายด้วยเสียง
นุ่มละมุนว่า "เนียนจื่อก็มีนิสัยเช่นนี้ละ อยากจะพูดอันใดก็พูด เจ้าก็ไม่ต้อง
ไปตำหนินางมากเกินไปหรอก ซายาของซวีเออร์ผู้นี้เป็นคนดี ไหนเลย
จะคิดเล็กคิดน้อยกับเด็กสาวตัวเล็กๆ อย่างนาง"

หมิงถาน ข้าเองก็เป็นเด็กสาวตัวเล็กๆ เหมือนกันนะ

หลันเพยคงจะรู้ว่านี่มิใช่สถานการณ์ที่นางควรจะเป็นปากพูด จึง
เอาแต่หลุบตาจับผ้าด้วยชาเล่่น อยู่นิ่งๆ เงียบๆ ไม่ส่งเสียงอันใดออกมา
แต่กลับเป็นจางฮองเฮาที่ถือโอกาสแนะนำหมิงถานให้รู้จักใจเนียนจื่อ

* เพย แปลว่าซายา คือภรรยาเจ้า ในตำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากฮองเฮา (อัครมเหสี) และก๊วยเพย (อัครชายา) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป คือก๊วยเพย
ชูเพย เตอเพย และเสียนเพย

ใจเนี่ยนคือเป็นบุตรสาวขององค์หญิงใหญ่เงินสุ่ย หรือก็คือหลานสาวของซูไทเฮา เป็นที่รักใคร่โปรดปรานของซูไทเฮาเป็นอย่างมาก ซูไทเฮายังมอบบรรดาศักดิ์ 'หย่งเล่อเซียนจู่' ให้นางอีกด้วย ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนางย่อมมีความกล้าพอที่จะเห็นใครไม่ถูกใจก็พูดจาหาเรื่องใส่ได้เป็นธรรมดา

หมิงถานไม่อยากจะคิดเล็กคิดน้อยกับคนที่สามปีห้าปีถึงจะได้เจอหน้ากันที่พรรคนี้ ทว่าถึงนางไม่อยากจะคิดเล็กคิดน้อย แต่หย่งเล่อเซียนจู่ผู้นี้ก็ไม่ว่าเป็นอันใด ถึงเอาแต่จ้องนางเขม็งพลงพูดจาหาเรื่องไม่ยอมหยุด

ประเดี๋ยวพูดว่า "หลายปีมานี้สตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงเป็นเหมือนพระชายากันหมดเลยหรือ ช่างน่าเบื่อเสียเหลือเกิน" ประเดี๋ยวก็พูดอีกว่า "พระชายาแลดูคงจะไม่เข้าใจการรบทัพจับศึกแม้แต่น้อย แล้วจะมีเรื่องคุยกับตั้งเป่ยอ่องได้อย่างไร"

หมิงถานอมยิ้มนั่งฟังอยู่ครู่ใหญ่ ทันใดนั้นก็ย้อนถามกลับไปคำถามหนึ่งว่า "ข้าได้ยืมนามของหย่งเล่อเซียนจู่ในเมืองหลวงน้อยครั้งยิ่งตลอดช่วงหลายปีมานี้ ดูท่าเมื่อก่อนเซียนจู่จะพำนักอยู่ในเมืองหลวงไม่นาน?"

ใจเนี่ยนคือทำท่าทางเกียจคร้านเบื่อหน่ายไม่แม้แต่จะตอบคำถามนางด้วยซ้ำ สุดท้ายยจางสองเฮาจึงเอ่ยตอบขึ้นว่า "เนี่ยนคือติดตามบิดาไปทำศึกทางเหนือ น้อยครั้งยิ่งจะได้กลับมาเมืองหลวง"

อ้อ เข้าใจแล้ว หมิงจู่ในแบบฉบับชาติตระกูลยิ่งใหญ่เื่อง

ติดตามบิดาไปทำศึกทางเหนือ...สามีนางก็คือท่านอ่องผู้พิชิตดินแดนทางเหนือ ในช่วงหลายปีที่ติดตามบิดาออกไปรบทางเหนือหย่งเล่อเซียนจู่

ผู้นี้อาจจะได้รู้จักผูกพันกับสามีของนางอยู่บ้างก็เป็นไปได้ ทั้งหย่งเล่อเซียนจู ผู้นี้ยังเอาแต่พูดบอกเป็นนัยๆ ว่าคุณหนูในห้องหอที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่าง ประคบประหงมอย่างนางไม่เหมาะสมคู่ควรกับตั้งเป้ยอ๋อง นั่นก็เท่ากับ กำลังบอกว่าตนเองเหมาะสมมากสินะ?

เมื่อเข้าใจมสาคเหตุของความเป็นอิแล้ว หมิงถานก็ใส่ยาให้ถูกกับโรค อย่างไม่กลัวเกรง

นางจิบซาหนึ่งอีกด้วยที่ทำสุภาพเรียบร้อย เอื่อยยิ้มๆ อย่างหวานละมุน ว่า "เซียนจูเก่งกาจไม่แพ้บุรุษ อาจหาญงามสง่า ทำให้ข้าชื่นชมนับถือ เหลือเกิน ทว่าที่ผ่านมาเหล่าคุณหนูในเมืองหลวงล้วนยึดถือไทเฮากับฮองเฮาเป็นต้นแบบในการเรียนรู้ว่าควรจะทำปฏิบัติตนให้เพียบพร้อม สง่าผ่าเผยเช่นไร เรียนรู้ว่าควรจะทำยังตนเองแล้วประพฤติตนอย่าง มีมารยาทเช่นไร เรียนรู้ว่าควรจะทำราบคนใต้บัญชาเช่นไร ครองเรือน เช่นไร เพื่อที่จะได้คำจุนเรือนหลังของสามีให้สงบมั่นคง ดังนั้นจึงไม่ถือว่า น่าเบื่อหรือ"

นอกจากนั้นแล้วปกติยามท่านอ๋องอยู่ในค่ายทหารก็มีแม่ทัพนายกอง พุดคุยหรือเรื่องกิจธุระของกองทัพบกกับเขามากมายอยู่แล้ว พอกลับมาถึงจวน ท่านอ๋องคงจะต้องการความเงียบสงบมากกว่า คนเป็นภรรยาหากคอย ถามไถ่เป็นห่วงเป็นใยคอยยกน้ำแกงมาให้ดื่ม พุดคุยเรื่องสัพเพเหระ ในบ้านได้ คงจะทำให้ท่านอ๋องรู้สึกสบายใจมากกว่า"

"..."

ใจเย็นเชื้อสะอีกอึ่งไป ผ่านไปครู่ใหญ่ก็มีได้เปล่งวาจได้แย้งออกมา ชายาตั้งเป้ยอ๋องผู้นี้กำลังชี้หน้าด่าว่านางไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ไม่รู้จักเคารพขนบธรรมเนียมมิใช่หรือ! แต่ว่านางกลับไม่สามารถตอบได้

กลับไปได้ เพราะว่าผู้อื่นได้ยกฐู่ไทเฮากับจางฮองเฮามาเป็นโล่กำบังขวางเอาไว้ตรงหน้าก่อนแล้ว

ที่ทำให้นางเจ็บใจยิ่งกว่าคือทั้งนอกทั้งในถ้อยคำของชายาตั้งเป้ยอ๋องผู้นี้ล้วนบอกว่าตั้งเป้ยอ๋องไม่ยากคุยเรื่องวางแผนการรบอันใดกับภรรยาของตนเอง เมื่อกลับมาบ้านก็มีแต่ความสำราญในห้องหอ เจ้าเล็กคิดเข้าข้างตนเอง เลิกยุ่งเรื่องผู้อื่นได้แล้ว

การปะทะคารมสั้นๆ เพียงไม่กี่ประโยคนี้ทำให้ทุกคนในตำหนักได้รู้ว่าแม้พวกนางจะอายุใกล้เคียงกัน แต่ในด้านฝีมือนั้นไฉ่เฉียนฉือมีอาจต่อกรกับชายาตั้งเป้ยอ๋องผู้นี้ได้เลยโดยสิ้นเชิง

เพื่อมิให้บรรยาภาศในตำหนักอึดอัดกระอักกระอ่วนจนเกินไป จางฮองเฮาจึงรับหน้าที่ผ่อนคลายบรรยาภาศ ดึงหลั่นเพยที่นางสามารถกำราบได้ให้เปิดวงสนทนาขึ้นมาด้วยกัน ไม่ให้โอกาสไฉ่เฉียนฉือได้ตั้งต้นพูดจาหาเรื่องหมิงถานอีก

ส่วนอีกด้านหนึ่ง ภายในห้องทรงพระอักษร ฮ่องเต๋เจิงคังหยิบฎีกาที่ตรวจเสร็จแล้วมาเคาะโต๊ะเบาๆ ก่อนจะเอ่ยอย่างนึกสนุกกว่า "ชีวิตหลังจากเพิ่งแต่งงานเป็นอย่างไรบ้าง เจ้าแต่งชายาแล้ว ก็ถือว่าได้สร้างครอบครัวเสียที"

เจียงชวีเอามือโพล่หลัง เอ่ยตอบอย่างมิใคร่ใส่ใจ "ก็ไม่ว่าไร แค่อยากนิตนน้อยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต๋เจิงคังพลันไรซึ่งคำพูดไปชั่วขณะ ก่อนเอ่ยว่า "ผู้ใดเขาถามเจ้าว่าอยากหรือไม่ว่า"

ครั้นแล้วเจียงชวีก็ใช้สายตา 'เช่นนั้นฝ่าบาทกำลังตรัสถามอันใด'

จ้องมองพระองค์อย่างนิ่งๆ

ฮ่องเต้เจิ้งคังหมดถ้อยคำจะเอ่ย

ช่างเกิด แค่เพียงเพราะเจียงชวีเองอยากจะเก็บหมิงถึงหยวนเอาไว้
ก็เลยเสนอตัวแต่งงานได้อย่างถูกเวลาเท่านั้น อีกทั้งด้วยนิสัยของเขา
การไปคาดหวังว่าพอเขาแต่งงานก็จะรู้จักความรักใคร่ขึ้นมานั้น ไม่รู้ว่า
กำลังแกล้งให้ใครลำบากใจอยู่กันแน่

ฮ่องเต้เจิ้งคังครุ่นคิดอยู่สักพัก แล้วเอ่ยขึ้นอีกคราวว่า "ได้ยินว่าชายา
ของเจ้าผู้นี้มีชื่อเสียงในหมู่คุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ในเมืองหลวงอยู่ไม่น้อย
ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นภรรยาที่เจ้าแต่งเข้าจวนอย่างออกหน้าออกตา
ห้ามทำไม่ดีกับนางต่อหน้าผู้อื่นเล่า"

เจียงชวีเอ่ยตอบว่า "พะยะค่ะ"

เมื่อวานนางจัดการนุ่งนี้ก็ใช้เงินไปแล้วถึงห้าพันตำลึง เขาก็ได้
พูดว่าอันใด เช่นนี้คงไม่ถือว่าทำไม่ดีกับนางกระมัง ทว่าการปรับปรุง
ซ่อมแซมจวนต้องตามที่นางวางแผนไว้ยังต้องใช้เงินอีกราวๆ แสนตำลึง
นี่ออกจะฟุ้งเพื่อสิ้นเปลืองเกินไป กลับไปแล้วต้องตำหนิเสียหน่อย

ฮ่องเต้เจิ้งคังไม่รู้ว่าเจียงชวีกำลังคิดอันใดอยู่ ครั้นเห็นว่าเขาดู
ท่าทางเหมือนไม่ให้ความสำคัญ ก็หลงคิดไปว่าเขาคงไม่อยากจะเอ่ยถึง
ภรรยาหมาดๆ สักเท่าไร จึงเบี่ยงหัวข้อสนทนามาพูดถึงเรื่องในราชสำนัก
ระยะนี้แทน

เมื่อใกล้เวลาเที่ยงวัน ฮ่องเต้เจิ้งคังกับเจียงชวีถึงได้เดินออกมาจาก
ห้องทรงพระอักษรด้วยกัน เจียงชวีไม่ยอมอยู่กินอาหารกลางวันในวัง
ฮ่องเต้เจิ้งคังก็ได้ฝืนบังคับรั้งตัวเขาไว้ เจียงชวีจึงเดินตรงไปที่ตำหนัก
โชวคังเพื่อไปรับชายาตัวน้อยของเขาทันที

ยามเจียงชวี่เดินมาถึงตำหนักไชวคัง หมิงถานเองก็เดินตามหลัง พวกจางฮองเฮาออกมาจากตำหนักเช่นเดียวกัน

หมิงถานกับไฉ่เนี่ยนจื่อเดินอยู่ด้วยกัน ไม่รู้ว่ากำลังพูดคุยอันใดกันอยู่ จู่ๆ ร่างของนางก็พลันชวนเซ ทำท่าทางเหมือนกับเท้าพลิกในขณะที่ก้าวเดินบนขั้นบันได คิ้วงามขมวดมุ่นขึ้นน้อยๆ ทันที ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดออกมาเบาๆ

เจียงชวี่มองเห็นจากไกลๆ จึงรีบปรี่เข้าไปคว้าเอวนางแล้วซ้อนตัวอุ้มขึ้นมาทันทีโดยไม่แม้แต่จะยั้งคิด จากนั้นเขาก็หันหลังแล้วสาวเท้าพรวดพราดเดินจากไป

ไฉ่เนี่ยนจื่อ "..."

อันที่จริงหมิงถานเองก็คิดไม่ถึงเช่นกันว่าสามีของนางจะกลาเข้ามาอุ้มนางเช่นนี้

ตอนเดินออกมาจากตำหนักไชวคัง ไฉ่เนี่ยนจื่อก็ยังไล่ตามมา ไม่ยอมเลิกรา เกาะเกาะพูดจาเย้ยหยันแดกดันจนหมิงถานรำคาญใจสุดประมาณ ประจวบเหมาะกับการที่นางเห็นอยู่ไกลๆ ว่าสามีของนางกำลังเดินมาทางนี้พอดี แผนการจึงพลันผุดขึ้นมาในใจ

นางดัดบทไฉ่เนี่ยนจื่อ เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า 'ดูเหมือนเซียนจู่จะเข้าใจในตัวบุรุษน้อยยิ่ง ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเซียนจู่ก็จงดูให้ดีกว่าท่านต้องชอบสตรีเช่นใดกันแน่' ทันใดนั้นนางก็ทำท่าทางเหมือนเท้าพลิก ชะงักฝีเท้าขมวดคิ้วพลากร้องด้วยความเจ็บปวดเบาๆ ทันที

ตามที่หมิงถานคาดคิดเอาไว้ สามีของนางคงจะถวายเป็นกมลจางฮองเฮาก่อน แล้วถึงค่อยเดินเข้ามาถามไถ่อาการบาดเจ็บนาง เท่านั้นางก็สามารถเล่นละครไปตามน้ำ น้ำตาเอ่อคลอท่าทางน่าสงสารเวทนา เอ่ยอย่าง

ชมกลิ่นความเจ็บปวดว่า 'ไม่เป็นไรเจ้าคะ' แล้วค่อยกัดริมฝีปากแน่นย้ำอีกทีว่า 'เป็นเพราะข้าไม่ระวังผลของศุขพลิกเอง' พองัดลูกไม้ยื่นออกมาไม่เพียงแต่ได้รับความสงสารเห็นใจจากสามีบ้างไม่มากก็น้อย ยังจะทำให้สามีประคองนางเดินออกไปอย่างใกล้ชิดสนิทสนมได้อย่างแน่นอน

แต่ว่าการกระทำของสามีนางในเวลานี้กลับอยู่เหนือความคาดหมายของนางอย่างมาก หมิงถานตะลึงลานไปโดยพลันจนลืมไปว่าจะต้องระบายรอยยิ้มนุ่มนวลอ่อนละมุนให้กับใจเน่ยนจื่อสักเล็กน้อย

ที่นี่คือในวังหลวงนะ!

ย้อนนึกไปถึงงานเลี้ยงเทศกาลชั่งหยวนเมื่อปีก่อน นางตั้งสติระมัดระวังอย่างถึงที่สุด ไม่กล้าทำผิดพลาดใดๆ แม้แต่ครั้งก้าว ทว่าบัดนี้กลับถูกสามีของนางอุ้มเดินอาดๆ อยู่ในวังหลวง นะ...นี่ออกจะทำเริบเสิบสานไปแล้ว

"สะ...สามี ท่านไม่เข้าไปถวายบังคมไทเฮาหรือ แล้วก็ฮองเฮา... ดูเหมือนสามียังมีได้ถวายบังคมพระองค์เลยนะ เช่นนี้จะไม่เหมาะสมหรือไม่เจ้าคะ" หมิงถานโอบลาคอของเจียงชวีเอาไว้ แอ่ถามอย่างระมัดระวัง

"ไม่เป็นไร" เจียงชวีไม่เก็บมาใส่ใจ "ไทเฮากลับแล้งเจ้าหรือ"

หมิงถานสายตึ้งระ "มีอาจกลั่นแก้งข้าได้หรือเจ้าคะ"

ถ้อยคำนี้กลับนำสนใจยิ่งนัก

มีอาจกลั่นแก้งได้ แต่ก็ถือว่ากลั่นแก้งไปแล้ว

เจียงชวีไม่ได้ส่งเสียงเอ่ยตอบ

เดินไปได้สักระยะ หมิงถานก็ถามขึ้นอีกครั้งว่า "จริงดิ สามีสนิทสนมกับหย่งเล่อเซียนจูหรือ หย่งเล่อเซียนจูอาจส่งางามยิ่ง ทั้งยังเคยติดตามบิดาไปออกรบทางเหนือ ฟังจากที่นางพูดมา เหมือนว่านางจะรู้จักผูกพัน

กับสามีอยู่บ้างนะเจ้าคะ"

"ไม่สนิท" เจียงชวี่ก้มหน้าลง มองสบสายตาของนางอย่างเรียบเฉย
หมิงถานคล้ายกับถูกลวงรู้ความคิดจนทะเลาะไปรุ่ง จึงแค่เอ่ยเบาๆ
ว่า "อ้อ" แล้วก็ไม่ได้เอ่ยซักไซ้ไล่ถามอีกด้วยรู้จักกาลเทศะ

จริงๆ แล้วคำว่า 'ไม่สนิท' ที่เจียงชวี่กล่าวมานั้นหาใช่การบอกปิด
อย่างขอไปทีไม่ ความทรงจำที่เขามีต่อหย่งเล่อเขียนจู่ทั้งหมดล้วนมาจาก
ซูไทเฮาและบิดาที่ยังนับว่าห้าวหาญชาญชัยของนางผู้นั้น

ส่วนเรื่องที่หย่งเล่อเขียนจู่ขึ้นชอบมีใจให้เขา เคยปลอมตัวเข้าไป
ในค่ายทหาร ติดตามบิดานางไปออกรบทางเหนือก็เพราะเขา ทั้งยังเคย
ร้องไห้ไวยวายบอกว่าจะต้องเป็นชายาตั้งเปย์อ่องให้ได้ เขาล้วนไม่เคย
รู้เรื่องทั้งสิ้น และไม่มีความจำเป็นต้องรู้ด้วยเช่นกัน ชายาของเขาจะ
เป็นใครก็ได้ แต่ไม่มีทางเป็นญาติสนิทของซูไทเฮาแน่นอน

เมื่อเดินมาถึงประตูเยี่ยหยาง เจียงชวี่พลันเอ่ยถามขึ้นมา "อาการ
เจ็บที่เท้าเป็นอย่างไรบ้าง"

หมิงถานส่ายศีรษะ "แค่พลิกเล็กน้อยเท่านั้น ไม่เป็นไรเจ้าคะ"

เจียงชวี่หยุดฝีเท้าลง

หมิงถานเพิ่งจะรู้สึกตัว จึงรีบกอดคอเขาแน่นขึ้นทันที ก่อนจะเอ่ย
ออกอ้อนเสียงเบาว่า "แต่อย่างเจ็บอยู่นิดๆ เดินเองไม่ได้เจ้าคะ"

"..." ยุ่งยาก

เขาก้าวเท้ามุ่งหน้าเดินไปข้างนอกต่อไป

หมิงถานยกริมฝีปากโค้งขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ ในเมื่อกำเร็บเลิບสาน
แล้ว ถ้าไม่กำเร็บเลิບสานให้ถึงที่สุด ยามถูกข้าหลวงตรวจการถวายฎีกา
กล่าวโทษเข้าจะไม่เสียเปรียบแยะหรือ ซึ่งหมิงถานเองก็รู้อยู่แกล้งดีว่าการ

ทำตัวดึงดูดความสนใจเช่นนี้จะต้องถูกข้าหลวงตรวจการและเจ้าหน้าที่
แจ้งวินัยหมายหัวอย่างไม่อาจเลี่ยง

ในการประชุมขุนนางช่วงเช้าของวันต่อมา หลังจากประชุมหารือกัน
เสร็จก็มีเจ้าหน้าที่แจ้งวินัยก้าวออกมาจากแถว กล่าวโทษว่าดั่งเบียดอ้ง
แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมในวังหลวง นับตั้งแต่กลับจากนำกำลังทหาร
ออกไปสำรวจลาดตระเวนมาถึงเมืองหลวงก็ไม่เคยเข้าร่วมประชุมขุนนาง
เลยสักครั้ง เกียจคร้านไม่ใส่ใจงานในราชสำนัก

การที่ข้าหลวงตรวจการออกมาตำหนิเช่นนี้ จริงๆ แล้วก็เป็นแค่
กิจวัตรหน้าที่ ทำงานประจำเดือนให้เสร็จสิ้นเท่านั้น มิได้คาดหวังว่าจะ
ตำหนิให้เขาได้รับการลงโทษอันใด เพราะอย่างไรแล้วหากดั่งเบียดอ้ง
อยู่ในเมืองหลวง ก็ไม่มีวันใดที่เขาจะประพฤติตนเหมาะสมเห็นผู้อื่น
อยู่ในสายตาเลยสักครั้ง

แต่ว่าผู้ที่เพิ่งจะได้เลื่อนขั้นเป็นท่านพ่อตาคนใหม่กลับไม่ทนแล้ว

หมิงถึงหยวนเดินออกมาจากแถวแล้วกล่าวว่า "กระหม่อมคิดว่า
ท่านอ้งเพิ่งจะแต่งงาน ยังอยู่ในช่วงข่าวใหม่ปละมัน เห็นพระชายา
ได้รับบาดเจ็บเลยร้อนใจอยากจะปกป้องก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์
จะมาบอกว่าประพฤติตนไม่เหมาะสมไม่ควรได้อย่างไร อีกอย่างความผิด
ฐานเกียจคร้านการงานที่ข้าหลวงตรวจการร้องเรียนนั้นก็ยิ่งไร้สาระ
เข้าไปใหญ่ ขุนนางทั้งฝ่ายบู๋นฝ่ายบู๋เดิมที่ก็ต่างปฏิบัติหน้าที่ที่ตนเอง
ได้รับมอบหมายของใครของมัน ตอนที่ท่านอ้งออกรบเช่นฆ่าสังหารศัตรู
ก็ไม่เห็นจะกล่าวโทษว่าข้าหลวงตรวจการหยางไม่รับใช้บ้านเมือง ดีแต่
ใช้ปากพูดในท้องพระโรง จ้องคอยจับผิดเรื่องในบ้านผู้อื่นหาว่าผู้อื่น

เกียจคร้านการงาน!"

ช่างกั๊กงไปจึ่งหยวนเองก็เดินออกมาจากแถวแล้วเอ่ยส่าทับ
เช่นกัน "กระหม่อมคิดว่าจั้งอันโหวกล่าวได้ถูกต้องยิ่ง ถ้าหากขนาด
ตั้งเปย์อ่องยังถูกหาว่าเกียจคร้าน เช่นนั้นในท้องพระโรงแห่งนี้ก็คงไม่มี
ขุนนางขยันขันแข็งซื่อสัตย์ภักดีแล้วละพะยะคะ หรือต่อให้มีก็คงไม่ใช่
พวกที่ชอบจ้องจับผิดเรื่องเล็กจ้อยอย่างข้าหลวงตรวจการหยางแน่นอน!"

ข้าหลวงตรวจการหยาง "..."

ฮ้องเต้เจิ้งคัง "..."

ท้องพระโรงเงียบกริบไปชั่วขณะ ไม่มีผู้ใดกล้าออกหน้ามาไกล่เกลี่ย
สถานการณ์

เพราะว่าความจริงตั้งเปย์อ่องทำพฤติกรรมเช่นนี้ในวังก็ถือว่าไม่เห็น
ผู้ใดอยู่ในสายตาจริงๆ แต่ว่าตั้งเปย์อ่องก็เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร
ขนาดงานเลี้ยงในวังก็ยังเคยทำงานหมดความครั้นเคร่งมาแล้ว ยังจะกลัว
กับเรื่องแค่นี้อีกหรือ ยิ่งไปกว่านั้นช่างกั๊กงกับจั้งอันโหวเองก็กลัวไม่ผิด
คนเพ็งจะแต่งงานยังอยู่ในช่วงข่าวใหม่ปลามัน ขนาดฝ่าบาทยังไม่ถือสา
เจ้ายังจะยื่นร้องเรียนหาเรื่องใส่ตัวอีก ไม่จำเป็นเลยจริงๆ

ส่วนเรื่องการเข้าประชุมขุนนาง เมื่อก่อนก็มีใช้ว่าตั้งเปย์อ่องจะไม่เคย
เข้าร่วมประชุมเลย แต่พอเขาเข้ามา หากไม่ยื่นนั่งเงียบไม่พูดไม่จา ก็จะ
เสียดสีต่อว่าซูไทเฮาอย่างโจ่งแจ้งตรงไปตรงมา เช่นนั้นก็อย่ามาเลยจะดีกว่า

ผ่านไปพักใหญ่แล้วก็ยังไม่มีใครเอ่ยต่อ ในท้องพระโรงเงียบสงัด
ไร้ผู้มเสี่ยง สุดท้ายฮ้องเต้เจิ้งคังก็จำต้องกระแอมกระไอออกมาเบาๆ
สองสามที ออกหน้าพูดไกล่เกลี่ยสถานการณ์ด้วยตนเอง "ขุนนางที่รัก
ทั้งหลายไม่ต้องโต้เถียงกัน ตั้งเปย์อ่องอายุน้อย เพิ่งจะมีครอบครัว

เอ่อ...ก็คงจะมีความรักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รักเป็นธรรมดา"

เขาหยุดชะงักไปเล็กน้อย ฟังอย่างไรก็รู้สึกว่ายอคำนี้แปลกพิลึกยิ่ง แต่ในเมื่อพูดไปแล้ว ก็มีแต่ต้องพูดต่อไป "นอกจากนั้นตั้งเปย์อ่องยังทุ่มเทเพื่อบ้านเมือง คุณงามความชอบอันยิ่งใหญ่เกริกไกรที่เขาสร้างให้แก่แคว้นต้าเสียนก็เป็นที่ยอมรับจักษุชัดแจ้ง การที่เขาไม่เข้าร่วมประชุมขุนนางเราก็คือเป็นคนอนุญาตให้เองเป็นกรณีพิเศษ ไม่จำเป็นต้องตำหนิต่อว่า"

พูดจบเขาก็มองไปทางอัครเสนาบดีฝ่ายขวาแวบหนึ่ง

อัครเสนาบดีฝ่ายขวาเข้าใจความหมาย เขารีบเดินออกมาจากแถว แล้วกล่าวถวายรายงาน เบี่ยงหัวข้อสนทนาออกไปเรื่องอื่น เหตุการณ์นี้ถึงค่อยๆ ถูกกลบเกลื่อนผ่านไป

ฮ่องเต้เจิ้งคังเพียงแต่กล่าวไปเรื่อยเปื่อยมิได้ครุ่นคิดอันใดมาก จึงไม่รู้ว่าหลังจากสิ้นสุดการประชุมขุนนางแล้ว ยอคำที่ว่า 'รักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รัก' ซึ่งออกมาจาก 'พระโอรสผู้ทองคำ' ของพระองค์นี้ก็ถูกแพร่ลือกระจายต่อๆ กันไป

ระยะนี้ในราชสำนักมิได้มีเรื่องใหญ่เรื่องสำคัญอันใด เหล่าขุนนางเองก็ชอบพูดคุยนินทาเรื่องชาวบ้านเช่นเดียวกัน เมื่อกลับมาถึงจวนของตนเองก็ไม่ลืมที่จะเล่าให้ฮูหยินของตนฟัง ดังนั้นภายในเวลาเพียงครึ่งวัน ข่าวลือว่าตั้งเปย์อ่อง 'รักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รัก' ก็แพร่กระจายไปจนผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวงต่างรู้กันทั่ว

บุตรสาวที่ออกเรือนไปจะกลับมาเยี่ยมบ้านเดิมในวันที่สาม ในขณะที่หมิงถึงหยวนกำลังได้แหยงข้าหลวงตรวจการหยางกลับไปด้วยความโกรธเกรี้ยวอยู่ในราชสำนัก เจียงชวีเองก็เพิ่งฝึกวรยุทธ์เสร็จกำลังกลับไปยังเรือนฉีอัน

เตรียมจะกลับจวนจิ้งอันโหวเป็นเพื่อนหมิงถานพอดี

เจียงชวีสวมใส่เสื้อผ้าสีดำจนเคยชิน แต่หมิงถานประหลาดใจ
ไปพาลงเหลือบมองเขาจากในคันท่องไปพาลง เอาแต่บอกรับเป็นนัยๆ
ว่าชุดลำลองสีเขียวยอมแพ้ที่เขาสวมใส่ตอนอยู่ที่อารามหลวงต้าเซียงกั๋ว
เมื่อปีก่อนนั้นงดงามน่ามองยิ่ง

"ชุดตัวนั้นขาดไปแล้ว"

"แล้วทำไมไม่มีชุดตัวอื่นที่มีสีดำเลยหรือ" หมิงถานไม่เชื่อ นาง
ลุกขึ้นรื้อค้นในหีบด้วยตนเอง หยิบเสื้อตัวยาวสีขาวเงินยวงตัวหนึ่ง
ออกมาทาบลงบนร่างของเจียงชวี "ตัวนี้เป็นอย่างไร อาถรรพ์คิดว่าดูไม่เลว
เลยนะเจ้าคะ"

เจียงชวีไม่ชอบสีขาวเงินยวง

แต่ว่าหมิงถานไม่รอให้เขาได้เปิดปาก นางมองเขาด้วยความคาดหวัง
แล้วเอ่ยว่า "อาถรรพ์ก็มีชุดผ้าดินสีขาวเงินยวงอยู่ตัวหนึ่งเหมือนกัน วันนี้
สามีกับอาถรรพ์ใส่ชุดสีเดียวกันออกไปข้างนอกดีหรือไม่"

เจียงชวีเบนสายตาดู "ตามใจเจ้า"

ดังนั้นสองสามีภรรยาจึงสวมชุดสีขาวเงินยวงแบบเดียวกันด้วย
ประการฉะนี้ จากนั้นก็นำของกำนัลสำหรับวันกลับบ้านเดิมหลายคันรถ
ที่ลู่ฟู่ได้เตรียมไว้ให้เดินทางกลับไปยังจวนจิ้งอันโหว

เมื่อทั้งสองมาถึงจวนโหว หมิงถึงหยวนก็กลับจากประชุมขุนนาง
แล้ว ชำยยังนำคำว่า 'รักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รัก' ที่ฮ่องเต้เฉิงคังกล่าว
ไปพูดโพทนาอย่างไม่จบไม่สิ้น โพทนาเสียจนหน้าตาขึ้นมีน
อิมเอมท่าทางภูมิอกภูมิใจ เผยชื่อฟังแล้วเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เพราะนาง
รู้สึกคำว่า 'รักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รัก' ที่ท่านโหวของตนพูดมา

ไม่ค่อยจะมีความเชื่อมโยงกับตั่งเปยอ่องที่ได้เห็นในวันรับตัวเจ้าสาว
สักเท่าใดนัก

พระชายากลับจวนทั้งที่ไม่ถือเป็นเรื่องเล็กๆ ถึงแม้จะมีได้จัดงาน
ต้อนรับใหญ่โต แต่จวนจึ่งอันไหนก็ยังจัดงานเลี้ยงในครอบครัวโดยเชิญ
ญาติพี่น้องร่วมบรรพบุรุษในเมืองหลวงมาทั้งหมด

เส้นฮว่ากับไปหมินหมิ่นก็ย่อมต้องมาร่วมงานด้วยเป็นธรรมดา

บุรุษมีวงสนทนาของบุรุษ สตรีก็มีวงพูดคุยเรื่องส่วนตัวของสตรี
เช่นกัน เมื่อต้อนรับพี่ป้าน้ำอาที่แวะเวียนเข้ามาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ
จนเสร็จสิ้นแล้ว หมิงถานก็หาโอกาสกลับไปยังเรือนจ้าวสุ่ยพร้อมกับ
เส้นฮว่าและไปหมินหมิ่น

จริงๆ แล้วนางมิได้กลับมาเพียงไม่กี่วันเท่านั้น การจัดวางตกแต่ง
ทุกอย่างในเรือนจ้าวสุ่ยยังคงเหมือนเดิม แต่หมิงถานรู้สึกว่าคุณเวลา
วัยเยาว์ที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจ้าวสุ่ยมาตลอดสิบกว่าปีกลับอยู่ห่างไกล
แสนไกลจากนางอย่างน่าประหลาด ยิ่งวันเวลาผ่านไปก็จะยิ่งห่างไกล
ออกไปเรื่อยๆ

"เป็นอย่างไบบ้าง หลังแต่งงานมาท่านอ่องปฏิบัติกับเจ้าไม่เลว
กระมัง วันนี้ตอนเดินทางมากับท่านพ่อข้าก็ได้ยินเขาเล่าว่าเมื่อวาน
ท่านอ่องของเจ้าอุ้มเจ้าในวังหลวง เลยถูกข้าหลวงตรวจการหยางถวายเป็นฎีกา
กล่าวโทษไปหนึ่งฉบับ จากนั้นท่านพ่อข้ากับท่านพ่อเจ้าก็ต่อว่าข้าหลวง
ตรวจการหยางผู้นั้นในท้องพระโรงไปหนึ่งยก สรุปแล้วฟังดูเหมือนว่า
ท่านอ่องของเจ้าจะพึงใจในตัวเจ้ายิ่ง" ไปหมินหมิ่นเอ่ยถามอย่างคึกคัก
ตื่นเต้น

หมิงถานทำค้างเอาไว้ พักหน้าด้วยท่าที่อ่อนหวานชวนชื่นมนิดๆ
"ท่านอ่องดีกับข้ามาก คงจะ...พึงใจข้าอยู่บ้างกระมัง"

นางเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ที่ปฏิบัติตนตามกรอบประเพณีเรื่อยมา
นอกจากแอบอ่านนิยายกับไปหมิ่นหมิ่นแล้ว นางแทบจะไม่เคยเจอบุรุษ
นอกจวนเลยด้วยซ้ำ จึงไม่เข้าใจเช่นกันว่าสิ่งใดคือความชอบ สิ่งใดคือ
ความพึงใจ แต่ว่าสามีของนางรูปโฉมหล่อเหลาน่ามองยิ่ง นางยินดี
อยู่ร่วมกันกับสามีไปชั่วชีวิต เช่นนั้นนางก็คงจะพึงใจในตัวสามีของนาง
ส่วนสามีนางก็ชมว่านางงดงามเช่นกัน ทั้งยังดีกับนางเป็นอย่างมาก
เขาก็คงจะพึงใจในตัวนางเหมือนกันกระมัง

หมิงถานเชื่อมั่นในความคิดของตนเองพอสมควร พอขบคิดเสร็จ
ก็ยังพักหน้ามั่นใจกับตนเอง

เดินสรวลขยับพัดเบาๆ แยมยิ้มพลางเอ่ยคล้อยตาม "เห็นน้องสี
หน้าตาสดใสเปล่งปลั่ง แววดาหยาดยิ้มเป็นประกายเช่นนี้ ก็รู้ว่าท่านอ่อง
จะต้องดีกับน้องสีอย่างที่สุดแน่นอน"

ไปหมิ่นหมิ่นยังมิได้ออกเรือน จึงไม่เข้าใจความหมายของคำว่า
'หน้าตาสดใสเปล่งปลั่ง แววดาหยาดยิ้มเป็นประกาย' ของเดินสรวล
ถึงชักใช้ไถถามอย่างไม่รู้เรื่องรูราว่า "ในเมื่อตั้งเปย์อ่องดีกับเจ้ายิ่ง แล้ว
เจ้ากับตั้งเปย์อ่องได้ร่วมหอกันหรือยัง"

แค่ถ้อยคำหยอกล้อแฝงความนัยของเดินสรวลก็ทำเอาหมิงถาน
เขินอายจนใบหูแดงจัดแล้ว ไปหมิ่นหมิ่นยังจะเอ่ยชักใช้ขึ้นมาอย่างซื่อๆ
อีก นางจึงยังขัดเขินเสียจนล่าคอดแดงก่ำไปหมด

"ตกลงร่วมหอหรือยังเล่า" ไปหมิ่นหมิ่นรบเร้าไม่เลิกรา

"ร่วมแล้วว่ะ!" หมิงถานทนนางเข้าซี่ไม้ไหว

ไปหมิ่นหมิ่นดวงตาลูกวาว "ร่วมห่อแล้วจริง ๆ หรือ"

หมิงถานไม่อยากจะสนใจนาง

"เช่นนั้นตั้งเปย์อ่อง...เป็นอย่างไรบ้าง" ไปหมิ่นหมิ่นทำไมทำมือ
สีหน้ารอคอยฟังเรื่องซุบซิบ

ครั้งนี้หมิงถานกลายเป็นฝ่ายฟังไม่เข้าใจเสียเอง "อันใดเป็นอย่างไร"

"ก็..." ไปหมิ่นหมิ่นเกาศีระชะแครงไม่รู้เหมือนกันว่าจะบรรยายอย่าง
อ้อมค้อมเช่นไร ช่วงนี้นางก็แค่เกิดความอยากรู้ อยากเห็นพลุ่งพล่าน
ขึ้นมา ในหนังสือนิยายเล่มใหม่ที่หามาเขียนไว้ว่าเจ้าสาวที่เพิ่งออกรเรือน
จะพูดคุยเรื่องบนเตียงกับสหายสนิท ดังนั้นนางจึงแค่เอ่ยถามเลียนแบบ
เท่านั้นเอง

หมิงถานฟังไม่เข้าใจ แต่พอเห็นสีหน้าท่าทางของไปหมิ่นหมิ่นก็
กระจ่างขึ้นมาทันที ดังนั้นจึงฟาดพัดใส่ไปอย่างไม่ยั้งมือ ชำยังถลึงตา
ใส่นางอีกด้วย "เจ้าเป็นหญิงสาวยังไม่ออกรเรือน รู้จักละอายบ้างหรือไม่"

"อย่างไรเสียข้าก็มีได้ไฉ่ร้างอายเช่นเจ้าเสียหน่อย"

ไปหมิ่นหมิ่นถนัดเรื่องพื้นผอยหาตะเข็บนักแล ต่อมาก็แจกแจง
เรื่องเหลวไหลผิดชนบทที่หมิงถานทำในตอนที่ยังมิได้ออกรเรือน เช่นเรื่องที่
แอบเข้าไปดูว่าที่สามีในค่ายทหาร แอบอ่านหนังสือรวมภาพประโลมโลก
เป็นต้น แต่ถึงแม้หัวข้อสนทนาจะอ้อมไปอ้อมมา ทว่าไปหมิ่นหมิ่นกับ
เส้นฮว่าก็ไม่ยอมปล่อยหมิงถานไปอยู่ดี สุดท้ายก็วกกลับมาที่เรื่องบนเตียง
จนได้

หมิงถานใช้มือทั้งสองข้างเท้าแก้มเอาไว้ ทั้งยังบีบตึงหูเล่นอย่าง
ขวยเขิน นางย้อนนึกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบอย่างเอียงอายว่า "ท่านอ่อง
คงจะเก่งกาจมากกระมัง ราตรีเดียวเรียกน้ำดังสองรอบ ลำบากมากทีเดียว"

จริงๆ แล้วนางก็ไม่มีประสบการณ์มาเปรียบเทียบเช่นกัน ไม่รู้ว่า
เช่นใดเก่งกาจเช่นใดไม่เก่งกาจ เพียงแค่อาศัยสัญชาตญาณเท่านั้น

ไปหมิ่นหมิ่นจน "เรียกน้ำสองรอบถือว่าเก่งกาจหรือ นิยายที่ข้าอ่าน
เรียกตั้งเจ็ดรอบเชียวนะ"

หมิงถาน "..."

อย่างนั้นหรือ ตามความหมายของไปหมิ่นหมิ่นแล้ว แสดงว่าสาม
ของนางใช้การไม่ค่อยได้? แต่ว่าเรียกให้ยกน้ำเข้ามาตั้งเจ็ดรอบไม่ต้องแะ
จนผิวเปื่อยเลยหรือ

เจียงชวี่ที่เพิ่งจะเดินมาถึงหน้าประตูห้อง กำลังจะเรียกหมิงถาน
ออกไปกินอาหารก็ชะงักงันทำไปเช่นเดียวกัน

หลังจากกินอาหารในงานเลี้ยงครบครวเสร็จสิ้น ไปหมิ่นหมิ่นกับ
เส้นธวาก็ต้องเดินทางกลับจน

ช่วงระยะนี้มารดาของไปหมิ่นหมิ่นและพี่สะใภ้ใหญ่ของนาง
ตามติดคุมนางแะ เพราะอย่างไรนางก็เป็นหญิงสาวอายุนามไม่น้อย
ที่ถึงวัยควรจะหาคู่ดูตัวได้แล้ว หากปล่อยให้ผู้อื่นรู้่านางเอาแต่หนีไป
เที่ยวเล่นสนุกข้างนอกทั้งวี่วัน สุดท้ายแล้วจะไม่เกิดผลดีต่อชื่อเสียง
ของนาง

ส่วนเส้นธวานั้นก็ต้องกลับไปพบปะกับพวกหลงจู๋ นับตั้งแต่แต่งเข้า
จนสกุลหลี่มา แม่สามีก็ให้นางคอยช่วยเหลือดูแลเรื่องต่างๆ ภายในจน
ถึงแม้นางจะชอบแต่งบทกวีต่อกลอนเป็นกิจวัตร แต่ก็ไม่ใช่่านางไม่รอบรู้
เรื่องอื่นๆ นางจัดการดูแลทุกคนในจนได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
บัดนี้ก็ถือว่าพอจะมีบารมีในจนสกุลหลี่อยู่พอสมควร

หลังจากพวกนางกลับไปแล้ว หมิงถานก็ไปนั่งสนทนากับเผยซือที่เรือนหลังขึ้นอีกประตูหนึ่ง

เผยซือยังยกเส้นฮว่าขึ้นมาเป็นตัวอย่าง "นางเป็นคนมีวาสนา บัดนี้นางถือว่าใช้ชีวิตอยู่ในจวนรองหัวหน้าสำนักหลิได้อย่างราบรื่นดูปลาได้น้ำ สามีเอากองนาง สองสามีภรรยารักใคร่กลมเกลียว สะใภ้คนอื่น ๆ ก็ปรับตัวเข้าหาง่าย พี่สะใภ้ใหญ่ของนางก็คือพี่สาวของคุณหนูสกุลโจวที่เป็นสหายรักเจ้ามิเซหรือ ทั้งนิสัยใจคอทั้งรูปโฉมล้วนดีเลิศไร้ที่ติ ยังมีที่สำคัญที่สุดคือพ่อแม่สามีต่างก็ไม่เซ่ใคร่ใคร่ ไม่กลั่นแกล้งกดขี่ผู้อื่น เพิ่งแต่เข้ามาจวนก็ได้ช่วยดูแลงานต่างๆ ภายในจวนทันที เจ้าเองก็เอาอย่างไว้บ้าง"

หมิงถานพยักหน้า นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งแล้วค่อยเอ่ยขึ้นว่า "ท่านแม่ ข้าเข้าใจกฎเกณฑ์นี้ดี แต่ว่าข้าไม่มีพ่อแม่สามี ไม่มีพี่สะใภ้ น้องสะใภ้คนอื่น ๆ หลังแต่งงานวันแรกพ่อแม่บ้านของจวนอ่องก็นำสมุดบัญชีกับกุญแจมามอบให้ข้าทั้งหมดแล้ว"

"ในจวนไม่มีผู้ใดแกล้งให้เจ้าลำบากใจ?"

หมิงถานครุ่นคิด แต่แล้วก็ส่ายศีรษะ

สถานการณ์เช่นนี้พบเจอได้น้อยมากจริงๆ เผยซือขบคิดครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า "ในเมื่อมอบให้เจ้าแล้ว ก็แสดงว่าไว้วางใจในตัวเจ้า เจ้ายังควรต้องดูแลกิจการของจวนอ่องให้ดียิ่งกว่าเดิมถึงจะถูก"

หมิงถานเอ่ยขานตอบว่า "เจ้าค่ะ"

เมื่อเห็นว่ารอบด้านไร้ผู้คน เผยซือก็กระแอมกระไอเบาๆ ก่อนจะกตเสียด่าเอ่ยถามว่า "ในจวนมีอิ่เหียงกับสาวใช้ห้องข้างหรือไม่"

จวนดิงเป้ยอ่องไม่เหมือนกับตระกูลอื่นๆ ที่ก่อนแต่งงานยังพอจะ

สืบถามได้บ้าง และก็เหมือนกับตระกูลอื่นๆ ที่หากเกิดเรื่องฉาวโฉ่โสมมขึ้น ก่อนแต่งงานก็ยังตัดสินใจไม่แต่งงานได้ ดังนั้นเผยชื่อจึงกังวลใจในเรื่องนี้ มาโดยตลอด

หมิงถานเอ่ยตอบทันทีโดยมิต้องหยุดคิด "ไม่มีเจ้าค่ะ" แต่ทันใดนั้น นางก็ชะงักนิ่งไป น้ำเสียงเริ่มลังเลใจขึ้นมา "คงจะไม่มีกระมัง ข้าแต่งเข้าจวนมาสัปดาห์แล้ว ก็ยังไม่ได้ยินว่าในจวนมีสตรีคนอื่นอยู่อีก"

"ท่านอ๋องพำนักอยู่ในเรือนเจ้าตลอดทั้งสามวัน?"

หมิงถานตอบว่า "เจ้าค่ะ" ด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ จากนั้นก็กล่าวอย่างสงบเสียงเรียบร้อยว่า "เรือนที่ข้าอยู่ดูเหมือนจะเป็นเรือนที่สามมีพักอาศัยอยู่มาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว เสื้อผ้าอาภรณ์ของเขาก็กว้างอยู่ในเรือนทั้งสิ้น"

ทั้งสองถึงกับอาศัยอยู่เรือนเดียวกัน? เผยชื่อรู้สึกประหลาดใจอยู่นิดๆ

แต่เมื่อได้ฟังเช่นนี้ คำว่า 'รักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รัก' ที่ท่านโหว กลับมาพูดให้ฟังกลับดูน่าเชื่อถือขึ้นมามากหลายส่วน

เผยชื่อสบายใจขึ้นไม่น้อย ครั้นแล้วนางก็กุมมือของหมิงถานเอาไว้ กล่าวด้วยความห่วงใยจากใจจริง "ยามนี้ท่านอ๋องรักใคร่ให้ความสำคัญเจ้าเพียงคนเดียว นี่ย่อมเป็นเรื่องดีอย่างที่สุด แต่ว่าข้าก็ต้องเตือนเจ้าไว้สักหน่อย ท่านอ๋องอายุยังน้อยมีคุณงามความชอบใหญ่หลวง สถานะสูงส่ง อำนาจเหลือล้น ตอนนี้เขามีแค่เจ้า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต่อไปจะมีเพียงเจ้า

ในเรือนหลังนั้น บุตรสืบสกุลเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เจ้าจึงรีบคว้าโอกาสตอนที่สามีภรรยายังรักกันหวานชื่น ทั้งไม่มีผู้อื่นมาแทรกกลางรีบ

ให้กำเนิดบุตร คำจูนตำแหน่งชายาของเจ้าให้มั่นคงถึงจะถูกต้อง ขอแค่เจ้ากุมอำนาจในการดูแลจวน ให้กำเนิดบุตรธิดาต่อไปภายภาคหน้าในจวนอ่องก็จะมีผู้ใดก้าวข้ามเจ้าได้"

เผยซื่อกล่าวได้อย่างมีเหตุผลยิ่ง และเป็นสิ่งที่หมิงถานคิดอยู่ในใจทั้งหมดตอนนี้ แต่ครั้นหมิงถานคิดว่าวันข้างหน้าจะมีสตรีคนอื่นมาแนบชิดเคียงใกล้กับสามีของนางและให้กำเนิดบุตรธิดาแก่เขา ในใจก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมาเล็กน้อยอย่างไม่มีเหตุผล

"ข้ารู้ว่าพูดเรื่องพวกนี้ไปตอนนี้เจ้าคงไม่อยากฟัง แต่ไม่ว่าเรื่องใด ๆ ก็ต้องมองการณ์ให้ไกลเอาไว้ เมื่อถึงเวลาจะได้ไม่ต้องแอบไปหลบเลียแผลใจอยู่คนเดียว"

"ลูกทราบแล้วเจ้าคะ" หมิงถานกัตรีมฝีปาก พยักหน้าเบาๆ

หมิงถานคอยแต่จะรู้สึกว่ามันหลังจากกลับจวน สายตาที่สามีของนางมองนางนั้นดูแปลกพิกลนิดๆ แต่ถ้าให้บอกอย่างละเอียดว่าแปลกประหลาดตรงที่ใด นางก็พูดไม่ถูกเหมือนกัน เพียงแต่ยามที่สายตาสบประสานกัน ดูเหมือนจะหยุดค้ำงานกว่าปกติสองอึดใจ แต่นางก็มิได้เก็บมาใส่ใจมากนัก

"ยังไม่ลงรถอีกหรือ"

เมื่อถึงยามสายัณห์ รถม้าก็หยุดลงตรงหน้าประตูจวนตั้งเป้ยอ่องเจียงชวี่ยืนอยู่นอกรถม้า กวาดตามองหมิงถานที่ยังคงนั่งนิ่งเหม่อลอยอยู่ในรถม้าอย่างไม่มีสาเหตุ

ตอนออกจากจวนเมื่อเช้านี้ชายาตัวน้อยของเขายังเข้าซี้ถามนู่นถามนี่เขาไม่หยุด ท่าทางกระปรีกระเปร่าตื่นตัวเต็มเปี่ยม ทว่านางกลับ

ใจลอยไม่ส่งเสียงใดๆ เลยแม้แต่น้อยตลอดทางกลับจวน 'ไม่รู้เหมือนกัน ว่ากำลังคิดเรื่อง 'เรียกน้ำ' ในนิยายที่สหายรักของนางเล่าให้ฟังอยู่หรือไม่ เดิมทีเจียงชวีคิดว่าคืนนี้จะให้นางได้พิสูจน์เสียหน่อยว่าเรียกน้ำ เจ็ดรอบเป็นความรู้สึกเช่นไร แต่ว่าดันเกิดเรื่องขึ้นในวังหลวง ลงกลอน ประดูวังแล้วก็ยังรับสั่งเรียกตัวเขาเข้าเฝ้า ดังนั้นพอกลับมาถึงจวนเขาก็ ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์แล้วเดินทางเข้าวังทันที

วันที่สี่ของการแต่งงาน อยู่ๆ หมิงถานก็ต้องเฝ้าห้องอันว่างเปล่า เพียงลำพัง จึงรู้สึกไม่คุ้นชินสักเท่าไร

ฝนตกขึ้นมาอย่างกะทันหันในกลางดึก ฟ้าแลบสว่างวาบฟ้าร้อง ดังสนั่นหวั่นไหว นางนอนคลุมผ้าห่มพลิกตัวกลับไปกลับมา พอนึกว่าต่อไปในจวนจะมีคนใหม่เข้ามา ล้วนแต่เป็นโคมงามสะคราญปานบุปผา สามีของนางจะต้องพิรุณพรมทุกหย่อมหญ้า* ยามราตรีก็ต้องร่วมเรียง เคียงหมอนกับพวกนาง ความโศกาก็ยิ่งแผ่กระจายออกมาอย่างไม่มีที่มา ที่ไป ทำให้นางมีความรู้สึกหวาดหวั่นและเศร้าโศกต่ออนาคตภายหน้า ที่ยังไม่มาถึงยิ่งนัก

เช้าตรู่วันถัดมา สายพิรุณพัดพาเอาเมฆหมอกจากไป ครั้นเปิดหน้าต่าง ออกไปก็มึนกลืนสาดขึ้นซึ่งเจือปนด้วยกลิ่นหอมกรุ่นของต้นไม้ใบหญ้าลอย เข้ามาปะทะใบหน้า

หมิงถานขอบตาดำคล้ำนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องประทีปโคม ท่าทาง ห่อเหี่ยวไร้ชีวิตชีวา

ขณะที่นางกำลังปลอบใจตนเองว่าเรื่องในอนาคตก็ค่อยเอาไว้วางกัน

* พิรุณพรมทุกหย่อมหญ้า เป็นกลวิธีของฮองเต๋ในสมัยก่อนซึ่งมีสนมชายหลายคน จึงปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียม ไม่โปรดปรานใครเป็นพิเศษและไม่เห็นทางใครจนเกินไป แวะเวียนไปหาหรือเรียกให้มาปรนนิบัติอย่างทั่วถึง

ในวันข้างหน้า ไม่จำเป็นต้องตื่นไปก่อนใช้ ทันใดนั้นก็มีความใช้ผู้หญิง
เดินเข้ามาจากด้านนอก ศีรษะก้มต่ำ นำความมาบอกอย่างลำบากใจ
อยู่บ้างเล็กน้อย "พระชายา อวินอีหนึ่งมาคารวะท่านเจ้าค่ะ"

หมิงถานผละออกไป หัวสมองรวกกับระเบิดตูมออกมา ตื่นตระหนก
ตกใจเสียจนมิได้สติคืนกลับมาอยู่นาน

ลวี่เอ้อเองก็งุนงงไปเช่นกัน หวีหยกหยุดอยู่ในเส้นผมของหมิงถาน
ลืมนึกไปแล้วว่าจะต้องสางลงมา

"จะ...เจ้าว่าอย่างไรนะ อีหนึ่งอันใดกัน!" ลวี่เอ้อเอ่ยถามอย่าง
ไม่อยากเชื่อ

สาวใช้เอ่ยตอบอย่างหวาดเกรง "อวินอีหนึ่งเจ้าค่ะ พระชายา
เพิ่งแต่งเข้าจวนมีเรื่องหมุมหมิมต้องสะสางมากมาย ดังนั้นอีหนึ่งถึง
เพิ่งจะมาคารวะพระชายาวันนี้เจ้าค่ะ"

ลวี่เอ้อเอ่ย "เหตุใดก่อนหน้านี้ถึงไม่เคยได้ยินว่าในจวนยังมีอีหนึ่ง
อีกคนเล่า"

สาวใช้ส่ายศีรษะ เอ่ยตอบตะกุกตะกัก "บ่าวไม่รู้เจ้าค่ะ"

ซูชินยังพอสงบนิ่งอยู่ได้ นางโบกมือไล่ให้สาวใช้ออกไป ก่อนจะ
รีบกล่าวพลบประโลมว่า "ดูท่าคงจะเป็นสาวใช้ห้องข้างที่เมื่อก่อน
ท่านอ๋องมักจะเรียกใช้งานตอนอยู่ในจวน ตอนนี้รับชายาแล้ว เลยเลื่อนฐานะ
ให้สาวใช้ห้องข้าง ครอบครัวยุคนั้นไปก็มีเรื่องเช่นนี้บ่อยๆ เจ้าค่ะ พระชายา
ไม่ต้องเก็บมาคิดใส่ใจนะเจ้าค่ะ ก่อนหน้านี้ท่านอ๋องมิเคยกล่าวถึง แสดงว่า
คงจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับคนผู้นั้น"

"ชะ...ใช่เจ้าค่ะ" พอเห็นหมิงถานมีสีหน้าแตกตื่นเสียขวัญ ลวี่เอ้อ
ที่เพิ่งจะรู้สึกตัวจึงรีบเอ่ยคล้อยตามเช่นเดียวกัน "ถ้าหากมีฐานะสำคัญ

อันใด ท่านอย่าเพิ่งเถียง อย่างน้อยผู้ก็ต้องเอ่ยถึงบ้าง บ่าวรับใช้คนอื่น ๆ ในจวนก็ต้องพูดคุยเรื่องนางบ้างเช่นกัน ในเมื่อตลอดหลายวันมานี้ไม่มีผู้ใดกล่าวถึง เช่นนั้นนางคงจะไม่มีควมสลักสำคัญอันใดแน่ๆ เจ้าคะ ที่นางมาทำความเคารพในวันนี้ อาจจะเพราะต้องการคารวะน้ำชาแก่ พระชายาในฐานะอนุภรรยาก็เป็นได้ แต่ว่าท่านอย่าเพิ่งไม่กลับมา หาก พระชายาไม่ยอกดื่มชาคารวะจากนางก็หาข้ออ้างไม่ดื่มก็พอเจ้าคะ"

หมิงถานนิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจา ไม่รู้เหมือนกันว่ากำลังคิดอันใดอยู่ นางนิ่งเงียบไปพักใหญ่ๆ แล้วถึงสั่งให้ลี้เอ้อหวิ้มแต่งหน้าประทีนโฉม ให้นางต่อไป

ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วยาม พอหมิงถานแต่งเนื้อแต่งตัวเสร็จสิ้น เรียบร้อย นางก็เดินขนาดปรากฏตัวขึ้นในห้องโถงของเรือนจีอัน นาง นั่งลงบนตำแหน่งประธาน ใบหน้าเชิดขึ้นเล็กน้อย มองประเมินอีเหิงยง คนใหม่ที่มิรู้เผลอมาจากที่ใดราวกับฟ้าผ่ากลางวันแฉกๆ ผู้น้อยอย่างเนบซ้า

อวิ้นอีเหิงยงผู้นี้แม้ว่ารูปโฉมจะสู้นางไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้แย่ นอกจาก หน้าตาสะสวยหมดจดแล้ว ยังมีเสน่ห์ชัดช้อยของสาวงามอยู่พอสมควร

ไม่ว่าให้นางได้ทันสัมผัสความรู้สึกมากมายหลายหลากที่ผสมปนเป อยู่ภายในใจนี้จนเสร็จสิ้น อวิ้นอีเหิงยงผู้มีรูปโฉมงามพิสุทธิ์ก็ประสานมือ อย่างรวดเร็วคล่องแคล่ว คุกเข่าหนึ่งข้างลงกับพื้น "บ่าวอวิ้นอี คารวะ พระชายาเจ้าคะ"

"...?"

ดูเหมือนจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง

หมิงถานมิทันได้ขบคิดให้กระจ่างก็เอ่ยถามออกไปจากคำสั่งของ จิตใต้สำนึกว่า "เจ้าคืออวิ้นอีเหิงยง?"

"เจ้าคะ"

หมิงถานข่มกลั่นความรู้สึกในกันบึ้งหัวใจเอาไว้ "ลุกขึ้นเถิด นั่งได้"

แม้จะพยายามข่มความรู้สึกเอาไว้แล้ว แต่สายตาของนางกลับไม่อยากหันไปมองคนผู้นี้ นางขยับถ้วยชากับฝาปิดไปมาอย่างไม่สนใจใคร ไม่อาจทรยศความรู้สึกในใจของตนแล้วกล่าววาจาเช่น 'ต่อไปพวกเราต่างก็เป็นพี่น้องกัน ต้องร่วมแรงร่วมใจกันปรนนิบัติท่านอย่างให้ดีขึ้น ช่วยท่านอ่องแผ้วขยายวงศ์ตระกูลในวัน' อะไรทำนองนี้ออกมาได้จริงๆ

เจ็บปวดเหลือเกิน ในหัวใจข้างเจ็บปวดเหลือเกิน

สุดท้ายพระพุทธรูปเนื้อทองคำที่อารามหลังเหมียวก็หล่นอย่างเสียเปล่าจริงๆ!

นางจิบน้ำชาหนึ่งอีก เพลวควันร้อนๆ รมดวงตานางจนเจ็บแสบ ภาพตรงหน้าถูกบดบังด้วยไอนมอกขึ้นมา

อวินผู้มีได้สังเกตเลยแม้แต่น้อย เอาแต่จดจ้องมือเรียงวามของหมิงถานที่กำลังจับฝาด้วยชาอย่างตาไม่กะพริบ

ในใจของลวี่เอ้อกำลังข่มกลั่นความโกรธเอาไว้เพื่อหมิงถาน แต่พอเห็นว่านางทำตัวเสียมารยาทก็รีบเอ่ยกระพืดกระพืดใส่นางทันที "อีน้องจอมองอันใดพระชายา ไฉนถึงไม่รู้จักกฎระเบียบเช่นนี้!"

อวินรีบตอบทันทีว่า "การเคลื่อนไหวยามพระชายาขยับฝาด้วยชานั้น น่ามองยิ่ง มือเองก็งดงามมากเช่นกัน บ่าวไม่เคยเห็นมือของผู้ใดที่งดงามถึงเพียงนี้มาก่อนเลย"

พูดจบนางก็ยกชาก็อยู่ข้างโต๊ะขึ้นมา ขยับถ้วยชาเลียนแบบด้วยท่าทางแข็งทื่อ แต่กลับขยับแรงเกินไปจนใบชาที่ยังมีทันกระจายตัวออกจกลงกันถ้วยกระเด็นลอยออกมา

"..."

นี่คนโง่เขลาจากที่ใดกัน!

ลวี่เอ้อแทบจะกลอกตาขึ้นจนถึงท้องฟ้าอยู่แล้ว

ขณะที่ห้องโถงกำลังตกอยู่ในความเงิบสงัดอันน่าประหลาดพิลึก
สาวใช้ก็เดินเข้ามารายงานว่าท่านต้องกลับมาแล้ว

หมิงถานกำมือแน่น ตอนนี้นางเจี๋ยปวดเสียจนไม่อยากจะเห็นหน้า
บุรุษผู้นั้น กระทั่งชายเสื้อผ้าดินเข้ามาบดบังในดวงตาจนหมด นางถึง
ก้มหน้าลูกขึ้นยืน ทำความเคารพอย่างขอไปที

เจียงชวี่มีโชคนที่จิตใจละเอียดอ่อน ทว่าตั้งแต่เส้นผมไปจนพู่ห้อย
บนรองเท้าผ้าปักของชายาตัวน้อยของเขาล้วนเขียนคำว่า 'ข้าไม่พอใจ'
เอาไว้เต็มไปหมด เขาก็มิได้โง่ถึงขั้นจะมองไม่ออก

เขานั่งลงข้างกายหมิงถาน กวาดตามองอวีน้อีปราดหนึ่ง แล้ว
จึงเอ่ยแนะนำด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า "นี่คือองค์กรภัทธีข้าหามาให้เจ้า
อวีน้อีฝีมือเก่งกาจยิ่ง ต่อไปหากข้าไม่อยู่ในจวน ก็ย่อมต้องมีคนคอย
อารักขาเจ้า"

"หือ?" หมิงถานเงยหน้าขึ้นมาทันใด

"ผู้น้อยอวีน้อีแห่งหน่วยองค์กรภัทธีจวนได้รับบัญชาให้มาคุ้มครอง
ความปลอดภัยของพระชายาเจ้าค่ะ" นางทำความเคารพอย่างซึ้งซึ้งจริงจัง

หมิงถานยิ่งงงวยเข้าไปใหญ่

หน่วยอันใดนะ หน่วยองค์กรภัทธีจวน?

เมื่อแนะนำเสร็จแล้ว เจียงชวี่ก็ปรายตามองอวีน้อีแวบหนึ่ง อวีน้อี
ก้มหน้าลงอย่างรู้กาลเทศะ ก่อนจะโค้งกายแล้วเดินออกจากห้องไป

ไม่นานภายในห้องโถงก็เหลือเพียงหมิงถานกับเจียงชวี่เพียงสองคน

หมิงถานยังคงจมดิ่งอยู่ในความรู้สึกอันแปรปรวน จึงยังสับสนงงงวยอยู่ยิ่งๆ "อวินนี่เหินยคือ...องครักษ์? แล้วนางเป็นแค่องครักษ์หรือว่า..."

"เป็นแค่องครักษ์"

"แล้วเหตุใดถึงต้องให้นางเป็นอเหินยเล่า"

ในนิยายของครักษ์หญิงล้วนเป็นบ่าวรับใช้ประจำตัวทั้งสิ้น

"ข้าไม่ชอบให้ในจวนมีคนเยอะ"

พอเอ่ยประโยคนี้อจบ เจียงชวี่ก็ลุกขึ้นสั่งให้คนจัดเตรียมอาหาร เขากลับมาแต่เช้าตรู่ นี้กว่าจะมีใจรักอื่นๆ ไว้คอยต้อนรับ แต่นึกไม่ถึงว่าซาเยาของเขากลับหยุดความเพียบพร้อมเป็นกุลสตรีเอาไว้หลังจากแต่งงานในวันที่สี่เพียงเพราะองครักษ์หญิงคนหนึ่ง

หมิงถานไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอันใดอยู่ นางยังคงขบคิดคำว่า 'ไม่ชอบให้ในจวนมีคนเยอะ' ของเขาอยู่ ขบคิดที่ก็ใช้เวลาไปถึงครึ่งค่อนวัน หลังจากคิดทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ นานาแล้ว นางก็ได้ข้อสรุปที่ค่อนข้างเชื่อถือได้ออกมาว่าสามีของนางคงจะไม่อยากรับอนุในตอนนี้

ยากยิ่งที่จวนต้องจะมีซาเยาแค่เพียงคนเดียว ถึงแม้คนทั่วไปจะไม่ค่อยกล้าขัดเยียดคนให้จวนตั้งเปย์อ่อง ถึงแม้จะขัดเยียดให้เขาก็ปฏิเสธที่จะไม่รับได้ แต่คงจะมีบางคนที่มีใจคนทั่วไป ยกตัวอย่างชูไทเฮา

จะว่าไปแล้ว ตอนที่กลับออกมาจากวังหลวงวันนั้น นางยังแอบพูดใส่สี่สี่ไช้ชูไทเฮาให้สามีฟังลอยๆ บอกเป็นนัยๆ ว่าชูไทเฮามีความคิดที่จะขัดเยียดคนเข้ามาอยู่ในจวนอ่อง

การที่สามีของนางจัดการเช่นนั้นคงเพราะมีความคิดว่า 'หากจะรอให้ผู้อื่นขัดเยียดคนมาให้ มีผู้ตนเองลงมือก่อนจะเป็นการดีกว่า' เมื่อทำเช่นนี้แล้วก็จะได้มีข้ออ้างว่า 'ในจวนมีอเหินยอยู่แล้ว' มาปฏิเสธ

สาวงามที่ถูกนำมามอบให้เหล่านั้

เมื่อตกถึงเวลาเข้านอน หมิงถานก็ต้องการพิสูจน์ความคิดนี้กับ
เจียงชวีขณะที่กำลังร่วมอภิรมย์กันอยู่บนเตียง และก็ได้รับคำตอบยืนยัน
กลับมา นางยินดีปรีดาจนเร่าร้อนกระดือร่อนขึ้นมาไม่น้อย แม้จะ
เหน็ดเหนื่อยแต่ก็ยังให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีจนกระทั่งถึงกลางดึก

หลังจากเรียกน้ำเสร็จแล้ว หมิงถานก็คิดว่าจะได้นอนหลับพักผ่อน
สงบๆ เหมือนอย่างหลายวันที่ผ่านมา จึงหลับตาลงอย่างสบายอกสบายใจ
แต่ผู้ใดจะคาดคิดเลยว่าเจียงชวีกลับโอบรัดนางจากด้านหลังอยู่ครู่หนึ่ง
ทันใดนั้นก็มึนๆ เหมือนจะตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้ง ไม่นานนักหมิงถานก็ถูก
พลิกตัวกลับมาอย่างไม่มีโอกาสให้ปฏิเสธ คิวงามขมวดน้อยๆ เหงื่อ
หอมกรุ่นพริ้งพวูปานสายฝน นางร้องครางแว่วหวาน หยาดน้ำตา
คลอหน่วย ทุบตีเขาไปพลางต่อว่าต่อขานเสียงขาดห้วงไปพลาง

ในขณะที่สติกำลังพร่าเลือน จู่ๆ ก็ได้ยินเจียงชวีเอ่ยเสียงต่ำลึกที่
ข้างหูนาง "ในนิยายเรียกน้ำตั่งเจ็ดรอบมิใช่หรือ"

"เอ๊ะ?" หมิงถานนึกอันใดบางอย่างขึ้นมาได้ จึงรีบโต้แย้งกลับไป
ทันที "นั่นซ้ำ...ไม่ได้เป็นคนพูดนะ อีก!"

7

"พระชายาตื่นหรือยัง"

"ยังไม่ตื่นเลย"

"อาหารเช้าพวกนี้ยังต้องเอาไปอุ่นหรือไม่"

"เก็บใจไว้อย่างเดียวแล้วเอาไปอุ่นไว้ก่อนเถิด ดูเวลาแล้วควรจะรีบเตรียมอาหารกลางวันถึงจะถูก"

ยามตะวันโผล่พ้นขอบนภา ในห้องครัวของจวนตั้งเปย์เองก็มีคนคอยเอ่ยถามว่า 'พระชายาตื่นหรือยัง' เป็นระยะๆ ถามอยู่เรื่อยมาจนกระทั่งถึงยามสี่คนก็ยังไมตื่น เหล่าบ่าวรับใช้ก็พากันกังขาสงสัยอยู่ในใจ

มีคนที่ชอบสอดรู้ผู้หนึ่งวางมือประสานอยู่ตรงหน้าของตนเอง เขิดคางขึ้นน้อยๆ แสร้งทำเป็นเอ่ยด้วยท่าทางมีเลศนัย "ข้าว่าอาหารกลางวันพวกเจ้าก็ไม่ต้องเตรียมหรอก รอเตรียมอาหารค่ำที่เดียวก็พอ"

"เพราะเหตุใดเล่า พระชายาจะออกไปข้างนอกหรือ"

คนชอบสอดรู้ยังคิดจะทำที่มีลบลมคมใน แต่ว่าหญิงรับใช้วัยกลางคนที่รู้เรื่องราวเดินถือยอดผักเต็มตะกร้าเข้ามาในห้องครัวพอดี จึงรีบพูดซุบซิบขึ้นมาอย่างอดรนทนไม่ไหว "พวกเจ้ายังไม่รู้จักหรือ เมื่อคืนเรือนฉันเรียกน้ำตั่งหลายรอบ จุๆ เคี้ยวกรำกันจนเกือบถึงเช้า พระชายาจะลูกไหมที่ได้กัน!"

"หา?"

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ"

ทุกคนจับกลุ่มรวมตัวเข้าหากันอย่างไม่รู้ตัว หูฟังขึ้นมาทันใด

ในห้องครัวมีสตรีวัยกลางคนนิสัยหยาบกระด้างที่เคยให้กำเนิดบุตรมาแล้วอยู่หลายคน พวกนางชอบพูดซุบซิบนินทาหน้าหนาไม่รู้จักเขินอาย ยามพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้ในห้องหอขึ้นมาก็หน้าไม่แดงใจไม่สั่น ทั้งยังมีความคึกคักสนุกสนานเล็กน้อยด้วยซ้ำไป

"ลุงผู้ บุตรสาวท่านรับใช้อยู่ที่เรือนฉันมิใช่หรือ เรือนฉันอุ่นสบายถึงเพียงนั้นเลยหรือ"

"ก็ใช่นะสิ อย่าคิดว่าท่านฮ่องของพวกเราเป็นแต่ทำหน้าตาเย็นชาทั้งวันเชียว ในเรื่องนั้นนะแรงดีเสียวละ นี่พระชายาก็เพิ่งแต่งเข้าจวนมาได้ไม่กี่วัน แต่โดนเคี้ยวกรำแทบทุกคืน ทั้งเรือนได้ยินกันทั่ว วันก่อนบุตรสาวข้าเฝ้าเวรตึกที่ห้องน้ำชา บอกว่าแทบไม่ได้นอนเลยตลอดทั้งคืน ฟังแต่เสียงพระชายาร้องครางสะอึกสะอื้น"

"ข้าก็ได้ยินมาเหมือนกันว่าเรียกน้ำตั่งหลายรอบจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคืนนี้! ตอนท้ายได้ยินว่าพระชายาร้องห่มร้องไห้อยู่พักใหญ่ อาละวาดโวยวายไปยกหนึ่ง มิฉะนั้นคงได้ถูกทรมาทรมานอีกแน่ๆ"

"พระชายารูปโฉมงามเลิศปานเทพธิดา ทั้งยังอรรชรอ่อนแออย่างยิ่ง

บุรุษใดเห็นแล้วจะไม่รักได้เล่า ข้าเห็นแล้วยังตาแทบหลุดจากเบ้า ยังมี
ผิวพรรณที่ราวกับเต้าหู้นั่นอีก ทั้งขาวทั้งเนียนละเอียด เกรงว่าแค่หยิกเบาๆ
ก็คงคั้นน้ำออกมาได้กระมัง วันก่อนเห็นนางเดินเล่นอยู่ในสวน พอแสงอาทิตย์
สาดส่องมา ช่างขาวจ้าจนตาพร่าไปหมดจริงๆ"

"ข้าเองก็คิดว่าพระชายาชนนีให้คนรักใคร่ขึ้นชอบยิ่ง ขนาดคนที่ปกติ
ช่างนอกสรวลเสริญกันว่าอาจห้าวหาญยิ่งอย่างท่านองค์ของพวกเรา
ก็ยังลงจากเตียงคนงามมิได้เลย"

หญิงรับใช้วัยกลางคนในห้องครัววิพากษ์วิจารณ์กันสนุกปาก
เสียจนชวนให้คนกระดากอาย พวกสาวใช้ตัวน้อยฟังไปไม่กี่คำก็หน้าแดงก่ำ
รีบหลบฉากออกไป เรื่องที่หญิงรับใช้วัยกลางคนเหล่านี้พูดมา จริงๆ แล้ว
ก็ไม่ถือว่าเกินจริงนัก แม้แต่หญิงสาวที่พอจะผ่านโลกมาบ้างอย่างชูชิน
กับลวีเอ้อก็ยังรู้สึกได้รางๆ ว่าเมื่อคืนท่านองค์...เล่นงานพระชายา
หนักเกินไปหน่อย

เริ่มแรกพระชายาก็ยังดีๆ อยู่ แต่ผ่านไปครึ่งทางก็มีช่วงหนึ่งที่
ร้องสะอึกสะอื้นอย่างรุนแรง พอถึงตอนท้ายก็ยังร้องกระซิกๆ ดูท่าคงจะ
เสียงแหบจนหมดแรงแล้ว เสียงถึงได้เบาลงไม่น้อย

รอบสุดท้ายชูชินเป็นคนยกน้ำเข้าไปให้ในห้อง นางแอบเหลือบมอง
ไวๆ ปราดหนึ่ง ครั้นแล้วก็เห็นพระชายาผมแผ่กระเซอะกระเซิง ห่มผ้า
นอนซุกอยู่ในอ้อมกอดของท่านองค์ ดวงตาแดงระเรื่อราวกับตากระต่าย
ลุ่มเสียงแหบแห้ง ไม่รู้ว่าเอ่ยพูดอู้อ้ออันใดออกมา ทันทีที่พูดจบก็กดศีรษะ
ลงบนชอกคอของท่านองค์ทันที

ชูชินตกใจจนสองขาอ่อนยวบ เกือบจะคุกเข่าร้องขอความเมตตา
แทนพระชายาเสียแล้ว

ทว่าท่านอ่องกลับไม่แม้แต่จะขมวดคิ้วด้วยซ้ำ เขาเอ่ยตอบเสียงต่ำเบาว่า 'ได้ นอนเสีย'

ถึงแม้ฟังดูแล้วเหมือนไม่มีอารมณ์ความรู้สึกอันใด แต่เมื่อสอดรับกับบรรยากาศสีเน่หาอบอวลภายในห้องกลับฟังดูเหมือนกำลังตามใจคนอยู่

หลังจากนั้นพออาบน้ำเสร็จ ท่านอ่องยังเรียกให้ไปหยิบยามารอบหนึ่ง เทียนสีแดงภายในห้องยังส่องสว่างอยู่อีกหนึ่งเค่อกว่าจะดับลง กระทั่งรอบด้านเงียบสงัดไร้สรรพเสียงโดยสมบูรณ์แล้ว บนเส้นขอบฟ้าก็เริ่มปรากฏแสงสว่างสีอ่อนๆ ซึ่งปกคลุมด้วยสีชาวมเทาหม่น

ทว่าท่านอ่องกลับกระดึบกระเจิงเปี่ยมกำลังวังชายิ่ง ลูกตื้นขึ้นมาซ่อมกระป๋องตั้งแต่เช้าตรู่ ไม่มีซักซำร่ำไรแม้แต่นิดเดียว เมื่อกลับเรือนไปก็ยักกินอาหารเช้า หลังจากนั้นก็ออกจากจวนไปเหมือนปกติเช่นเคย มีแต่พระชายาที่หลับลึกสนิทตั้งแต่ยามเย็น* จนถึงยามช้ำ ไม่มีที่ท้าวจะตื่นจากนิทราขึ้นมาเลย

หมิงถานนอนหลับยาวไปจนถึงตอนเที่ยงกว่าจะค่อยๆ ตื่นขึ้นมา เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วก็ยังหัวสมองว่างเปล่าดวงตาไร้แววอยู่ครู่ใหญ่ๆ นางนอนเอนพิงอยู่บนเตียง เกียจคร้านเหนื่อยล้ายิ่ง ไม่อยากจะลุกจากเตียงเท่าใดนัก

ประจวบเหมาะกับลวี้อื้อประคองถือของจุจกจกกล่องหนึ่งเดินเข้ามาพอดี นางยอบกายพร้อมกล่าวอย่างดีอกดีใจว่า "พระชายาตื่นแล้วหรือเจ้าคะ คุณหนูหมิ่นให้คนนำของมามอบให้ บอกว่าเป็นของแปลกๆ ใหม่ๆ ที่เพิ่งได้มาช่วงนี้ มาจากแถบดินแดนตะวันตก** เชียวนะเจ้าคะ ท่าน

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 07.00 น. ถึง 09.00 น.

** ดินแดนตะวันตก หรือชื่อวี เป็นคำที่ชาวจีนสมัยนั้นใช้เรียกดินแดนนอกด่านทางตะวันตก ได้แก่บริเวณซินเจียงและแถบตะวันตกกลาง

จะดูตอนนี้เลยหรือไม่"

ไม่พูดถึงก็ยิ่งแล้วไป แต่พอพูดถึงไปหมิ่นหมิ่นขึ้นมา หมิงถานก็
เดือดดาลเป็นพืนเป็นไฟ

ตัวการร้ายนั่น!

"ไม่ดู!"

"..."

ลวี่เอ้อตะลึงลานไปเล็กน้อย ตระหนักตกใจจนทำตัวไม่ถูก คิดว่า
ตนเองทำอันใดผิดไป

หมิงถานโมโหยิ่ง นางเอ๋อขึ้นอีกคราว่า "ไปเอาผ้าเช็ดหน้าอัปลักษณ์
ที่ไปหมิ่นหมิ่นมอบให้ข้าคราวก่อนมา แล้วก็ไปเอากรรไกรมาให้ข้าด้วย"

ลวี่เอ้อฉงนงงง แต่ก็ยังขานรับคำสั่ง นางวางของจุกจิกกล่องนั้น
ลงอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็รีบไปรี้อหาผ้าเช็ดหน้าอัปลักษณ์ที่ไปหมิ่นหมิ่น
ปักเอาไว้ก่อนหน้านี้นำมาวางไว้ที่ข้างเตียงพร้อมกับกรรไกร

หมิงถานหยิบกรรไกรขึ้นมาตัดผ้าเช็ดหน้าอัปลักษณ์ผืนนั้นสองที
อย่างรุนแรงโดยไม่ยั้งคิด หลังจากนั้นก็กำขั้บสั่งอย่างกระพัดกระเฟียดว่า
"เอามันยัดใส่ในกล่องแล้วส่งกลับไปให้จวนซางกั้วกง แล้วบอกว่าวันนี้
ข้ากับนางไปหมิ่นหมิ่นตัดสัมพันธ์ฉันสหายนั่น!"

ลวี่เอ้อ "..."

"ฮึดซิ่ว!"

ทันใดนั้นไปหมิ่นหมิ่นซึ่งถูกบังคับให้เรียนงานเย็บปักถักร้อยอยู่ใน
จวนกั้วกงและยามนี้กำลังปักลายนกยวนยงอยู่ก็จามออกมาเสียงดัง
นางชยี่จุมุก ยังคิดในใจว่า หรือว่าในบรรดาคนที่ไปดูตัวมาช่วงนี้มีคุณชาย

บ้านใดถูกใจข้าอย่างนั้นหรือ

มีคุณชายบ้านใดถูกใจไปหมั้นหมั้นหรือไม่ยังไม่อาจทราบได้แต่ว่า
ในระยะนี้ลู่ถึง... รองผู้บัญชาการทหารองครักษ์หลวงได้แสดงท่าทีอย่าง
ชัดเจนว่าถูกใจในตัวคุณหนูสกุลใจ ใจจิ่งหวาน

ใจจิ่งหวานกำลังอยู่ในวัยเหมาะสมที่จะแต่งงาน รูปโฉมงดงาม
นุ่มนวลอ่อนโยน เปี่ยมล้นด้วยวิชาความรู้ เดิมทีคนหนุ่มรูปงามปราดเปรื่อง
ที่มาสู่ขอถึงสกุลใจมีมากมาย ทว่านับตั้งแต่รองผู้บัญชาการลู่ได้ไปสู่ขอ
กับจวนสกุลใจ คนหนุ่มรูปงามปราดเปรื่องที่มาสู่ขอก่อนหน้านี้เหล่านั้น
กลับเจียบหายไปอย่างน่าประหลาด

แรกสุดมีอาลักษณ์ของสำนักฮั่นหลินคนหนึ่งถูกร้องเรียนว่าไป
เที่ยวเตร่หอศนิกา จึงถูกข้าหลวงตรวจการยื่นฎีกากล่าวโทษไปหนึ่งฉบับ
กล่าวว่าสร้างความเสื่อมเสียให้แก่สำนักฮั่นหลิน ด้วยเหตุนี้จึงถูกลงโทษ
ลดขั้นตำแหน่ง

ต่อมาก็มีบุตรชายรองเสนาบดีควบอาชาชนพ่อค้าแผงหาบเร่
บาดเจ็บกลางถนน ถูกฟ้องร้องไปถึงทางการ ต้องชดใช้เงินก้อนใหญ่
ส่วนตนเองก็ได้รับบาดเจ็บที่ขาจนต้องนอนชมอยู่บนเตียงถึงครึ่งปี

เรื่องพวกนี้แม้ว่าเรื่องเล็กก็ไม่ใช่จะว่าเรื่องใหญ่ก็ไม่เชิง แต่ความ
เกี่ยวโยงเดียวกันคือพวกเขาต่างก็เป็นคนที่เคยมาสู่ขอกับสกุลใจทั้งสิ้น

ทุกคนดูเหมือนจะเข้าใจกฎแฉสำคัญเบื้องหลังแล้ว ด้วยเหตุนี้
คนที่มาสู่ขอกับสกุลใจจึงค่อยๆ ลดน้อยลงเรื่อยๆ

ใจจิ่งหวานเริ่มเลือกคู่แต่งงานมาตั้งแต่ตอนที่หมิงถานได้รับสมรส
พระราชทาน บัดนี้หมิงถานได้แต่งงานไปแล้ว ถึงแม้บุตรสาวจะอ่อนหวาน

บอบบางเพียงใดมารดาของโจวจิ้งห่วนก็ต้องรีบตัดสินใจอยู่ดี

แต่ว่าด้วยสถานการณ์ในตอนนี้อโจวฮูหยินซึ่งเดิมทีเพิ่นเลือกบุตรเขยจนตายแต่ก็ยังไม่มีบรื้อมกลับบอดจะเริ่มร้อนใจขึ้นมาได้ โจวจิ้งห่วนยิ่งหวาดกลัวยิ่งนัก เอาแต่พะวงอยู่ทุกวัน กลัวว่าจะไม่มีคนมาสู่ขอตนแล้วสุดท้ายจะต้องจำใจแต่งให้รองผู้บัญชาการผู้ผู้นั้น

เดือนสี่ทิวทัศน์แห่งสันตฤกษ์ปรากฏความงามสะพรั่ง หมิงถานจึงเชิญโจวจิ้งห่วนแวะมาชมบุปผาที่จวน

นางปรับปรุงเปลี่ยนโฉมจวนต้อง สร้างสวนดอกไม้ขึ้นมาใหม่ บุปผาพืชพรรณล้ำค่าหายากเพิงจะส่งมาถึง นางจึงเชิญยอดอัจริยะสกุลโจวมาเขียนโคลงกลอนให้แก่สวนดอกไม้แห่งนี้ ส่วนไปหมินหมิ่นนั้น นางยังหงุดหงิดไม่หายโมโห ดังนั้นนางจึงมิได้ส่งเทียบเชิญไปให้ที่จวนซางกั๋ววง แต่ไปหมินหมิ่นกลับขอติดรถม้าของสกุลโจวมาโดยมิได้รับเชิญ

โจวจิ้งห่วนก็ร่างกายอ่อนแอบอบบางเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ซ้ำร้ายช่วงนี้ยังเอาแต่ถืออดกลัดกลุ้ม จึงซูบผอมลงไปยิ่งกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด ครั้นหมิงถานกับไปหมินหมิ่นเค้นถาม นางถึงได้ยอมเล่าเรื่องที่คนมาสู่ขอตนถูกลอบเล่นงานให้พวกนางฟังด้วยความลำบากใจ

"เจ้าไม่ชอบรองผู้บัญชาการลู่ถึงเพียงนั้นเลยหรือ" ไปหมินหมิ่นไม่เข้าใจ "ข้าว่ารองผู้บัญชาการลู่ก็ดีออกจะตายไป"

"ในเมื่อเขาดี แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่แต่งให้เขาเล่า"

ไปหมินหมิ่นถูกตอกกลับจนสะอึกไปนิดๆ "ก็เขามาสู่ขอเจ้ามิใช่หรือ เกี้ยวอนใดกับข้าด้วยเล่า" นางหันหน้าไปเอ่ยถามหมิงถาน "ท่านอ๋องของเจ้าสนิทสนมกับรองผู้บัญชาการลู่มิใช่หรือ มิใช่เจ้าไปลองถามท่านอ๋องดูซิว่ารองผู้บัญชาการลู่ผู้นี้จะเอาอย่างไรกันแน่"

หมิงถานชะงักนิ่งไปเล็กน้อย

นับตั้งแต่ที่ถูกเคียวกรำบนเตียงอย่างหนักหน่วงเมื่อคราวก่อน จนนางโกรธเกรี้ยวขุนเคื่อง นางกับสามีก็ไม่มีโอกาสได้คุยกันจริงๆ จังๆ อีก

ประการแรกสามีของนางมีงานกองทัพรัดตัว เดิมก็ไม่ค่อยจะได้ อยู่จวนสักเท่าไร หากอยู่จวนก็เอาแต่เจียบนิ่งไม่พูดไม่จา ถ้าหากนาง ไม่เป็นฝ่ายหาเรื่องชวนคุยก่อน เขาก็สามารถนั่งนิ่งอ่านตำราพิชัยสงคราม อยู่หน้าโต๊ะได้ทั้งคืน ประการที่สองเพราะระดูของนางมาเยื่อน จึงไม่สามารถ ร่วมหอได้ บุรุษที่ยามอยู่บนเตียงพอจะแสดงอารมณ์เป็นผู้เป็นคนอยู่บ้าง พอไม่ได้ร่วมหอหลายวันเข้าก็ดูมีท่าที่เย็นชาขึ้นมาเล็กน้อย ส่วนประการ ที่สามนั้น...นางเองก็ถูกทรมาทรมานเสียจนหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย ไม่อยาก จะขิดไถ่ร่างกายของเขามากนัก

"คิดอันใดของเจ้ากัน" ไปหมินหมิ่นใช้มือโบกไปมาตรงหน้านาง

"ไม่มีอันใดหรอก" หมิงถานจิบน้ำชาหนึ่งอีกราวกับไม่มีอันใด เกิดขึ้น "พอสามีกลับมาแล้ว ข้าจะลองถามเขาให้"

ไปหมินหมิ่นมิได้คิดอันใดมากนัก นางยังพูดตามน้ำปลอบประโลม ใจจึงหว่านว่า "รองผู้บัญชาการรู้ทำเช่นนั้น ทำทางตั้งใจหมายมั่นอยากจะ ได้เจ้ามาครองยิ่ง ดูแล้วคงไม่ใช่แค่ความนึกสนใจเพียงชั่วครั้งชั่วคราว ในความคิดข้า เจ้าก็ไม่เห็นต้องต่อต้านเขาถึงเพียงนี้เลย รอให้อาถาน ถามท่านอ๋องดูก่อน จากนั้นเจ้าก็ใช้เวลาทำความเข้าใจแล้วค่อยตัดสินใจ ก็ยังไม่สาย"

จิตใจของใจจึงหว่านเริ่มสั่นคลอน นางมองหมิงถานแวบหนึ่ง คล้ายกับมีถ้อยคำจะเอื้อนเอ่ยแต่ก็หยุดนิ่งไป..."

"ให้เป็นหน้าที่ข้าเอง"

หมิงถานรับปากอย่างรวดเร็วตรงไปตรงมา แต่ว่าพอรับภาระหน้าที่นี้มาแล้ว ในใจนางกลับยังกลัวออกกลุ่มใจอยู่เล็กน้อย ระวังของนางเพิ่งจะหมดวันนี้ นางก็ไปถามไถ่เขา ไฉนถึงรู้สึกเหมือนแกะเดินเข้าปากเสียหาเรื่องลำบากใส่ตัวเลยเล่า

นางลิ่งเลสองจิตสองใจอยู่จนกระทั่งเจียงซีกลับมาถึงจน เมื่อได้ยินว่าเขาตรงไปยังห้องหนังสือ หมิงถานก็กักริมฝีปากเบาๆ สุดท้ายก็ตัดสินใจทุ่มหมดหน้าตักเพื่อใจจิ้งหว่าน

นางตั้งใจเปลี่ยนมาสวมใส่ชุดผ้าดินที่ปิดมิดชิดรัดกุมเล็กน้อย แม้แต่คอเสื้อก็ยังปิดถึงลำคอ ต่อมาก็ยกใจรักรงนกที่ตั้งไฟอุ่นเอาไว้ตั้งแต่ตอนที่พบกับขนมแผ่นหยกเดินไปยังห้องหนังสือ

"ท่านอ๋อง พระชายามาขอรับ"

ที่หน้าประตูมีองครักษ์นำความเข้ามารายงาน

"เข้ามาได้"

ห้องหนังสือของเจียงซีกว้างขวางเรียบง่าย ชั้นวางของหลายชั้นปรากฏเข้าสู่สายตา บนชั้นวางส่วนมากจะเป็นตำราพิชัยสงครามและอาวุธสั้น นอกจากนั้นยังมีโต๊ะทราย โต๊ะเดินหมาก รวมถึงตั้งแคบสำหรับเอาไว้พักผ่อน

หมิงถานกวาดตามองดูแวบหนึ่งแล้วก็เก็บสายตากลับ นางเดินไปยังข้างโต๊ะ เหยยขึ้นเสียงแผ่วเบาอย่างรู้ประสีประสา "ได้ยินว่าสามีมีงานรัดตัวยิ่ง ยังมีได้กินอาหารค่ำ อาถรรพ์จึงเข้าครัวทำใจรักรงนกกับขนมแผ่นหยกด้วยตนเอง สามีลองชิมดูสิเจ้าคะ เรื่องงานนั้นสำคัญก็จริงอยู่ แต่สุขภาพร่างกายสำคัญยิ่งกว่า"

เจียงซี "..."

หลังจากสุขสมอุราเต็มทีไปหนึ่งคราเมื่อหลายวันก่อน ชายาตัวน้อยของเขาก็เริ่มหลบหน้าหลบตาเขา ไม่ยอมสนใจใยดีเขาอยู่ตั้งหลายวัน

ประเดี๋ยบบอกว่าไม่ค่อยสบายบ้างล่ะ ประเดี๋ยบบอกว่าระดูมาบ้างละ ยามนอนหลับหากเผลอไปแตะโดนเข้านางก็ยั้งตีเขาถึงสองที เขาก็เลยมานอนที่ห้องหนังสือให้รู้แล้วรู้รอด

แล้ววันนี้คืออันใดกัน เขาชะงักนิ่งไป มองไปทางโຈິກรงนกและขนมแผ่นหยก

"เจ้าทำเอง?"

หมีถนอญพยักหน้า เอ่ยสารยายวิธีการทำอย่างเจื้อยแจ้วว่า "โຈິກรงนกถ้วยนี้เคี้ยวจนเนื้อเนียนละเอียดยิ่ง ใช้ไฟอ่อนๆ ตุ่นเอาไว้ตั้งแต่เที่ยง ตอนต้นก็ต้องมีคนคอยเฝ้าไว้ตลอด ทุกๆ ครึ่งชั่วโมงจะต้องหยิบช้อนมาคนไปในทางเดียวกันเป็นเวลาครึ่งเคี้ยว เช่นนี้แล้วโຈິກรงนกถึงจะเนียนนุ่มละลายในปากเจ้าค่ะ

แล้วยังมีขนมแผ่นหยก ใช้ข้าวเหนียวบดจนเป็นแป้ง นำไปร่อนตะแกรงสามรอบ หลังจากร่อนจนได้แป้งละเอียดแล้วก็ผสมกับน้ำสองชั้นแรกใส่น้ำมันหมูกับน้ำตาลทรายขาวสลับกัน ต่อมาก็เพิ่มเมล็ดเหือดปนกับถั่วลิสงปนไปอีกชั้นเพื่อเพิ่มรสชาติหวาน เสริมชั้นตอนเหล่านี้แล้วก็ยังต้องนำไปตั้งไฟหนึ่งอีก แรงไฟที่หนึ่งต้องพิถีพิถันอย่างที่สุด ระหว่างนั้นยังต้องเปิดออกมากลับด้าน มิฉะนั้นคงยากจะทำให้ขนมนี้ใสแวววาว รสสัมผัสละเอียดละไม่ได้..."

เจียงชวี่ซิมไปหนึ่งคำก็พบว่าแตกต่างจากโຈິກและขนมที่ปกติเขามักจะกินให้หมดๆ ไปอย่างนั้นมากจริงๆ

เขาเหลือบมองดูมือของหมีถนอญแวบหนึ่งทันที มือคู่หนึ่งของนาง

สะอาดสะอาดทั้งยังย้อมสีเล็บเอาไว้อีกด้วย เป็นมือของคนที่ไม่เคยแตะต้อง
งานบ้านงานเรือนอย่างแท้จริง

เขาเอ่ยถามเพื่อความแน่ชัด "เจ้าทำเอง?"

"ใช่เจ้าคะ" หมิงถานตอบอย่างเต็มปากเต็มคำ

เจียงชวีชะงักไปชั่วครู่ จู่ๆ เขาก็วางช้อนกระบือลง "กลับไปเสีย
ข้าตั้งเปย์อ่องมืงานสำคัญ"

หมิงถานสับสนงงง "สามีไม่กินอีกหรือเจ้าคะ อาถนทำเอง..."

"ข้าตั้งเปย์อ่องไม่ชอบฟังคนพูดโกหก เจ้ากลับไปก่อน"

"ข้าโกหกอย่างไรกัน"

หมิงถานงงงวย

"เจ้าบอกว่านี่เป็นอาหารที่เจ้าทำเอง" เจียงชวีขึ้นตามองนาง แวดตา
จ้องตรงและแน่วแน่

หมิงถานสับสนตาเขา ไม่มีที่ท่าจะหลบเลี่ยงแม้แต่กระพริบ ข้า
ยังกล่าวอย่างฉะฉานชัดถ้อยชัดคำยิ่ง "เดิมทีข้าก็เป็นคนทำเองอยู่แล้ว
ถ้าสามีไม่เชื่อไปเรียกคนในห้องครัวมาถามดูก็ได้ ข้าเป็นคนสั่งห้องครัว
ด้วยตนเอง ต้องใช้วัตถุดิบเท่าไร ใช้ไฟเพียงใดก็กำชับอย่างละเอียด
ข้ายังไปที่ห้องครัวด้วยตนเองตั้งสองรอบ มีครบทั้งพยานทั้งหลักฐาน!"

เจียงชวีนิ่งเงียบไป เขาพบว่าทั้งสองเข้าใจคำว่า 'ทำเอง' ต่างกัน
ราวฟ้ากับเหว

"ที่เจ้าบอกว่าทำเอง หมายความว่าสั่งงานด้วยตนเอง?"

"หากมิใช่ออย่างนั้นแล้วจะอย่างไรเล่า หรือจะให้ข้าม้วนแขนเสื้อ
ลงมือแฉกแบ่งด้วยตนเองหรือ"

พูดมาได้

เจียงซวี "..."

หมิงถานน้อยยกน้อยใจแทบตายอยู่แล้ว นี่เป็นตำรับอาหารพิเศษ ที่นางค้นคว้าออกมาด้วยตนเอง ถึงแม้แล้วจะไม่แตกต่างกับที่มีอยู่ทั่วไป แต่เมื่อลองลิ้มรสดูแล้วกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง บุรุษหน้า همینผู้นี้ กินโจ๊กของนางชิมขนมของนางแล้วยังจะใส่ร้ายหาว่านางพูดโกหกอีก! เขาไม่คู่ควรได้กินเลยจริงๆ!

พอคิดถึงตรงนี้นางก็รีบเก็บถ้วยเก็บช้อน ยกกล่องอาหารหมายจะเดินออกไป

"ประเดี๋ยวก่อน"

หมิงถานไหนเลยจะฟังเขา พอเดินมาถึงหน้าประตูนางก็ผลักประตูออกไปทันที

ขณะเดียวกันเจียงซวีเองก็ลุกเดินตามไปคว้าข้อมือนางเอาไว้เช่นกัน เขาแค่ออกแรงเบาๆ เล็กน้อย หมิงถานก็ถูกกระชากถอยกลับมาสองก้าว เขายังต้องหันกลับมากระแทกเข้าสู่อ้อมกอดของเขาวางอย่างมิดชิด

ช่างประจวบเหมาะยิ่ง ประตูใหญ่ห้องชั้นนอกของห้องหนังสือที่ถูกหมิงถานผลักออกพาสายลมยามราตรีพัดอ่อนโยนเย็นสดชื่นพัดโชยระรื่นเข้ามาภายในห้อง ชูจิงหรานยืนอยู่ด้านนอกพอดี องค์กรที่กำลังจะเข้ามารายงานเองก็กำลังอ้าปากค้าง ไม่รู้ควรจะทำอย่างไรดี

รบกวนแล้ว...

จริงๆ แล้วในชั่วพริบตาที่ประตูถูกเปิดออกนั้น หมิงถานกระแทกเข้ากับแผ่นนอกของเจียงซวีพอดี จึงไม่ทันเห็นคนที่อยู่ข้างนอกห้อง

แต่ว่าเจียงซวีกับชูจิงหรานกลับสบตากันอยู่จิตใจหนึ่ง ครั้นแล้วก็

รีบปิดประตูดังปังราวกับมองไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

"..."

ซูจิงหรรณรู้สึกงงจนสั่นเท่ห้อยในดๆ

หลายวันก่อนตอนที่ได้เจอกับเจียงฉีจื่อ เจียงฉีจื่อยังวิพากษ์วิจารณ์ข่าวลือที่บอกว่าตนเอง 'รักใคร่ห่วงใยภรรยาสุดที่รัก' ว่าไร้สาระอย่างที่สุด แต่คืนนี้ดูท่าแล้ว...เขาหันกายเดินกลับออกไปอย่างเชื่องช้า ไม่รู้ว่กำลังคิดอันใดอยู่ จู่ๆ ก็พลันหัวเราะออกมาเบาๆ ฝึเท้าเร่ร่อนขึ้นเล็กน้อย

ภายในห้องหนังสือ

เจียงชวี่คลายมือออก รับกล่องอาหารเข้ามา เอ่ยเสียงต่ำลึกว่า "เป็นตัวข้าเข้าใจผิดไปเอง"

หมิงถานไม่สนใจ นางเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าชั้นวางของอย่างกระพืดกระพืด จากนั้นหยิบตำราพิชัยสงครามที่อ่านไม่รู้เรื่องเล่มหนึ่งขึ้นมา ทำท่าทำทางเหมือนกำลังเปิดอ่าน นางพลิกหน้าตำราไปพลางใช้หางตาชำเลืองมองไปพลาง...

ถือว่าเขายังรู้จักดูสถานการณ์! ถึงแม้จะมีได้ขอโทษออกมาอย่างจริงใจ แต่เขาก็ยังเดินกลับมาที่ข้างโต๊ะเขียนหนังสือแล้วกินโจ๊ก رغนกับขนมแผ่นหยกที่นางอุตส่าห์ลำบากทำให้จนหมดเกลี้ยงอย่างเงียบๆ

เมื่อเห็นว่าถั่วจานสะอาดเกลี้ยง หมิงถานก็นึกถึงจุดประสงค์ในการมาครั้งนี้ของตนเองขึ้นมา จึงไม่กล้าเล่นแง่ต่อไปอีก ดังนั้นนางจึงวางตำราพิชัยสงครามลง เดินไปที่เบ้องหน้าโต๊ะ เก็บกล่องอาหารอย่างอึดอาดเชื่องช้า

นางกำลังขบคิดเลือกสรรคำพูดอยู่ในใจ ทันใดนั้นเจียงชวี่ก็พลัน

เอ่ยถามขึ้นมว่า "เจ้าไม่ร้อน?"

อากาศช่วงเดือนสี่เริ่มจะร้อนอบอ้าวขึ้นมาบ้างแล้ว ปกติทุกที่เขามักจะเห็นนางสวมเสื้อผ้าบางเบา แต่วันนี้กลับห่อหุ้มร่างกายอย่างมิดชิดแน่นหนาหลายชั้น แม้กระทั่งลำคอขาวผ่องที่มักจะเผยให้เห็นออกมาภายนอกอยู่เป็นนิจก็ยังถูกบดบังไปมากกว่าครึ่ง

หากเจียงชวี่ไม่พูดถึงก็แล้วไป แต่พอพูดถึงขึ้นมาหึงถานก็ยังรู้สึกอึดอัดจนหวาดผวาวจริง ๆ แผ่นหลังคล้ายกับจะมีเหงื่อบาง ๆ ฝุดพรายขึ้นมา แต่นางยังคงตั้งต้นพูดอ้างไปเรื่อยเปื่อย "เดิมทีวันที่ระดูมาก็รู้สึกหนาวเย็นกว่าปกติเล็กน้อยอยู่แล้วเจ้าคะ"

"ช่วงระดูเจ้ายังไม่พ้นไปอีกหรือ"

หึงถานหวาดระแวง รีบจับคอเสื้อเอาไว้ทันใด เอ่ยพูดเบี่ยงประเด็นว่า "หมึกแห้งแล้ว เดี่ยววาถานช่วยฝนหมึกให้สามีนะเจ้าคะ"

ที่แรกเจียงชวี่ก็แค่เอ่ยถามตามน้ำไปอย่างส่ง ๆ เท่านั้น มิได้คิดอันใดมาก แต่กลับกลายเป็นหึงถานที่เกร็งเครียดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุพานให้เขาต้องเหลือบมองนางอีกสองปราด

การฝนหมึกดูเหมือนจะเป็นเรื่องง่าย ๆ สบาย ๆ แต่เมื่อลงมือทำจริง ๆ แล้วสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงยิ่ง เพียงไม่นานหึงถานก็รู้สึกว่ามีมือเหน็บซาเหงื่อไหลออกมาจากหน้าผาก ดวงหน้าน้อย ๆ ของนางแดงระเรื่อ นางยังจួយจังหวะตอนที่เจียงชวี่ไม่ทันสังเกตปลีกมือข้างหนึ่งออกมาพัดให้ตนเองเบา ๆ

กระทั่งฝนไปได้เกือบครึ่งแท่ง นางถึงค่อยเริ่มเปิดหัวข้อสนทนาขึ้นมา ขบคิดหาถ้อยคำพูดเข้าประเด็นสำคัญ "สามี ท่านสนิทสนมกับรองผู้บัญชาการลุ่มมากใช่หรือไม่"

"มีเรื่องอันใด"

"ไม่รู้ว่ามีเคยได้ยินเรื่องที่ร้องผู้บัญชาการลู่สู่ขอบุตรสาวสกุลโจวที่เป็นตระกูลบัณฑิตสำนักอันหลินบ้างหรือไม่"

"เคยได้ยิน"

"แล้วสามีรู้หรือไม่ว่าเหตุใดรองผู้บัญชาการลู่ถึงได้สู่ขอกับสกุลโจว"

"ไม่เกี่ยวอันใดกับข้า"

หมิงถานถูกตอกกลับจนสะอึกไป

"จะ... จึงหว่านผู้นั้นเป็นสหายรักของข้า พอรองผู้บัญชาการลู่มาสู่ขอนางก็ทำให้คนอื่นๆ ไม่กล้าเข้ามาสู่ขอที่สกุลโจวอีก หลายวันมานี้จึงหว่านเศร้าโศกเสียใจยิ่งนัก" นางหยุดนิ่งไป ผืนพุดเสริมไปอีกหนึ่งประโยค "อาถรรพ์เป็นห่วงสหายรักก็เลยเศร้าโศกเสียใจมากเช่นกัน"

ยามนี้เจียงชวีถึงได้เงยหน้าขึ้นมา "คนอื่นๆ ไม่กล้ามาสู่ขอ แล้วเกี่ยวอันใดกับลู่ถึงด้วย ตนเองชี้ตลาดอ่อนแอเอง ยังจะไปโทษผู้อื่นอีกหรือ"

หมิงถานพูดไม่ออก ถึงแม้จะรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ ตรงที่ใดสักแห่ง แต่คำพูดของสามีก็กังคูดูเหมือนจะมีเหตุผลยิ่ง

นางละล้าละลังไปสักพักแล้วเอ่ยถามต่อไปว่า "แต่รองผู้บัญชาการลู่มีชื่อเสียงไม่ค่อยดี ไม่รู้ว่าเขาตั้งใจจะสู่ขอจากใจจริงหรือไม่..."

นางจ้องมองเจียงชวีพลางถามหยิ่งเชิงที่ละก้าๆ "อีกสองวันก็จะถึงเทศกาลสงกรานต์ มีคนไปร่วมพิธีกรรมที่อารามหลวงต้าเซียงกั้วมากมาย มีผู้สามีสวยจัดแจงให้โจวจึงหว่านได้พบปะกับรองผู้บัญชาการลู่หน่อยดีหรือไม่"

เจียงชวี "..."

เขาดูว่างงานไม่มีอันใดทำถึงเพียงนั้นเชียวหรือ
ครั้นเห็นว่าเขาไม่รับปาก หมิงถานก็ดึงคอเสื้อของเขาเบาๆ เอ่ยเสริม
ไปอีกหนึ่งประโยคด้วยสຸ້มเสียงแผ่วเบาอย่างยืงยวด "ช่วงระดูของอาถรรพณ์
เพิ่งจะผ่านไป วันนี้สามีจะไม่กลับมาพักผ่อนที่เรือนหรือ"

ห้องหนังสือเงียบสงัดไปชั่วคร่ຸ เจียงชวีวางพຸ້นลง "ข้าจะบอกลูถึงให้"
ราตรีนั้น เรือนฉีอันที่เงียบสงบมาหลายวันก็เสียงดังวุ่นวายขึ้นมา
อีกครั้งครຶงค่อนคຶน เปลวเทียนไหวระริก ม่านมຶงปิดคลຶยแค่เพียงครຶง
ขณะที่หมิงถานกำลังนั่งนຳตาลอสะอຶนครางอยู่บนร่างเจียงชวีนั้น นาง
ก็ยังไม่ลืมเสียดายชุดตัวใหม่ที่ถูกฉีกกระชากจนขาดวิน ทั้งยังถูกโยน
ลงพื้นส่งเดชตัวนั้น

หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ นางก็คงไม่ใส่ชุดตัวนี้หรอก นี่คຶ
ผ้าแพรรูปปลาหยกที่ทางชูโจวเพิ่งจะทอออกมาใหม่ๆ ทั่วทั้งเมืองหลวง
มีรวมกันแค่ไม่กี่พับเท่านั้น

สองเฮอร์มอบผ้าสองพับของพระองค์ให้กับนาง นางนຳไปตัดเย็บเป็น
ชุดตัวใหม่และเพิ่งจะใส่ได้เพียงครຶงเดียวเท่านั้น แค່เพราะชุดปกปิดมิดชิด
ถอดยากไปสักหน่อย ถึงขนาดต้องฉีกกระชากให้ขาดเลยหรือ คนหยาบ
กระด้าง! ไม่ได้การ ผ้าแพรผืนนี้ข้าจะต้องคิดบัญชีกับจຶงหว่าน!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3XnaoTm>